

ГВЕЛИНИ ПРОДЖЪРС

Р
О
М
А
Н
Т
И
Ч
Н
И
В
Р
Е
М
Е
Н
А

СМЕЛОСТТА
ДА ОБИЧАШ

ЕВЕЛИН РОДЖЪРС СМЕЛОСТТА ДА ОБИЧАШ

Превод: Николай Долчинков

chitanka.info

Ако съществува нещо, което да събуди рицаря у Конър О'Браян, то е изпаднала в беда девойка — особено онази, в която мигом се влюбва. Когато спасява Кристъл Брейдън от непочтените намерения на нежелан от нея ухажор, той не губи много време, за да ѝ заяви намеренията си, че ще я направи почтена жена. Едва обявени за мъж и жена, Конър разбира, че съпругата му крие тайни, които могат да го унищожат. Когато Конър я разкрива, тя се заклева с плам и обич да му докаже, че измамата ѝ не е безмилостно предателство, а грешка от миналото...

ПРОЛОГ

*Ранчо „Бушуак“
окръг Кер, щат Тексас
11 април 1869 година*

Може би някой трябваше да помогне на стареца да умре по-бързо.

Ройс се ухили на себе си. Беше на двацет и шест, а все още не бе убивал човек. В някои части на Тексас това се смяташе за сериозен недостатък. От друга страна, убиването можеше да се окаже приятно за него.

Освен това, когато баща му престанеше да мърмори, определено щеше да се зарадва на новината.

Ако Ройс изобщо решеше да му каже.

Жената се размърда в ръцете му. Тя се беше притиснала към него в тъмната стая с рокля, вдигната над кръста. Голите ѝ бедра се търкаха в панталона му.

Той започна да гали задника ѝ, докато обмисляше плана си. Жертвата му спеше спокойно в друго крило на същата къща. Наоколо нямаше никого, освен него, стареца и жената. Ройс трябваше само да отиде в стаята му, да се промъкне до леглото му и да... и какво? Да го застреля? Не, щеше да се вдигне твърде много шум, пък и той беше оставил оръжието си навън.

Трябваше да помисли повече върху това, но жената не му позволяваше.

— Escarscho — прошепна тя срещу врата му. — Не искаш ли своята Грациела тази нощ?

Той я ощипа по задника.

— Мълчи, Грейслес^[1]. Мисля.

— С главата си ли? — тя плъзна ръка между краката му и започна да опипва с опитните си пръсти. — Или с топките си?

Той я стисна и си представи как ръцете му се увиват около врата на стареца.

— Тази вечер ми причиняваш болка — каза тя.

Не му беше за първи път и той не обърна внимание на думите ѝ. Мисълта за онова, което щеше да направи, го възбуди. Пръстите ѝ имаха същия ефект. Сега ли трябваше да легне с нея или после?

После. Когато щеше да бъде в състояние да се концентрира.

Грейслес беше жена, на която той трябваше да отдава цялото си внимание. Името не ѝ подходеше, тъй като тя съвсем не беше недодялана, но той обичаше да я нарича така. Това я поставяше на мястото ѝ, дразнеше я, възбуждаше я, а той я харесваше възбудена.

Тя го наричаше *escarcho* — мексиканска галена дума за нещо хубаво, нещо, което ѝ харесваше. Нещо, което никога не ѝ стигаше. Някой ден трябваше да я попита за точното значение на думата.

Грациела имаше тъмна кожа и високи скули, които подсказваха, че във вените ѝ тече индианска кръв. Тя обичаше той да прекосява нощем потока и да се промъква незабелязано в къщата. На него това също му харесваше. Не беше необходимо целият окръг да знае, че си с прислужницата на съседа си.

Проблемът беше, че точно сега той не можеше да мисли за нищо друго, освен за стареца, който трябваше да умре. Тази нощ бе дошъл тук с надеждата да чуе, че старият глупак най-сетне е ритнал камбаната, но вместо това бе научил от Грациела, че състоянието му се подобрило, след като адвокатът му донесъл някакво писмо от града. Тя твърдеше, че не знае кой е написал писмото, нито какво пишело в него, но сигурно лъжеше.

Жената захапа устните му. Ройс плъзна ръка между краката ѝ и тя изстена. Той се отдръпна.

— Стой тук. Ще се върна.

— Не — каза жално тя.

— Не се тревожи. Казах ти, че ще се върна.

— Но сеньорът...

— Той няма да разбере, че съм тук. Събличай се и скачай в леглото. Няма да се бавя много.

Той излезе от стаята, като затвори добре вратата след себе си, мина безшумно през кухнята и тръгна по дългия коридор, който водеше към стаята на стареца. Той имаше по-голяма стая на втория етаж, но откакто се бе разболял, се беше преместил долу, за да улесни Грациела.

Тежкото дишане на стареца се чуваше в коридора. Ройс влезе предпазливо в стаята. На нощната масичка имаше мъждукаща газена лампа, която хвърляше призрачни сенки по лицето на стареца, което бе бяло като възглавницата под главата му.

Ройс се приближи до леглото. Грациела не го беше излъгала. По дяволите, той наистина изглеждаше по-добре, сякаш нямаше никакво намерение да се предаде пред слабото си сърце, което го беше довело пред прага на гроба. Дори дишането му изглеждаше по-спокойно. Сбръчканата му ръка стискаше писмото върху завивката. Ройс издърпа листа и го прочете бързо.

Той усети как го обзема гняв, паника, а след това и изненадващо вълнение. Добре беше направил, като бе дошъл тук в тази безлунна нощ. Беше се оказал прав — старецът трябваше да умре незабавно.

Болният се размърда.

— Кой е там? Ти ли си, момче? Вече си се прибрал?

Ройс се усмихна, докато гледаше сивите очи, които премигваха, за да се приспособят към светлината.

— Не, сър — отвърна той с учтивостта, на която беше възпитан, — изглежда сънувате. Това съм само аз. Дойдох да се уверя, че сте добре. — Той размаха писмото. — Като че ли имате добри новини.

Старецът подпря гръб на възглавницата.

— Така изглежда. — Той посегна към писмото и Ройс го пусна върху завивката, където не можеше да бъде достигнато.

Внезапно му хрумна една идея.

— Нека първо да ви оправя възглавницата, за да можете да четете по-удобно.

— Ти си добър човек, Ройс.

— Бог ми е свидетел, че се опитвам да бъда такъв.

Той измъкна възглавницата изпод главата на стареца и я спусна надолу, като не сваляше поглед от старческите очи, в които се изписа доверие, озадачение и най-накрая страх. Страхът му достави най-голямо удоволствие. Той се справи бързо, като притискаше възглавницата все повече срещу умореното лице, наслаждаваше се на вълнението и си мислеше, че за такъв болнав глупак старецът определено се бореше мъжки.

Но не за дълго. След малко жертвата остана да лежи неподвижно.

Пулсът на Ройс беше учестен. По дяволите, това беше по-хубаво от секса. Бавно, почти с обич, той върна възглавницата на мястото ѝ, след което се обърна. Грациела стоеше на вратата. Беше се съблякла, както ѝ бе казал, и сега притискаше одеяло към кафявото си тяло, за да прикрие гърдите си.

Ройс си помисли ухилено, че убиването може и да беше по-хубаво от секса, но сексът се нареждаше веднага след него.

— Почива ли си сеньорът? — попита тя.

— Ще си почива доста дълго. — Ройс хвърли един поглед на писмото върху леглото и разкопча колана си. — Много, много дълго.

Тя влезе в стаята; черните ѝ очи бяха разширени, а плътните ѝ устни — леко разтворени. Тя застана до леглото и се втренчи надолу в неподвижното тяло.

— Какво си направил?

— Така го намерих.

Тя присви очи. Не му вярваше, но това изобщо не го интересуваше.

— Времето му беше изтекло — каза Ройс, знаейки, че трябваше да си тръгне и да съобщи на баща си възможно най-бързо.

От друга страна, не можеше да си тръгне веднага заради Грациела. Един бог знаеше кога щеше отново да има възможност да легне с нея, като се имаше предвид какъв ад щеше да настъпи на следващия ден.

Той дръпна одеялото от ръцете ѝ и го хвърли върху килима.

— Долу — нареди той. — На колене.

— Света Богородице!

— Можем да го направим на леглото, ако искаш. Има достатъчно място.

Тя подскочи и се прекръсти. Ройс сграбчи китката ѝ и я изви, докато не я принуди да коленичи. Панталонът му се свлече на пода.

— Вкарай сладкото си езиче в употреба, Грейслес. Готов съм да празнувам.

---

[1] Груб, недоद्याлан — Б.пр. ↑

ГЛАВА 1

Сан Антонио

14 април 1869 година

Конър О'Браян се влюби в мига, в който забеляза жената в другия край на бара. Никога досега не я беше виждал, нито пък имаше някаква представа, коя беше тя, но един-единствен поглед беше достатъчен, за да му подейства по-силно от уискито, което пиеше.

Той се ухили. Имаше голяма вероятност да бе намерил жената на мечтите си.

Тя беше красива, руса, облечена в семпла зелена рокля, съвсем различна от натруфените дрехи на жените, които обикаляха между масите. Седеше с гръб към стената, изглеждаше едновременно крехка и смела, и много самотна. Когато погледите им се срещнаха, той усети по тялото си да преминава ток. Тя отмести очи, но нещо в изражението ѝ му подсказа, че и тя беше почувствала същото.

Той реши, че това определено беше жената, която търсеше, и за първи път през живота си почувства спокойствие. Въпреки че обичаше хазарта, не беше импулсивен. По-добре щеше да бъде първо да ѝ се представи, вместо веднага да поиска ръката и.

Едва бе станал от стола си, когато изневиделица полетя някаква бутилка, прицелена точно в главата му.

— Дявол да го вземе — измърмори той.

Колкото и да му се искаше да отиде до жената, бутилката беше по-важна. Той се наведе и я чу да се разбива някъде зад гърба му. Наблизо бе преобърната една маса и във въздуха се разлетяха карти и монети.

Той се приведе отново и изруга. Не беше внимавал. През последния половин час бе седял спокойно в любимия си бар, без да закача никого, мислейки върху странните обрати в живота, а сега наоколо бе настанал истински ад.

И което беше по-лошо, една руса красавица бе успяла да влезе незабелязано в „Аламо Армс“. Въпреки че О'Браян понякога

пропускаше някое сбиване, обикновено забелязваше русите жени.

Във въздуха вече хвърчаха бутилки и тела. Той сграбчи шапката си и се опита отново да стигне до мястото, където седеше жената. За няколко секунди я изгуби от погледа си, след което я забеляза отново, скрита зад една маса, далеч от биещите се. Беше не само хубава, но и умна.

Той се отпусна с кръстосани крака на пода и повдигна шапката си.

— Добър вечер.

Тя подскочи, сякаш до нея се беше настанило двуглаво куче, а не мъжът, когото бе чакала цял живот.

— О, господи! — възкликна тя, но не извика, не го удари, дори не помръдна. Конър реши, че това беше добър знак.

Подът под него се тресеше, но жената имаше такова силно присъствие, че О'Браян не забелязваше това.

Кафяви очи, в чиито дълбини човек можеше да се удави, го гледаха втренчено. Той отвърна на погледа ѝ. Отблизо тя изглеждаше още по-добре, отколкото отдалеч. Руса коса се спускаше около изящното ѝ лице и падаше меко върху нежните рамене. Кожата ѝ беше леко загоряла и блестеше, устните ѝ бяха пълни, а миглите ѝ — плътни. Доколкото можеше да прецени по роклята, тялото ѝ беше стройно.

Конър разбираше от коне и жени. Пред него се намираше първокласна стока. В действителност тя беше също толкова не на място, колкото и расов жребец сред кранти. Жената обаче не изглеждаше уплашена, а само удивена от онова, което ставаше наоколо.

Жена, за която можеше да се ожени.

Покойната му майка непрестанно бе говорила за силата на съдбата, а един мъж никога не поставяше под съмнение думите на майка си.

— Добре ли сте? — извика той над шумотевницата.

Тя отвори уста, за да отговори, но бързо я затвори и само кимна безмълвно.

Един стол прелетя над масата и се разби в стената. И двамата се приведоха. През годините, които беше прекарал в Ню Йорк, Конър бе ходил от време на време на професионални боксови мачове. В момента

барът, който беше загубил елегантния си вид отпреди войната, му предлагаше най-обикновено пиянско сбиване.

Подът започна да се тресе още по-силно и трясъкът на разбито стъкло се чуваше по-често. Конър погледна към жената. Погледите им се срещнаха и той отново усети как по тялото му преминава ток. Беше се притеснявал от завръщането си в Тексас, но сега се радваше, че бе решил да се върне.

— Тя е моята жена — извиси се някакъв груб глас над шума. — Ще правя с нея каквото си искам.

— Ах, ти, нещастен кучи син...

Отговорът се изгуби в поредния трясък. Някакво тяло прелетя над масата, зад която се бяха скрили Конър и жената, и се приземи с глухо тупване наблизко.

Вдигна се облак прах и се разнесоха ругатни, каквито той не бе чувал от службата си в армията.

Жената прие всичко това съвсем спокойно. О, той долови лека загриженост в кафявите ѝ очи, но забеляза и гневни искри, сякаш на нея ѝ се искаше да изтърка устата на виновника с най-силния си сапун.

Страхотно! Конър определено беше влюбен.

— Стига ли ви толкова — попита той и посочи към летящите врати и тъмнината навън.

Не трябваше да ѝ обяснява какво имаше предвид, но му се наложи да скочи бързо на крака и да се втурне след нея, докато тя тичаше към изхода. Докато я следваше, О'Браян мислено добави към качествата ѝ и грациозните ѝ движения.

Навън тя не спря, докато не се озова на половин пресечка от бара. Там застана на дървения тротоар и се загледа в калната улица, която минаваше през целия град.

— Последвали сте ме — каза тя, без да го поглежда. Гласът ѝ прозвуча тихо и сладко във влажния нощен въздух.

— Щях да ви последвам дори в пламъците на ада.

Тя оправи един кичур коса, който беше паднал върху бузата ѝ.

— Не ставайте смешен.

Конър се вцепени от резките ѝ думи.

— Истината често изглежда смешна — каза той.

Тя продължи да гледа към улицата.

Той ѝ предложи най-голямата си жертва.

— Искате ли да си тръгна — попита я той.

— О, не — отвърна бързо тя, след което млъкна, сякаш бе казала твърде много. — Тоест...

Тя се задоволи със свиване на раменете, сякаш ѝ беше безразлично какво правеше той. Все пак нещо му подсказа, че не ѝ беше толкова безразлично: онова набързо изречено „О, не“, което все още кълтеше в ушите му.

Лунната светлина се сливаше с жълтеникавия блясък, който хвърляха половин дузина прозорци по улицата и му позволяваше да огледа добре жената. Беше по-висока, отколкото бе смятал, но толкова стройна и закръглена, където трябваше, колкото се беше надявал.

Не че беше съвършена. Роклята не ѝ беше съвсем по мярка: твърде тясна в гърдите и твърде къса. Разкриваше чифт ботуши от телешка кожа, които някак си не се връзваха с изящния муселин.

Дрехата сякаш не беше нейна. Това не го изненада. В тази част на света времената бяха трудни.

Изпълнена с противоречия госпожица, притежаваща тайни, които да бъдат разкрити от някой мъж. Умна. Красива. О, да, той определено беше влюбен.

Никога ли нямаше да се научи? Веднъж вече бе изрекъл прибързано мислите си по въпрос от изключителна важност и ги бе доказал с действията си. Оттогава не преставаше да се моли.

Сега обаче беше различно. Това тук беше съдбата.

Той се приближи с необичайна предпазливост към жената.

— Да започнем отначало — протегна ръка. — Добър вечер. Казвам се Конър О'Браян.

Тя се втрени надолу, сякаш никога не бе виждала мъжка ръка. След това очевидно взе някакво решение, изправи рамене и му подаде своята. Дланта ѝ беше мазолеста, което показваше, че тежката работа не ѝ беше чужда. Това го накара да изпита още по-голямо възхищение, защото се беше наситил на разглезени госпожички.

— Кристъл Брейдън. Благодаря, че ми помогнахте.

— Не мога да кажа, че направих много, госпожо Брейдън.

— Госпожица — поправи го тя.

Конър се усмихна.

— Аз също не съм женен. Кристъл ли казахте? Чувал съм за ирландците, но нямах представа, че в Тексас може да се намери нещо

толкова качествено.

Тя се опита да отвърне на усмивката му, но не успя.

— Има ли някой младеж, който се радва на вниманието ви?

— Какво ви влиза в работата това?

— О, сигурно има, може би не само един, а цяла дузина, ако на света съществува справедливост.

Тя потръпна и скръсти ръце.

— По тези места справедливост няма. Младежи също няма.

— Да не би тексаските мъже да са си изгубили разума?

— Моля ви — каза тя и го погледна с очи, тъмни като нощта. — Предпочитам да не се държите толкова любезно.

Е, в това вече нямаше никакъв смисъл. Може би тя беше потресена, отколкото бе смятал.

Тя се размърда, сякаш искаше да побегне, а нещо я задържаше. Изглеждаше като попаднала в капан. И двамата бяха в капан. В капана на съдбата.

— Не си мислете, че не сте направили много, за да ми помогнете — продължи жената. — Накарайте ме да се почувствам по-малко самотна.

Тя отново се опита да се усмихне. На дясната ѝ буза се появи трапчинка и душата на Конър се изпълни с топлина.

— Самотна сте, нали? — каза той, захвърляйки всякаква предпазливост. — Ставаме двама. Дали пък не сме отредени един за друг.

— Отредени?

— Да. Да бъдем мъж и жена.

Тя се втренчи в него, сякаш му беше изникнала втора глава. Е, поне беше успял да привлече вниманието ѝ.

— Димът и уискито, изглежда, са размътили мозъка ви.

Това не беше отговорът, който той се беше надявал да чуе.

Преди да успее да ѝ отвърне, той забеляза с периферното си зрение някакво тяло да излита навън през летящата врата на бара. Човекът се приземи по средата на улицата с тежко тупване, което двамата чуха, въпреки че се намираха на половин пряка от него. Една дузина кавгаджии се изсипаха от бара и боят се пренесе навън.

Жената потръпна. О'Браян я хвана под ръка.

— Да отидем на някое по-спокойно местенце. В моя хотел. — Последните му думи прозвучаха почти като шепот, защото не му се искаше тя да го разбере неправилно и да го прати да върви по дяволите.

Това сигурно щеше да се случи при други обстоятелства. Конър невинаги беше джентълмен. Жените си падаха по него, особено онези от висшите кръгове на обществото в Саратога Спрингс. Госпожица Кристъл Брейдън обаче не беше като тях.

Освен това с нея той искаше да сподели нещо много по-различно от една кратка нощ на плътски удоволствия.

Над шума на боя се извиси гневен глас.

— Пусни я, долен крадец на жени. Тя е моя.

Конър усети как тя се вцепенява до него. Двамата се обърнаха и видяха един едър кавгаджия да се приближава заплашително към тях.

— На мен ли говорите, господине — попита го Конър.

Кавгаджията продължи да върви напред и Конър разбра, че нямаше избор. Той въздъхна, побутна Кристъл встрани, излезе на калната улица и подръпна реверите на сакото си. Облеклото му беше прекалено изискано за уличен бой в Сан Антонио, но непознатият едва ли щеше да му даде време да се преоблече.

Конър очакваше неприятности, откакто се беше върнал тук, но не и нещо подобно.

Мъжът се спря на една ръка разстояние, огледа го от главата до петите и се ухили.

— Казах ти да я пуснеш — изсумтя той, като гледаше решително с тъмните си очи. — Ако не го направиш, ще те стъпча като червей.

Той замахна към Конър, който се отмести пъргаво. Един десен в носа, последван от ляв в слънчевия сплит, накараха противника му да се превие. Последен удар по врата и грубиянът се строполи в калта, където остана да лежи неподвижно.

Конър разтърси ръката си, избърса подметките си в ръба на тротоара и се върна при Кристъл.

— Съжалявам, но нямаше начин да минем без бой.

Тя потръпна, загледа се в поваления мъж и след малко отново погледна Конър.

— Бой ли? Той изглежда, сякаш се е сблъскал със стена.

Конър не разбра дали тя говореше с възхищение, или го укоряваше. Като се имаше предвид всичко, което се бе случило тази вечер, жената беше удивително спокойна. Сигурно беше преживявала и по-трудни времена.

Ако беше така, значи имаха нещо общо.

Звучите от сбиването се чуваха по-слабо. О'Браян протегна рамене, за да оправи сакото си, което беше шито за не толкова активни действия. След това оправи шапката си и поведе жената надолу по улицата, зави надясно по Аламо плаза пред известната сграда на старата мисия и влезе през входната врата на намиращия се наблизо хотел „Менгер.“

Тясна павирана алея ги отведе до вътрешен двор, в който цъфтяха априлски цветя, а в средата му се издигаше масивна черница. Под клоните на дървото жената спря, без да обръща внимание на красотата, която я заобикаляше.

— Вече сме достатъчно далеч от бара — каза тя и издърпа ръката си. Изглеждаше по-уплашена, отколкото когато столът се беше разбил над главата ѝ.

— Не ми изглеждате много спокойна. Няма за какво да се притеснявате. Не очаквам признание веднага.

Тя го погледна с неприкрита изненада.

— Какво признание?

— Че споделяте чувствата ми.

— А, това ли — каза тя и на лицето ѝ се изписа облекчение. — Бих искала да престанете да се шегувате с мен.

— Знае се, че съм шегаджия, но точно сега съм напълно сериозен.

Прекрасните ѝ кафяви очи огледаха внимателно лицето му, сякаш искаха да надникнат в сърцето му. Тя въздъхна и отмести поглед.

— Вие сте безнадежден случай.

Конър си помисли, че откровеността може би не беше най-добрата ѝ страна.

— Безнадежден? — той опита със смирение: — Да, понякога и аз си мисля същото.

Тя като че ли искаше да му отвърне, но не каза нищо, а само се загледа в дървото до тях. За изненада на Конър, на лицето ѝ се появи

измъчено изражение. Разбира се, че тя щеше да се пречупи сега, когато опасността беше отминала.

Прииска му се да я прегърне и да зашепне успокоителни думи. Всяко нещо с времето си.

— Някой знае ли, че сте тук — попита той. — Някой, с когото може би е трябвало да се срещнете в бара?

Тя поклати глава, но нямаше намерение да му дава повече обяснения.

— Познавате ли някого в града?

Тя отново поклати безмълвно глава. Любопитството разяждаше Конър. Тя не приличаше на жена, която би потърсила компанията на някой непознат в бар; не приличаше и на жена, която има нужда от алкохол. Всъщност тя беше най-невинната, най-уязвимата, най-красивата жена, която той някога бе срещал. Въпреки това нещо му подсказваше, че тя притежаваше железен характер.

А какво показваше гласът ѝ? Акцентът ѝ притежаваше типичната за Тексас динамика, но беше малко по-мек, което означаваше, че тя не беше оттук.

— Вирджиния — каза той.

Тя се стресна.

— Какво?

— Не сте живели тук винаги. Според мен сте родена доста далеч оттук. Предполагам във Вирджиния.

Тя се загледа още по-втрещено в дървото.

— На юг от Ричмънд. Не живея там от десет години.

— Също толкова, колкото и аз отсъствах от Тексас.

— Тръгнали сте преди войната.

Тя изрече тези думи, без да покаже никаква изненада, сякаш вече знаеше нещо за него. Дали в гласа ѝ не се долавяше неодобрение? Като се имаше предвид как беше прекарал войната, Конър очакваше такова отношение и дори по-лошо.

— Махнах се оттук, но все още съм тексасец. Роден съм на плажа Индианола в деня, когато родителите ми слезли от кораба, с който пристигнали от Ирландия. Дойка ми е била индианка каранкава, израсъл съм в ранчо. Типичен тексасец — той се поколеба. — Има нещо, което трябва да призная.

Конър бръкна в сакото си с мисълта, че постъпваше правилно, като казваше истината още сега, когато можеше да види как жената щеше да приеме думите му.

— Бих се на страната на янките. Ако искате да ме застреляте, ето ви револвера ми.

Той бе направил предложението на шега, но в думите му се съдържаше невероятна болка.

Жената скръсти ръце и Конър можеше да се закълне, че видя очите ѝ да се навлажняват.

— Не искам да ви убивам — каза тя.

— Това е добра новина, въпреки че много други с удоволствие биха го сторили. Имал съм доста лоши моменти в живота си, госпожице Кристъл Брейдън, но да получа куршум в гърдите определено ще бъде най-неприятният.

Този път шегата му я накара да се усмихне едва забележимо. За уморените очи на Конър тази усмивка беше като фойерверк в небето. Прие я за поредния добър знак.

— Странно — каза той, оставяйки се да бъде воден от инстинктите си, — за първи път от доста време имам чувството, че всичко ще се нареди добре.

Тя потисна вика си.

Тук нещо не беше наред, нещо различно от лошите му шегички. Необходима му беше цялата воля, за да се въздържа да не я прегърне.

— Няма да ви нараня. Имате думата ми. Просто не знам какво да направя с вас сега, освен да се уверя, че сте в безопасност. Щеше да ми бъде по-лесно, ако разбирах какво става.

Настъпи тишина. Кристъл заговори първа.

— Брат ми ме доведе тук. Лошо му се пише, когато го намеря отново. Аз отказах да ви застрелям, господин О'Браян, но не бих се поколебала да пратя един куршум по брат си, за да му дам добър урок. Освен това съм по-добра с револвера от него и той го знае.

Жена с характер. Страхотно. Ръцете го сърбяха да я докосне, да потърси някакъв недостатък. Точно сега не виждаше нито един. Дори роклята, която не ѝ стоеше добре, бе започнала да му се струва прекрасна.

— Имате ли други роднини близо до Сан Антонио?

Тя поклати глава.

— Просто минавахме... — млъкна и стисна ръце. — Моля ви, не ме карайте да ви казвам повече. — Думите ѝ бяха изпълнени с отчаяние.

Конър се отказа да я разпитва. Ако тя се чувстваше по-неудобно, когато трябваше да говори за себе си, отколкото по средата на сбиване в бар, рано или късно той щеше да разбере на какво се дължеше това.

— Можете да ми кажете кога за последен път сте хапнали добре?

— Не съм гладна.

Той я огледа.

— Искане ми се да можех да кажа същото.

Тя се ядоса.

— Не си въобразявайте разни неща. Независимо какво си мислите за мен, аз съм почтена жена.

Конър харесваше гнева ѝ, харесваше острия ѝ ум и още по-острия ѝ език.

— Кристъл, вашата чест не е застрашена от мен. Имах предвид една голяма пържола. Не съм се хранил добре, откакто отидох на изток. Ще дойдете ли с мен?

— Нямам пари.

— Аз имам.

Всъщност той имаше много. О'Браян не се беше върнал у дома, за да проси по улиците. Той обаче реши, че богатството му нямаше да я впечатли, въпреки че следвоенен Тексас преживяваше трудни времена.

Погледът ѝ се местеше нервно наоколо — като на подплашена кобила, готова да побегне при първия знак за опасност.

— Наистина не искам да те нараня, момиче — той отстъпи няколко крачки назад, за да я накара да се почувства по-спокойна. — Понеже все още не си ми дала ръката си, искам само да вечеряме заедно, като се има предвид, че това е първата ми вечер близо до дома след много дълго време.

Тя дори не трепна, когато той отново намекна за брак. Дали вече не беше започнала да свиква с тази мисъл?

— Не съм много добра компания — възрази.

— Нека аз сам да преценя.

Тя не каза нищо повече и Конър я поведе през двора към фойето на хотела. След това ѝ взе стая близо до своята, нареди две горещи

вани да бъдат качени в стаята им и поръча пържоли за двама за след един час. Най-накрая придружи Кристъл до втория етаж и я остави да се изкъпе.

Най-трудното беше да се раздели с нея.

Конър слезе във фоайето и даде няколко поръчки на рецепцията, като каза, че не го интересувало кой собственик на магазин трябва да бъде притеснен толкова късно, стига поръчките му да бъдат изпълнени. Той остави щедро количество банкноти и се качи в стаята си, за да се приготви за вечеря, като през цялото време си подсвиркуваше.

През десетте години, които беше прекарал далеч от дома, не беше минал нито един ден, без да пожелае да се върне. След толкова много време, след толкова дълго чакане и толкова много надежди, най-накрая се беше почувствал добре дошъл.

Е, поне се надяваше, че щеше да се почувства така. Едно кратко писмо, получено преди месец, бе свършило работа. Конър бе приключил деловите си задължения, беше направил няколко неща, които бе планирал от няколко години, след което се бе качил на първия кораб от Ню Йорк за Галвестън.

Ако бе научил нещо през изминалите години, то беше, че парите не можеха да накарат човек да се почувства добре, а несериозните връзки, колкото и приятни да бяха, служеха само за убиване на времето. Да има до себе си някого, когото да обича и който да му отвръща по същия начин, придаваше смисъл на живота му.

Един такъв човек го очакваше в ранчото. Конър щеше да пристигне там след по-малко от два дни, за да излекува старите рани и ако всичко вървеше добре — да продължи с осъществяването на мечтите си да създаде ранчо за коне в Тексас и да има собствено семейство.

Той разполагаше с достатъчно пари за първото, както и с познания, които беше събирал цял живот.

За второто му трябваше любяща жена, но той бе мислил, че ще му се наложи да почака, докато я намери. Дали пък търсенето вече не беше приключило?

Конър си спомни как се беше почувствал, когато бе видял Кристъл за първи път, и реши, че бе намерил жената, която търсеше. Любовта от пръв поглед не беше измислица.

Войната беше разбила живота на много хора и последствията все още се усещаха. Това определено важеше за него, а вероятно и за Кристъл Брейдън. Тя имаше нужда от помощ, в това Конър беше сигурен, както и да се отърси от някои тайни. Той възнамеряваше да ѝ помогне.

Когато служителите на хотела донесоха ваната, О'Браян се съблече и се отпусна в горещата вода. Трябваше да изглежда възможно най-добре, ако искаше тази тексаска красавица да се влюби в него.

ГЛАВА 2

Получаваше се доста по-лесно, отколкото си беше мислила.

Кристъл гледаше роклята, която бе сложена върху леглото — розова коприна с дантели около врата и китките, мека, хлъзгава и изящна като вечерен облак.

Твърде лесно и същевременно много, много трудно.

Погледът ѝ се плъзна към меките обувки, шапката и бельото. Всички тези неща бяха донесени преди няколко минути, малко след като беше излязла от ваната и бе облякла лошо скроената си рокля.

Новите дрехи бяха всичко, което би искало едно момиче.

Е, повечето момичета, но не и Кристъл. Тя не беше създадена за такива неща.

— Няма да облека това — каза тя на стената, която разделяше стаята ѝ от тази на Конър О'Браян.

Кристъл започна да крачи напред-назад из стаята.

— Не съм му искала подаръци.

Не, не беше искала, но беше получила; същото можеше да се каже и за бъркотията, в която се беше оплела. Ако откажеше подаръка му, той можеше да прояви подозрение към странното ѝ поведение.

Това обаче тя не можеше да допусне.

Кристъл спря до леглото и си спомни как я бе гледал той от противоположния край на бара, където и двамата бяха седели сами и самотни. Беше ѝ се сторило, че чува някакъв звън. Сигурно се дължеше на уплахата ѝ.

Не трябваше да мисли за това. Бяха ѝ казали, че той е мошеник и тя трябваше да го приеме. Бе изоставил семейството си в навечерието на войната, беше се бил на страната на врага и бе останал далеч от дома си. При това бе забогатял в годините след войната.

Да, той беше мошеник. За нещастие обаче тя не можеше да забрави усмихнатите очи, сини като небето по пладне, и кичура черна коса, промъкнал се изпод ръба на шапката. Пред погледа ѝ постоянно беше едно красиво лице с едва набола брада, потъмняла от слънцето

кожа и бръчки около очите; гъсти, черни вежди; нос, счупван неведнъж, и разтегната в усмивка уста.

При спомена за тази уста и тази усмивка по гърба ѝ премина тръпка. Тя обаче имаше задача, която трябваше да изпълни, и бе дала обещания, които трябваше да спази. Усмивката на един мъж не трябваше да ѝ попречи.

„Накарай го да се интересува от теб.“

Такива бяха инструкциите ѝ и тя ги беше изпълнила точно. Защо той изобщо я бе заговорил, защо беше излязъл с нея, защо я беше довел тук? Та тя не беше единствената жена в единствения бар в града.

Конър О'Браян сигурно отчаяно търсеше женска компания или пък се задоволяваше от малко.

А тя сигурно му изглеждаше лесна плячка.

„Запълни му времето.“

Това беше трудното.

„Направи каквото трябва.“

При мисълта за последното тя усети как я обзема паника. Чувстваше се предадена, защото ѝ беше наредено да извърши нещо, което ѝ бе чуждо и за което не знаеше почти нищо.

А тя наистина искаше да постъпи правилно, да спази обещанието, което бе дала толкова отдавна.

Дали Конър наистина вярваше, че тя си търси съпруг? Това просто не беше вярно. От друга страна, мъж като него определено не беше тръгнал да си търси жена. Когато бе напуснал Ню Йорк, сигурно бе оставил множество разбити женски сърца след себе си.

Всички тези приказки за любов и брак, за това, че двамата били създадени един за друг, не можеха да я заблудят. Тя прокара ръка по един от жартиерите. О, не, изобщо не можеха да я заблудят. Въпреки че нямаше много голям опит с мъжете, няколко примера в собственото ѝ семейство я бяха научили, че на тях не може да им се вярва. Освен това мъжете обичаха всичко да става, както те искат.

Тръпките, които преминаваха по тялото ѝ, когато той ѝ говореше за брак, сигурно се дължаха на собствената ѝ глупост. Когато Конър се появеше тук тази вечер, тя не трябваше да си позволява да ги изпитва отново, въпреки че не знаеше как точно щеше да го постигне.

Кристъл прие неизбежното и неохотно се преоблече. Дрехите прилепнаха по тялото ѝ, сякаш бяха шити специално за нея. Коприната

беше толкова невероятно мека, все едно че беше облечена в облак.

„Не трябва да свикваш с това — предупреди се мислено тя. — Тези неща не са част от твоя живот.“

Трябваше да забрави за роклята и да се концентрира върху мама и Джъдж. Те бяха причината за нейното присъствие тук и за това, че трябваше да направи нещо, което ѝ беше също толкова чуждо колкото и летенето.

Кристъл започна да сресва косата си. Преди да бе успяла да я прибере в обичайната плитка, на вратата се почука.

„Кристъл Емелин Брейдън, свърши си работата.“

Тя предпочиташе да се опита да се пребори с разгонен бик, отколкото да отвори вратата, но все пак я отвори и покани Конър да влезе. Е, поне се опита да го направи, но когато го огледа добре, краката ѝ останаха като заковани за пода.

Той беше облякъл типични за тексасец дрехи — тъмносиня риза, кафяви панталони, кожен елек, ботуши и широкопола шапка Стетсън. Беше се обръснал и изкъпал и от него лъхаше леко на ром и на кожа. Кристъл никога не бе харесвала миризмата на ром, но сега тя ѝ се струваше прекрасна.

Конър не беше прекалено висок, въпреки че се издигаше с една глава над нея, но дори и през дрехите си личеше, че има мускулесто тяло.

Той се беше порязал в угълчето на брадичката и малката капчица засъхнала кръв ѝ се стори някак невероятно привлекателна.

За какво мислеше, по дяволите? Въпреки ирландския си чар, той не беше нищо друго, освен едно алчно, егоистично копеле — по думите на брат ѝ — и заслужаваше онова, което щеше да получи.

Конър повдигна шапката си и след малко я свали.

— Искан да видите всичко, в случай че имате някакви възражения — каза той с широка усмивка. След това я огледа от главата до петите и Кристъл усети как някои места в нея пламнаха.

— Нямам възражения — каза тихо тя. — Изглеждате различно.

— Нямам навика да изглеждам мърляво — каза той. — Но може би вие не искахте да ми направите комплимент.

— Просто отбелязвам факт, това е всичко.

— Ако нещо не ви харесва, мога да го съблека.

— Не!

— Е, всяко нещо с времето си — той я огледа внимателно. — Виждам, че служителят от рецепцията ви е избрал подходящи дрехи.

Тя изпита някакво необяснимо съжаление, че той не беше купил лично дрехите.

Кристъл отстъпи встрани и му даде знак да влезе. Настъпи неловка тишина, която бе нарушена от внасянето на храната. Сервитьорът подреди две места на масата в далечния ъгъл на стаята. Кристъл не бе имала намерение да яде изобщо, както не бе искала и да облича купените от него дрехи или да приеме стаята в хотела, но ѝ се стори, че вместо да говори, може да се концентрира върху картофите, без да обръща внимание на силните му ръце и на начина, по който той я наблюдаваше с крайчеца на окото си.

Конър се нахрани, сгъна грижливо кърпата си, остави я до чинията си и зачака. Кристъл реши, че бе яла достатъчно, и направи същото.

Тя си помисли дали да не се втурне към вратата и въздъхна. Бягството беше изключено.

— Не трябваше да ми купувате дрехи — каза тя.

— Това ли ви притеснява?

— Настоявам да ви ги платя.

— Добре.

Очите ѝ се стрелнаха към неговите. Грешка. Погледът му беше в състояние да разтопи жартиерите ѝ.

— Имах предвид с пари.

— Мислех, че нямате средства.

— Не у мен.

— Тогава ще отидем да ги вземем, за да се почувствате по-спокойна.

Тя преглътна тежко.

— Не можем.

— Защо? Къде са парите ви?

— Ами... — тя се обърка. Беше по-опитна в боравенето с револвер и ласо, отколкото в измислянето на лъжи. — Ще ми ги пратят по пощата.

— Идвате в този град с брат си бог знае откъде, за да вземете писмо с пари.

— Знам, че звучи странно, но е вярно.

— Той беше ли в бара?

— За малко. — Тя затвори очи, за да прикрие срама си. — Докато не ме продаде на онзи мъж, с когото се сбихте на улицата. Размени ме за мулето му.

— Което обяснява защо той си мислеше, че сте негова собственост.

Тя се осмели да го погледне отново. Конър я гледаше с такава топлина и съчувствие, че тя едва не се разплака. Никога през живота си не беше срещала по-добър човек. При мисълта за това сърцето ѝ се сви.

— Скъпа, ти имаш повече проблеми, отколкото си мислех.

„Много повече отколкото можеш да си представиш.“

Конър не се отказваше.

— Брат ви ви е продал на господин Муле и си е тръгнал.

— Закле се, че никога няма да се върне отново в Тексас —
добави тя една лъжа към историята си.

— И не е изчакал още един ден.

— За какво?

— Писмото с парите.

— Не ми вярвате.

— Не.

Тя изправи ядосано гръб, опитвайки се да забрави факта, че наистина беше излъгала.

— Е, толкова по-зле за вас. Парите ще бъдат тук до два дни.

— Кристъл, колкото и да ми се иска да остана, не мога да го направя. Чакат ме на друго място.

За първи път, откакто бе седнал до нея в бара, тя долови настоятелност в гласа му и това я смрази. Нейната задача беше да го задържи на всяка цена в града, а той изглеждаше решен да отпътува.

Кристъл се изправи и приглади полите на новата си рокля, след което се отдалечи от масата. Той я последва и тя се почувства неудобно. По средата на стаята Конър я улови за китката и тя усети топлите му, здрави пръсти върху кожата си.

— Това не означава, че те изоставям. Ела с мен. Така ще знам, че си добре.

„О, боже!“ — помисли си тя, докато се обръщаше с лице към него. Ставаше все по-зле. Поклати отрицателно глава.

— Знаеш ли какво — каза О'Браян. — По-късно ще говорим за пътуване. Ако искаш да си уредим сметките, можеш да ми платиш веднага. — Той замълча за малко. — След това и двамата ще бъдем доволни.

Сърцето ѝ заби силно, а тръпките, от които толкова много се беше страхувала, отново полазиха по кожата ѝ. Трябваше да се чувства ужасена, но затаеният ѝ дъх и слабостта на коленете ѝ не се дължаха на ужас. Никога през живота си не беше оставала насаме с мъж, който да не ѝ е роднина. Беше на двайсет и четири години, стара мома, която отдавна се беше простила с всичките си мечти, но в момента не се чувстваше като такава.

Кристъл отвърна поглед. Тя си напомни, че О'Браян беше мошеник, чаровник със сърце от камък, въпреки че определено имаше топли очи и ръце.

Той пусна китката ѝ и Кристъл отстъпи бавно назад. Конър улови ръцете ѝ, за да я спре, и пръстите му се плъзнаха решително нагоре; допирът му изгаряше плътта ѝ дори през коприната. Той я хвана леко за раменете и тя затаи дъх.

— Кристъл, любов моя, мъжкото търпение не е безгранично.

Тя вдигна очи и го погледна.

— Ти обеща — успя да каже тя и отстъпи още една крачка назад.

Той я последва.

— Една целувка — устните му се спускаха към нейните.

Тя не можеше да се отдръпне.

Конър се приближи толкова, че тя успя да види дори тъмните петънца в очите му, да различи ясно леките бръчки на челото му, да види колко тъмна беше в действителност кожата му.

Кристъл затвори очи. Той я целуна. Устните му бяха най-сладкото нещо, което някога бе вкушвала, и сякаш безмълвно я питаха какво може да даде. Вместо да му се противопостави както подобаваше на почтено момиче, тя осъзна, че ръцете ѝ се плъзгат по врата му и че му дава всичко, което може.

Кристъл го чу да издава звук, който излизаше някъде дълбоко от него, след което и тя изстена тихо.

Усети ръбът на леглото да се допира в задната част на краката ѝ. Как се бяха озовали толкова близо до леглото? Тя се измъкна от

прегръдката му и отстъпи встрани, като избягваше да го гледа в очите. Чувстваше се като уловен в капан заек.

Кристъл се озова с гръб към стената и Конър се приближи към нея. Тялото му се притисна към нейното, твърдо и горещо, каквото си го беше представяла, и многократно по-възбуждащо. Цялата сякаш бе обхваната от пламъци. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за него. Някак си той я караше да се чувства защитена от всички неприятности на света.

Целуна я отново. Не можеше да му откаже. Устните ѝ се разтвориха и тя усети езика му да докосва нейния.

Това беше миг на най-голяма интимност. Кристъл сигурно щеше да сметне такова действие за отвратително... преди да бе вкусила Конър. Изстена и го остави да задълбочи целувката. Зави ѝ се свят и тя се вкопчи в него. Сърцето ѝ биеше толкова силно, сякаш всеки момент щеше да се пръсне.

Той погали ръцете ѝ и пръстите му се отъркаха в страничната част на гърдите ѝ. Тя се притисна към горещото му тяло, без да изпитва никакъв срам, а само желание да получи облекчение на изгарящата си нужда.

Кристъл почти не мислеше за онова, което правеше; беше се оставила да я водят неочаквани инстинкти. Колко прекрасно беше, че не трябваше да преценява какво прави и можеше да се остави само да изпитва тези непознати, но прекрасни усещания.

Тя трепереше, издигаше се, жадуваше...

Внезапно Конър се отдръпна.

Той се втренчи в нея. Кристъл все още трепереше. Тя гледаше ръба на яката му, където започваше бронзовата кожа на гърлото му. Копнежът ѝ прерасна в чувство на унижение. Как беше възможно да се чувства толкова разпалена и същевременно толкова студена?

Конър отметна един кичур коса от лицето ѝ.

— Забравих се.

Дрезгавият му глас не ѝ достави голямо удоволствие. Той поне можеше да говори. Ако тя се опиташе да отвори уста, думите ѝ щяха да прозвучат в най-добрия случай като шепот.

— Ти заслужаваш по-добро отношение, момиче. Съжалявам.

Той звучеше, сякаш се владееше напълно. Унижението ѝ беше безгранично. Искаше ѝ се да го удари, но не можеше. Може и да беше

измамница и лъжкия, но не беше двуличница по природа. Ако трябваше да удари някого, трябваше да удари себе си.

Конър отстъпи назад и тя мина покрай него. Чу вратата да се отваря зад гърба ѝ. В ума ѝ се въртяха твърде много мисли. Сега трябваше да го помоли да остане, но думите не излизаха от устата ѝ.

— Мисля, че трябва да си тръгна. В противен случай утре сутринта и двамата ще сме се намразили.

Тя кимна. Едновременно ѝ се искаше да му извика да си върви и да остане.

— Добре ли си? — попита той.

— Да — едва успя да прошепне Кристъл.

— Тогава се наспи. И двамата имаме нужда от почивка. Ще говорим отново утре сутрин — тя го чу да си поема дълбоко дъх на няколко пъти. — Трябва да обсъдим съдбата си. Сега повече от всякога съм уверен в това и мисля, че и ти вече го знаеш.

Вратата се затвори тихо и Кристъл остана сама.

Няколко часа по-късно Кристъл подкара жребеца си в галоп по пътя, който водеше на северозапад от Сан Антонио, далеч от хотел „Менгер“. Затъкнала между краката си полите на зелената муселинена рокля на майка си, тя седеше с изправен гръб на седлото; прибраната ѝ в плитка коса подскачаше по гърба ѝ. Трябваше да се чувства щастлива, както ставаше винаги, когато яздеше сама.

Вместо това обаче Кристъл се чувстваше неудобно, притеснена, ядосана и уплашена. Все още не можеше да забрави допира на устните на Конър О'Браян върху своите, въпреки че беше минала цяла вечност от целувката им.

Тя беше просто една зажадняла за любов стара мома, която бе полудяла при първата си целувка, бе забравила дадените обещания, бе забравила какви неприятности може да създаде, бе забравила какъв мръсник беше този човек. Беше се оставила на прегръдките му като лека жена, която изгаряше от нетърпение да се съблече.

Да, Кристъл се страхуваше, но не от тъмнината, която я заобикаляше, не и от това, че беше сама, нито пък от гнева, срещу който скоро щеше да се изправи. Тя се страхуваше от Конър О'Браян и от дивите чувства, които той беше събудил в нея. Бузите ѝ пламваха всеки път, когато си помислеше за това, въпреки студеното утро.

Най-лошото от всичко беше, че той пръв се бе отдръпнал, бе успял да се овладее. А защото си бе спомнил обещанието, което ѝ бе дал, докато тя бе забравила за клетвата си. Той се бе овладял, сякаш бе получил всичко, което бе искал от нея и не искаше нищо повече. О, да, той бе подновил глупавия разговор за общата им съдба, но тази негова способност да лъже с лекота сигурно се дължеше на ирландската му кръв.

Независимо от причините, бе се държал като джентълмен, докато тя съвсем не се бе държала като дама.

Докато жребецът продължаваш да се носи напред по пътя в ранното утро, Кристъл преживяваше отново срама си. Точно сега обаче трябваше да мисли само какво щеше да каже, когато стигнеше там, закъдето бе тръгнала. Щеше да ѝ се наложи да дава много обяснения. Започна да обмисля подробностите, когато забеляза отбивката, водеща към лагера.

Кристъл спря коня си встрани от пътя и се послуша. Някъде сред дърветата се чуваше песента на присмехулник, листата шумоляха, но ако се изключеше туптенето на сърцето ѝ, наоколо беше съвсем тихо.

Жребецът изпръхтя нетърпеливо и мускулите му се напрегнаха под коленете ѝ. Тя погали влажния му врат.

— Спокойно, Светкавица, тръгвам след малко. Нали не искаме неканени гости?

Конят изпръхтя отново. Копитата му оставяха следи, които лесно можеха да бъдат проследени от човек с опит. Тя се съмняваше, че Конър О'Браян беше добър следотърсач, след като бе прекарал последните десет години от живота си сред янките; съмняваше се също така, че той щеше да си направи труда да я последва. Кристъл обаче се беше научила да бъде много предпазлива.

Продължи напред, като се връщаше обратно да заличи следите си, докато не стигна до едно място, осеяно с гъсти храсти. Прекара коня си през тях и излезе на една малка полянка, заобиколена от дъбове и кестени. Започваше да се развиделява и първите слънчеви лъчи се смесваха с отблясъците на малкия огън, който гореше в средата на лагера. Един мъж стоеше близо до огъня и отпиваше от чаша с кафе, която стискаше здраво с мощните си ръце. Пламъците осветяваха лицето му: широкия му нос, пълните устни, почти скрити от гъсти сиви мустаци, квадратната брадичка.

Мъжът остави кафето си и започна да крачи напред-назад. Както винаги, беше облечен в черен костюм с жилетка, бяла риза и вратовръзка. Тялото му беше силно. На слабата светлина едва се забелязваше, че накуцва леко.

Следващите минути, следващите дни нямаше да бъдат лесни. Кристъл подкара жребеца напред. Мъжът вдигна рязко глава и измъкна револвер от кобура на бедрото си.

— Аз съм, татко — каза тя с обичайната учтивост, с която се обръщаше към него. — Твоята не твърде надеждна дъщеря се завърна.

ГЛАВА 3

Едгар Брейдън прибра оръжието в кобура и премигна, сякаш не вярваше на очите си.

— Какво правиш тук? — изсумтя той.

Смелият поздрав, който му беше приготвила Кристъл, замря на устните ѝ.

Дори когато беше в добро настроение, баща ѝ се държеше грубо. А сега настроението му не беше добро. На слабата светлина наболата му сива брада му придаваше хищнически вид, а обикновено студените му сини очи блестяха от гняв и изненада.

Тя за първи път забеляза колко стар изглеждаше той, въпреки мощното си телосложение — поне с десет години по-стар за своите петдесет и една години; непрекъснатото напрежение беше прорязало дълбоки бръчки в лицето му.

Той сам предизвикваше тревогите. Това му придаваше онази злоба, която беше неразделна част от живота на всеки Брейдън.

— Дойдох да докладвам — каза тя, докато слизаше от седлото и мислено се молеше да успее да се справи с положението. Обърна гръб на баща си и поведе жребеца към малкия поток до лагера, напои го и го отведе да пасе в тревата на брега. Малко по-нататък се виждаха два спънати коня, а до тях и едно до болка познато ѝ муле. Видът на мулето подсили решителността ѝ.

Едгар прокара ръка през оредяващата си руса коса.

— Трябваше да си с О'Браян.

— Ами... — тя се опита да намери подходящите думи. — Не се получи. — Кристъл оправи гънките на роклята си.

Едгар не прие оправданието ѝ.

— Имаме споразумение. Връщай се в града.

Кристъл сложи ръце над огъня, за да ги стопли, и тъкмо се канеше да му отвърне, когато един остър, насмешлив глас ѝ попречи.

— Виждам, че си го оставила да се измъкне. Да не би да си миришела твърде много на кон, за да го очароваш?

Тя въздъхна и се насили да погледне по-големия си брат. Висок и строен, дори прекалено, рус като баща им и с кафяви очи като майка им, Ройс беше най-красивият от семейство Брейдън. Въпреки че беше по-голям от нея само с две години, той я караше да се чувства като дете.

— Може и така да е — отвърна Кристъл. — Може да ме е подушил и затова да ме е отпратил.

Ройс я огледа, сякаш тя беше ново ловно куче. Въпреки волята си Кристъл си спомни за хотелската стая и как Конър бе успял да я накара да се почувства защитена и възбудена. Сега не се чувстваше защитена, а хваната в капан от онези двама мъже, които би трябвало най-много от всички да я обичат и да се грижат за нея.

— О, не — каза провлачено Ройс. — Миризмата изобщо не го е притеснила. Дори никак.

Кристъл потръпна. Брат ѝ беше странен човек. Това впечатление се дължеше на неизменния му пресметлив поглед и на студенината му.

Когато бяха дошли в Тексас, той я беше научил да язди и да хвърля ласо, пренебрегвайки възраженията на майка им и нетърпението на баща им, но когато Кристъл се беше оказала по-добър стрелец от него, Ройс бе прекратил уроците.

Първоначално тя се беше обидила, макар да знаеше, че нещо в него не му позволява да допуска хората близо до себе си. И все пак той привличаше жените. Ройс харесваше уличиците, както твърдеше по-малкият им брат Джъджмънт. Картите и уискито бяха другата му страст.

Погледът, с който брат ѝ я оглеждаше, стана някак си по-личен, дори твърде прекалено за брат.

— Вие двамата спяхте ли заедно снощи?

Кристъл отвърна поглед. Знаела бе, че той ще ѝ зададе този въпрос, но това не я улесняваше в отговора.

„Запълни му времето на всяка цена.“

Заповедта беше дадена лично от Едгар, а Ройс се беше ухилил одобрително. Ройс винаги одобряваше действията на баща си независимо колко жестоки бяха те. Нищо чудно, че Едгар предпочиташе най-големия си син пред всички останали и сякаш се гордееше с всичките гадости, които синът му вършеше, въпреки че самият Едгар обичаше да се прави на джентълмен.

Едгар никога не бе знаел какво да прави с единствената си дъщеря. Докато Конър О'Браян не се беше завърнал в Тексас.

Към по-малкия си син и болнавата си съпруга Едгар се отнасяше с нескрито презрение.

— Като видях как те гледаше О'Браян в бара, помислих си, че ще те налегне направо на пода — каза Ройс. — Той буквално те влачеше по улицата към хотела. Кажи истината. Спа ли с него? Въпросът не е труден. Отговори с да или с не.

— Отговори, момиче — нареди баща й.

— Не — каза Кристъл, като се обърна отново с лице към мъжете. — Не съм спала с него.

Ройс се разсмя.

— Тогава защо се изчерви?

Защото сладката, неопитна Кристъл, омагьосана от първата си целувка, може би щеше да скочи в леглото на О'Браян, ако беше поискал това от нея.

Сега обаче не му беше времето за такива признания. Тя можеше да измисли някакво правдоподобно обяснение.

— Не преспях с него, но го харесах. Ти каза, че той е едно алчно копеле, което се е върнало, за да отпразнува смъртта на баща си. Опитах се да го видя като такъв, но не успях.

— Не го оправдавай — каза Едгар. — Той не знае за смъртта на баща си. Ще се зарадва едва когато научи.

— Може би малката Кристъл вече му е казала — подметна Ройс.

— Не сме говорили за баща му. Той скоро ще разбере какво става.

— И ще наследи всичко — каза Едгар.

Гласът му бе станал дрезгав от гняв и горчивина, които бяха непонятни за Кристъл. Въпреки че беше роден и израсъл тук, Едгар не беше страстен защитник на Юга като голяма част от другите собственици на ранчо, които побесняваха, когато виждаха как тексаски земи попадат в ръцете на поддръжник на янките.

Баща й просто искаше ранчото „Бушуак“. Всъщност той не просто го искаше, а копнееше да го притежава, желаше го по начина, по който някои мъже желаят жена. През десетте години, които бяха изминали, откакто Едгар бе купил ранчото „Дъсчения лагер“, което се намиреше на отсрещния бряг на потока, той бе гледал с неприкрита

завист към имота на О'Браян, който беше много по-качествен от неговия — с повече пасища и по-богата почва — и желанието му беше нараствало постоянно.

Когато се бяха преместили тук от Вирджиния, Конър вече бе заминал на север, оставяйки баща си и брат си близник Джеймс, както и прекрасния семеен имот.

Кристъл почти не помнеше брат му. Той беше загинал преди много години по време на войната.

Даниъл О'Браян бе починал тази седмица, оставяйки след смъртта си дълг към Едгар Брейдън. Ранчото му, което беше заложил, за да получи заема, на практика беше в ръцете на Едгар — освен ако Конър не се появеше преди погребението на баща си. В договора за заем се казваше, че трябва да му бъде позволено да изплати заема, ако има възможност. Ако можеше да се вярва на слуховите, той разполагаше с достатъчно средства да го направи.

Погребението беше насрочено за неделя, тоест след три дни. Задачата на Кристъл беше да попречи на Конър да присъства. Кристъл винаги се беше опитвала да постъпва почтено, но не виждаше нищо почтено в ролята си, нито пък в поведението си предишната вечер. От друга страна, тя не бе действала в своя изгода.

Бе мислила за майка си и за Джъдж. Кристъл не бе повярвала, че баща ѝ ще направи с тях каквото беше заплашил, но не бе искала да поема риска да го предизвика. Докато не се беше озовала в прегръдките на Конър.

Всичко беше толкова несправедливо, че тя се ядоса и се нахвърли върху Ройс.

— Ти наистина ме продаде на онзи ужасен мъж.

Брат ѝ сви рамене.

— Той ти хвърли един поглед и реши, че сделката е добра.

— За какво говори тя? — попита Едгар, като местеше поглед между сина си и дъщеря си. — Ти трябваше да ѝ уредиш случайна среща с О'Браян и толкова. Тя не трябваше да се замесва с други.

— Точно така и направих — Ройс отиде до огъня да си налее още кафе. След това подаде чашата на Кристъл, но тя само поклати глава.

— Опитва се да се измъкне. Попитай го за мулето — каза тя на Едгар.

Той погледна назад към животните, които пасяха близо до потока, след което погледна отново сина си.

— Да не би да говори за мулето, което ти докара от града? Ти ми се закле, че си го намерил.

Ройс сви рамене.

— Някакъв глупак го размени за Кристъл. Само недей да се ежиш. Аз я последвах в бара заедно с него и се уверих, че О'Браян също е там. Наложих се да предизвикам малко спречкване, за да привлека вниманието му, но всичко мина по вода. Какъвто джентълмен янки е станал, той веднага скочи да ѝ предложи защитата си. Тогава тръгнах към задната врата.

Той хвърли един остър поглед на Кристъл.

— Сестричке, ти го заведе в хотела. Трябваше да останеш там с него, да го задържиш в града по-дълго, отколкото е възнамерявал. Да не би да си забравила за това?

Тя погледна към роклята си.

— И какво трябваше да използвам за примамка?

Двамата мъже се спогледаха.

— Имаш примамка, и то каква — каза Ройс.

— Защо си мислиш, че те държа в ранчото, далеч от града? — попита я Едгар.

Кристъл поклати глава с отвращение. Той на няколко пъти досега бе намеквал за хубостта ѝ, но тя не му бе обръщала внимание. Няколко от каубоите в ранчото се заглеждаха след нея, но тя смяташе, че го правеха, защото бяха самотни. Те обаче никога не се заглеждаха повторно. Ройс се грижеше за това.

Истината беше, че тя беше една обикновена стара мома, която яздеше и стреляше като мъж, а в ранчото стоеше, защото там имаха нужда от нея. Кристъл не можеше да си представи, че това ще се промени някога.

Едгар не се отказваше.

— Готов съм да заложа значителна сума, че можеш да отвлечеш вниманието му за няколко дни. Ако вече не си объркала всичко — той хвърли с отвращение чашата си на земята и тя се търколи в праха. — Ти си дъщеря на майка си. Време е да започнеш да се държиш като такава. Жените знаят как стават тези неща.

— Аз не знам.

Той изобщо не я слушаше.

— Два дни. Само за това те бях помолил — да го задържиш за два дни и ако...

Той не довърши изречението си и започна да ругае.

Това изненада Кристъл. Баща ѝ никога не ругаеше. Винаги се обличаше официално за вечеря, винаги се държеше учтиво с всички на масата, говореше за времето и за храната, правеше комплименти на домакинята Хелга.

— Ти не си ме молил, татко. Ти ми каза, че той е един закоравял мошеник, който е изоставил баща си и брат си и е потърсил безопасност на север, че е отказал да се върне у дома след смъртта на брат си. Каза ми, че е променил решението си едва когато Даниъл О'Браян му писал, че е на смъртно легло.

Едгар се приближи към нея и тя долови дъх на уиски.

— Да не би да ме наричаш лъжец?

Кристъл не се помръдна от мястото си, въпреки че не ѝ беше лесно, особено когато забеляза странния му поглед, който сякаш намекуваше за лудост, много по-силна от обичайната му алчност.

Кръвта ѝ се смрази. Кристъл никога не се беше противопоставяла така на баща си, освен в случаите, когато той се бе държал особено сурово с Джъдж и го беше наказвал с бой за малки прегрешения; дори и тогава обаче тя се беше застъпвала за брат си.

Донякъде тя правеше същото и сега, само че този път се застъпваше за мъж, когото почти не познаваше.

— Казвам само, че грешиш по отношение на Конър О'Браян — каза тя, с надеждата, че знаеше какво говори, и уплашена, че може би беше позволила на няколко целувки и малко любезност да ѝ размътят мозъка.

Едгар вдигна ръка. През целия си живот не я беше удрял, но сега беше достатъчно ядосан, за да го направи.

— Ако той се върне навреме за погребението, ти ще си платиш заедно с всички останали.

— Виж ти, виж ти — двамата се обърнаха към Ройс, в чийто поглед се бе появил особен блясък. — Дали пък нашата невинна Кристъл не е хлътнала? Прав бях. Между вас двамата наистина е станало нещо.

— Не ставай смешен! — гласът ѝ не прозвуча толкова уверено, колкото ѝ се искаше.

— Нещо обаче определено те е накарало да забравиш за мама и Джъдж.

Кристъл си помисли, че това обвинение не беше вярно, но след това почувства угризение на съвестта. Беше разкъсвана между противоречиви чувства.

Когато бе избягала от хотела тази сутрин, разтърсена по начин, който не бе предвидила и който не можеше да разбере, Кристъл се бе надявала, че Едгар ще я изслуша. Сега тя виждаше колко напразна се беше оказала тази надежда.

Ройс погледна баща си.

— Изглежда, че още един О'Браян е омагьосал една от нашите жени. И този път той е богат.

Погледът на Едгар стана жесток и Кристъл отново долови силата на гнева му.

— Значи и ти си същата като майка си, а? Казах ти, че ще бъда по-добър с нея, ако направиш каквото искам, че ще продължа да я издържам, но не и сега.

Кристъл се уплаши не толкова за себе си, колкото за майка си. Тя отиде до баща си и докосна ръкава му.

— Мама винаги ти е била вярна — каза тя, без да прикрива тревогата си. — Тя не заслужава това.

Едгар я отблъсна. Ботушът ѝ се закачи в ръба на роклята и Кристъл се озова на земята.

— Удари я още веднъж и ще те застрелям.

Всички се обърнаха по посока на гласа. Най-младият Брейдън бе застанал на края на полянката с насочен в гърдите на Едгар револвер.

Единственото движение край огъня беше от ръката на Едгар, която се плъзна към револвера в кобура му. Кристъл скочи на крака.

— Той не ме удари, Джъдж. Просто не искаше да го докосвам, а аз се спънах — тя се опита да се усмихне. — Чувствам се малко неловко в тази рокля.

— Какво търсиш тук? — тросна се Едгар. — Ние си правим най-обикновено семейно събиране. Ти трябваше да си в ранчото с майка си.

— Тя е добре.

— Не можеш да бъдеш сигурен в това. Тя е крехка женица — последните думи бяха изговорени с горчивина.

— Да, помня това — каза Джъдж. — Откакто съм се родил, си ми го казал милион пъти.

Кристъл усети как очите ѝ се насълзяват. Милият Джъдж. Той се беше родил преди четиринайсет години, след като майка ѝ бе загубила две бебета. Тя обичаше да повтаря, че той си е струвал чакането и неприятностите, въпреки че това раждане беше увредило здравето ѝ. Слаб, висок като върлина, с много дълги ръце и крака, той беше най-добрият ездач от всички Брейдън, или поне щеше да бъде, когато се научеше на по-голяма дисциплина. Кристъл винаги му бе казвала, че е прекалено бърз с камшика. А ето, че сега той стоеше тук с револвер в ръка.

Тя обвиняваше себе си. И той като мама беше нейна грижа и тя трябваше да изпълни обещанията, които им бе дала преди толкова много години. А баща ѝ се беше заклел да се държи по-добре с тях, ако Кристъл направи каквото се искаше от нея.

Проблемът беше, че нещата се бяха объркали. Кристъл не можеше да удържи думата си; не можеше да се изправи отново срещу Конър и да го излъже. Тя се обърна да каже на баща си как стояха нещата, но той се беше втренил в Джъдж с онзи странен, изпълнен с омраза и лудост поглед, който сега ѝ се стори по-ужасяващ, отколкото когато беше насочен срещу нея. Едгар тръгна бавно към сина си, като накуцваше силно. Кристъл замръзна на мястото си и усети как отново я обзема паника.

Револверът в ръката на момчето затрепери. Едгар го удари с опакото на ръката си и го повали на земята. От разцепената устна на Джъдж шурна кръв.

Кристъл извика и се втурна към брат си. Тя коленичи до него и избърса кръвта с края на роклята си. Джъдж премигна, за да пропъди сълзите си, и се втрени край нея в баща им с омраза, равна на тази в погледа на Едгар.

Когато ръката му стисна дръжката на револвера, сърцето на Кристъл се сви. Колко глупаво бе смятала, че може сама да решава съдбата си. Сега тя разбра какво трябваше да направи. Обещанията, стари и нови, щяха да бъдат спазени. Дългът щеше да бъде изпълнен.

Ироничното в случая беше, че за да го изпълни, щеше да ѝ се наложи да продължи да лъже.

— Остави оръжието, Джъдж. Моля те.

Той обърна поглед към нея, сякаш искаше да възрази нещо. Кристъл прочете решителността в очите му, признак за надигащата се в него мъжественост, която Едгар потискаше непрестанно.

— Моля те — повтори тя. — Само ще влошиш положението.

Той наведе глава и отпусна револвера. Кристъл се опита да му помогне да се изправи, но той я отблъсна и стана сам, след което се скри в храстите.

На Кристъл ѝ се искаше да тръгне след него, но не можеше да го направи. Един поглед към небето ѝ показва жълтите линии, които бяха започнали да набраздяват утринната синева. Подобно на толкова много неща в живота ѝ, времето беше неин враг. Трябваше да тръгва.

Тя се обърна към баща си и брат си, докато все още не беше изгубила кураж.

— Мога да намеря Конър О'Браян отново — каза тя с повече смелост, отколкото увереност и нещо вътре в нея, някакво чувство, което я беше направлявало през годините, сякаш умря. Кристъл си пое дълбоко дъх. — Ще направя всичко необходимо да го задържа няколко дни.

В съзнанието си видя как устните му се спускаха към нейните. Тя потръпна и веднага си представи Джъдж, както го бе видяла за последен път.

Срамът ѝ я накара да се почувства по-смела.

— В замяна на това обаче искам по-големи отстъпки от твоя страна.

— Виж, момиче, аз вече ти обещах повече от достатъчно. Онова, което се случи с Джъдж преди малко, е само част от това, което ще се случи, ако О'Браян се върне твърде скоро.

— Не се съмнявам, татко. Но аз съм като теб. Искам повече.

Едгар се приближи към нея.

— Недей да ми говориш така...

Ройс сложи ръка върху рамото му и го спря.

— Нека да чуем какво има да каже.

Брат ѝ едва ли можеше да се нарече най-добрият ѝ съюзник, но в момента Кристъл беше готова да приеме подкрепа от всекиго.

Едгар изсумтя с отвращение и ѝ кимна да продължи.

— Ти каза, че ще изхвърлиш мама и Джъдж, и аз се противопоставих. Сега реших, че твоята идея е много добра.

— Продължавай — каза той. — Слушам те.

Кристъл изложи предложението си, като говореше бързо и обмисляше подробностите в крачка. Тя успя да свърши, без да бъде прекъсвана твърде често. За нейно облекчение двамата се съгласиха с условията ѝ, въпреки че Ройс говореше повече, а Едгар само сумтеше одобрително.

Кристъл дори изложи подробностите в писмен вид на гърба на една стара, намачкана фактура, която Едгар откри в дисагите си. Той се подписа под текста и пъкна листа в ръцете ѝ.

— Закълни се, че няма да ме излъжеш, момиче. Ако ме подведеш, не отговарям какво ще се случи.

Тя си спомни за кръвта по младежкото лице на Джъдж. Ръката ѝ трепереше, докато прибираше документа между гърдите си.

— Заклевам се.

Една невидима птичка се обади от клоните на дърветата и слънцето, което вече се подаваше над върховете на зелените хълмове, пропъди утринния хлад. Гледката беше някак жестоко красива, като се имаше предвид какво ставаше на фона ѝ.

Кристъл подсвири на коня и той ѝ дойде при нея. Тя прибра полите на роклята си и се метна на седлото, след което провери карабината и ласото си; най-накрая улови юздите.

— Ще го задържа за два дни. Ако не успея, сделката се проваля.

— Гледай да успееш — каза Едгар. — Погребението не може да бъде отлагано дълго. Както е тръгнало, старият Даниъл ще се е разложил, преди да бъде погребан, но човек никога не знае какво могат да решат адвокатите.

— Ще направя каквото мога — каза тя.

— Три дни ще бъде по-добре — намеси се Ройс. — Ако се изкъпеш, може би ще го задържиш цяла седмица.

Само че Кристъл се беше изкъпала миналата вечер в хотела. И въпреки всичките му приказки, той се беше овладял и се бе отдръпнал пръв от прегръдката им. Какво друго щеше да ѝ се наложи да направи, за да удържи думата си?

Кристъл пришпори коня си, без да обръща внимание на Ройс, който я изпрати, като повдигна за поздрав два пръста към ръба на шапката си.

Три дни. Ако Конър О'Браян вече бе тръгнал на път, когато го настигнаше, щеше да разполага с не повече от един ден, най-много ден и половина. Но как щеше да го задържи? Може би щеше да се наложи да му позволи да я целуне отново.

Толкова лошо ли щеше да бъде? Ако той я желаше, ако я докоснеше, ако я раздразнеше по своя нежен начин, щеше ли да му позволи да направи нещо повече?

Кристъл се страхуваше от отговора също толкова много, колкото го приветстваше; нетърпението, с което очакваше следващите дни, беше равно на срама, който изпитваше.

Конър се ругаше, че бе тръгнал толкова късно. Беше се събудил достатъчно рано, бе слязъл да закуси и се бе върнал да събуди своята спяща красавица. Само че тя беше изчезнала. Единствено прострениите върху леглото дрехи, които ѝ бе купил, показваха, че тя наистина съществуваше.

Сигурно беше тръгнала преди разсъмване. Беше изминал половин час, докато успее да намери конюшната, в която бе оставила коня си. Сметката беше платена предишната вечер от мъж, който бе казал, че е неин брат — факт, който потвърждаваше разказа ѝ за господин Муле.

Онова, което не се връзваше, беше твърдението ѝ, че няма никакви пари. Ако толкова много бе искала да си плати сама, защо не беше продала коня си?

Защо си бе тръгнала? Може би я беше притиснал твърде много, поне от нейна гледна точка — с прегръдки, с разкриването на чувствата си, с целувката си.

Лично Конър смяташе, че беше проявил завидно умение да се владее. Кристъл си нямаше никаква представа, колко близо бе била до това да бъде хвърлена върху леглото и налюбена както подобава.

Нещо, за което той щеше да съжалява, ако го беше извършил. Да съжалява и същевременно да се наслаждава. Един джентълмен не можеше да се държи толкова жестоко с бъдещата си съпруга. Конър можеше да почака да мине сватбата, преди да я хвърли на леглото.

Само че невинната госпожица Брейдън, която бе реагирала на единствената му целувка с неочаквана страст, бе показала, че също е способна на изненади.

Тя щеше да бъде идеалната съпруга. Само да не беше избягала. Това беше усложнение, което можеше да отложи плановете му за брак, и той прецени отново шансовете си.

Конър се разсмя на себе си, въпреки че в смеха му имаше болка. Той обичаше да се смята за романтик, но може би истината беше, че бе просто глупак. Вместо да се влюбва в първата тексаска красавица, която бе срещнал, трябваше да мисли за срещата с баща си.

Тревогата, която изпитваше, беше неизбежна, неловкостта — също. Той си бе тръгнал след горчиви спорове за приближаващата война, която бе предвидил по-ясно от всички останали. Когато бе научил, че брат му Джеймс е бил убит в битката при Шило, едва се бе въздържал да не разкъса синята си униформа и да се върне в Тексас.

Вместо това обаче беше написал писмо на баща си, за да го уведоми, че дори не се е доближавал до бойното поле и че единствените битки, които водеше, бяха с кавалерийските коне, които му бяха поверени. Отговорът беше кратък и лаконичен — Даниъл вече не го смяташе за свой син. Конър знаеше, че тези думи бяха написани в момент на скръб, и затова бе продължил да пише на баща си, но нито веднъж не беше получил отговор.

Докато един ден не беше пристигнала кратката бележка, която му нареждаше да напусне Саратога и да се върне у дома. Независимо от печалбите през последните няколко години, той винаги бе желал само да се прибере у дома и да поднови живота, който войната беше прекъснала. Нищо не можеше да замени липсата на Джеймс, но да тъгува за него на земята, на която двамата бяха израснали, щеше да направи мъката му по-поносима.

Срещата с баща му беше най-важната част от завръщането на Конър. Да можеха само наистина да намерят мир! Трябваше да го направят. Конър никога нямаше да се почувства пълноценен, докато това не станеше.

Може би миналата вечер не бе трябвало да мисли за сватба. Да, но то бе част от онова, което Конър искаше: тексаско момиче, което да му помогне да осъществи мечтите си за ранчото. Бащата, който той

помнеше, щеше да бъде доволен от нея, ако Конър изобщо успееше да я намери.

Сега Конър галопираше напред, като си мислеше за Даниъл и Кристъл, за земята такава, каквата я помнеше. Вдъхваше чистия тексаски въздух и се радваше дори на праха, вдигнат от копитата на коня му. Миг по-късно той усети как около раменете му се увива ласо и тялото му полита към земята. Освободен от товара си, конят му препусна напред, докато Конър клатеше глава, опитвайки се да разбере какво става.

Той изруга, без да обръща внимание на острата болка в рамото си, което беше ударил при падането, след което се изправи на крака. Ласото беше стегнало ръцете му плътно към тялото и не му позволяваше да посегне към револвера си.

Ласото се отпусна. Той последва въжетото, което се виеше в праха до един голям дъб, който растеше до пътя. Там Конър намери един дългокрак жребец, който пристъпваше нервно от крак на крак, полускрит зад ствола на дървото. На седлото му седеше една жена, която изглеждаше също толкова нервна, колкото и конят.

Кристъл беше намерена. По-точно, тя го беше намерила.

— Нарани ли се? — гласът ѝ прозвуча уплашено и нервно. Имаше за какво.

Конър не успя да задържи дълго гнева си, не и пред двете големи очи, които се бяха втренчили в него, и пред пълните устни, разтворени в очакване на отговора му.

Той се освободи от ласото, протегна се и усети острата болка в рамото си.

— Ох! — извика тихо Кристъл и понечи да слезе от седлото.

— Нищо ми няма — Конър махна с ръка, което му струва поредната доза болка. Той се ухили. — Нищо, което да не може да се оправи с една добра разтривка.

Тя премигна веднъж, след което се настани добре на седлото си. Беше умна жена и осъзна, че трябва да разтрие рамото му. А то можеше да не е единствената част, по която щеше да работи.

— Не трябваше да го правя — каза тя и се изсмя нервно. Но ти се появи иззад завоя с такава скорост, че се уплаших, че можеш да ми се изплъзнеш.

— Толкова лошо ли щеше да бъде?

Тя се изчерви и Конър разбра онова, което Кристъл не можеше да изрази с думи.

Той вдигна шапката си, изтупа я в бедрото си и я нахлупи ниско над челото. Едно остро изсвирване накара коня му да се върне. Беше човек, който обичаше да получава отговор на всичките си въпроси, и сега се наведе да вдигне ласото.

— Според простия ми мозък щеше да бъде много по-лесно и за двама ни, ако си беше останала в хотела.

Конър бавно нави ласото, приближи се до нея и ѝ го подаде. Оголеният над ръба на ботуша ѝ крак привлече вниманието му за секунда. Той хвърли един поглед на уинчестъра в калъфа на седлото, след което я погледна в очите.

— А може би си предпочела да ме причакаш тук, на пътя? Да не би да си крадла, Кристъл Брейдън? И ако е така, какво искаш — парите ми или сърцето ми?

— Не съм...

— Няма значение. И двете са твои.

Той погледна отново към крака ѝ. Мъжкото търпение си имаше граници. Конър я сграбчи за кръста и преди тя да успее да възрази, я смъкна от седлото и я сложи пред себе си.

Жребецът ѝ се размърда неспокойно. Конър и Кристъл останаха неподвижни.

Ръцете ѝ бяха върху ризата му. Тя вдигна гъстите си черни мигли и го погледна с безкрайно дълбоките си очи. Конър я придърпа към себе си и я целуна. Целувката беше сладка, изкушаваща и за двама им. След това той се усмихна.

— Улови ме, момиче. Скандално е да оплетеш един мъж така. Нямаме никакъв избор. Ще трябва да се оженим.

ГЛАВА 4

Кристъл извика тихо и обърна гръб на Конър.

Тя усещаше топлия му дъх върху врата си. Той вдигна тежката плитка, която се спускаше по гърба ѝ, и целуна горещата ѝ кожа.

Кристъл потръпна и се вкопчи в седлото на коня си за опора.

— Кристъл, кажи ми, че не чувстваш нищо между нас.

— Недей!

— Какво да не правя? — той целуна отново врата ѝ. — Това ли имаше предвид?

Тя успя да поклати глава.

— Имах предвид шегата ти за това, че трябва да се оженим.

— Добре — каза Конър и я целуна отново. — Само че аз не се шегувах, Кристъл. Наистина мислех онова, което казах.

Умът и сърцето ѝ я молеха да се облегне на него, за да получи опора. Не беше достатъчно силна. Баща ѝ би трябвало да го знае.

— Върви си, моля те — прошепна тя. — Върви си. Моля те.

Конър сложи ръце върху раменете ѝ.

— Не и преди да те чуя да казваш, че не означавам нищо за теб.

Тук тя трябваше да го излъже, трябваше да отрече разтуптяното си сърце и това, че присъствието му я караше да затаява дъх и да мисли само за него.

„Излъжи. Така е почитено.“

Само че тя не можеше да направи това.

Жребецът ѝ вдигна глава и се отмести встрани, сякаш не искаше да има нищо общо с Кристъл. Конър продължи да стои наблизко, като галеше раменете ѝ леко, но настоятелно.

— Ти означавах нещо за мен — прошепна Кристъл и се облегна назад в него. След това скръсти ръце върху гърдите си и сложи длани върху ръцете му.

— Тогава ще кажа на сърцето си да започне да бие отново — каза Конър с онзи провокиращ тон, който толкова бързо ѝ бе станал скъп.

— Кажи на моето да не бие толкова силно — каза тя.

Конър я обърна с лице към себе си и известно време остана загледан в нея. Кристъл го гледаше като омагьосана. Дори ако около глезена ѝ се увиеше гърмяща змия, тя нямаше да се помръдне от мястото си.

— Ела с мен в дома ми — каза той. — Или в онова, което някога беше мой дом. Нямаше ме цели десет години и ми се иска да бъдеш до мен, когато отново се видя с баща си.

— Искаш твърде много.

— Не се тревожи. О'Браян не сме толкова лоши хора.

Внезапно Кристъл си спомни всичко, което бе слушала от баща си за Конър и семейството му, а заедно със спомена се върнаха и заплахите му и злобата, с която беше ударил най-малкия си син.

Дори мама я беше помолила да се подчини на Едгар, въпреки че не бе могла да разбере жестокостта на изискванията му.

— Не се тревожа за твоето семейство — каза Кристъл. — Тревожа се за моето.

Тя се отдръпна и отиде встрани от пътя, като си мислеше, че краката ѝ ще се подкосят всеки момент. Думите ѝ се изсипаха като порой, лъжа след лъжа, за това, как била тръгнала да търси Ройс, когато Конър се появил толкова неочаквано, затова, че знаела, че брат ѝ ще тръгне да я търси, когато изтрезнее, за това, колко важно е да бъде в града, когато той се появи, и колко задължена се чувства въпреки лошото му отношение към нея.

— Той не беше ли казал, че напуска Тексас?

— И преди е говорил такива неща, но никога не е стигал твърде далеч. Вчера той трябваше да уреди продажбата на добитъка ни и когато не намери купувач, отиде да се напие. Все още се мотае някъде. Чувствам го. Затова поисках да си вървиш. Нямам право да те задържам.

Кристъл стоеше неподвижно, със затворени очи, в очакване на отговора му.

Отговорът му дойде бързо и беше точно такъв, какъвто тя очакваше.

— Един ден забавяне е ниска цена за това, че те намерих отново.

— Може да отнеме повече от един ден.

— Това няма значение, стига ти да дойдеш с мен, когато тръгна. Разбира се, ако все още го желаеш, след като си прекарала известно

време в моята компания.

— И ако ти все още ме искаш.

— Необходимо е доста повече от малкия ми мозък, за да бъда наказан да си променя намеренията.

— О — каза тихо тя.

— Мога да ти обещаая, че за известно време няма повече да ти говоря на тази тема.

Звукът от приближаващи коне ги накара да се прикрият сред дърветата заедно с конете си. По пътя премина дилижансът от Фредриксбърг. Когато прахът се разсея, двамата се качиха на конете си и се отправиха в противоположната посока, към Сан Антонио, далеч от окръг Кер и ранчото „Бушуак“, далеч от бащата, който Конър смяташе, че го очаква, далеч от семейния дом, за който копнееше.

Въпреки решителността си, на Кристъл ѝ се искаше да потъне в земята от срам.

Тя му хвърли крадешком един поглед. Силното, загоряло лице, ръцете, които държаха уверено юздите, естествената лекота, с която седеше на седлото, я накараха да изпита чувство на задоволство.

Конър долови погледа ѝ. Въпреки че беше отлична ездачка, Кристъл едва успя да се задържи на седлото. Колко различен беше той от всички останали мъже в живота ѝ. Никога нямаше да я заплашва, никога нямаше да я нарани.

„Това ще се промени, когато научи истината“.

Щастието се изпари и тя отвърна поглед. Конър обаче продължи да я гледа; тя усещаше погледа му, както бе усещала и ръцете му миналата вечер.

Кристъл беше съвсем права да изпитва срам и да се чувства помръсна от праха, който се вдигаше под копитата на коня ѝ.

— Искам да те питам нещо — каза Конър. — Ако не те притеснявам.

Тя облиза устни.

— Слушам те.

— И с карабината ли боравиш толкова добре, колкото с ласото?

Кристъл не можа да се въздържи и се разсмя.

— Дори по-добре — отвърна тя. — Когато хвърлям ласо, понякога при първия опит пропускам някое заблудило се теле. Никога обаче не пропускам нещо, което ми е паднало на мушката.

— В такъв случай се радвам, че днес си избрала ласото.

— Аз също.

— Имам още един въпрос. Когато ме гледаш така, за какво мислиш?

Сърцето ѝ се сви.

— Как те гледам?

— По начин, който прави ездата някак странно неудобна — Конър не обясни какво точно имаше предвид и Кристъл реши да не го пита.

— Мислех си, че ми напомняш за татко Стюарт.

— Баща ти ли? — попита Конър, очевидно разочарован от отговора ѝ.

— Дядо ми.

— Служиш си умело с думите, Кристъл Брейдън. Нищо чудно, че се влюбих в теб.

— Ето че пак се шегуваш. Това не беше обида. Дядо е единственият мъж в семейството ми, който донякъде прилича на теб. Всъщност — беше. Дватама с мама Стюарт починаха отдавна.

Тя затвори очи и си спомни плантацията във Вирджиния, в която беше прекарала по-голямата част от първите четиринайсет години на живота си. Тя знаеше, че земята и къщата вече не принадлежаха на семейството, а заедно с тях си бяха отишли и добрите времена, но въпреки това те ѝ липсваха и на Кристъл ѝ се искаше да можеше да се върне там, където беше израсла.

Там тя си бе мечтала да бъде ухажвана от ослепително красив младеж, с когото да създаде собствено семейство. С преместването на семейство Брейдън на запад, мечтите ѝ постепенно се бяха изпарили.

— Татко Стюарт притежаваше увереност, която караше другите да разберат, че може да му се има доверие, но никога не се държеше арогантно, никога не изискваше. Той знаеше какво иска и беше достатъчно честен, за да си го казва. Беше любезен, мил...

Тя не продължи. Беше казал твърде много. Такава откровеност беше подходяща за хора като Конър, честни хора, а не за такива като нея.

— Като говориш, човек може да си помисли, че съм светец. Свети Конър. Предпочитам да ме смяташ за мъж.

Тя си спомни целувките му.

— Аз го правя.

Конете забавиха хода си.

— Защо избяга тази сутрин? — попита внезапно Конър.

Кристъл си пое дълбоко дъх.

— Въпросите станаха три. Ти каза, че ще ми зададеш само един.

— Бих могъл да кажа „застреляй ме тогава“, но се страхувам, че може да приемеш думите ми буквално.

— Брат ми. Той...

— Това не е достатъчно. Можеше поне да се сбогуваш с мен.

— Знам, че ти дължа за стаята и храната. Оставих дрехите. Това беше всичко, което можех да направя.

— Не това беше причината да повдигна въпроса. Не е причината, поради която ти си тръгнала, без да се видиш с мен.

— Е, добре, де. Страхувах се.

— Аз не си спомням подобно нещо.

Гласът му беше плътен и дълбок, леко подигравателен. В него се долавяше нотка, каквато Кристъл не бе свикнала да чува в живота си, и това я притесняваше също толкова много, колкото и всичко останало у него, защото ѝ харесваше.

Чувствата ѝ към него, каквито и да бяха, не показваха признак на отслабване. Това не решаваше проблема ѝ. Документът на споразумението изгаряше гърдите ѝ. Сърцето ѝ се сви от болка.

— Добре — призна тя, като стисна силно юздите. — Тръгнах си, защото се уплаших от самата себе си. Жена, която вече не е в първа младост, не трябва да се вълнува толкова много от една обикновена целувка. Не ме гледай така. Аз съм на двацет и пет и прекрасно осъзнавам положението си.

— Аз пък съм на трийсет и пет. Предполагам, това означава, че съм с единия крак в гроба.

От палавата му усмивка сърцето ѝ се разтуптя, сякаш всеки момент щеше да изскочи от гърдите ѝ.

— Ти никога ли не се държиш сериозно? — попита Кристъл.

Дълго време той остана загледан в нея изпод ръба на шапката си и погледът му я сгорещи повече, отколкото слънцето.

— Миналата вечер бях сериозен. Нали току-що ми каза, че това е била причината да избягаш?

— Ще те попитам по друг начин. Само когато става дума за любов ли се държиш сериозно?

Кристъл знаеше, че е неопитна в тези неща, и това я накара да се изчерви.

— Невинаги. Понякога, по време на любовните моменти, съм най-игрив. С удоволствие бих спрял между онези дървета, за да ти го докажа.

Кристъл се стресна. Никога ли нямаше да се научи?

— Съжалявам — каза Конър. — Поставих те в неудобно положение, но ти си толкова невероятно и прекрасно неопитна. Не мислех, че ще намеря жена като теб.

Извинението му не я успокои.

— Предполагам, че си свикнал с по-опитни жени.

— По-опитни с мъжете, ако това имаш предвид. Жени с много пари, макар да подозирам, че някога семейството ти е водило по-добър живот, отколкото сега.

— Какво те кара да мислиш така?

— Роклята ти, например. Изработена е от качествен плат и от добър шивач.

— Изглежда, знаеш доста за женските дрехи.

Конър сви рамене.

— На второ място идва конят ти.

— Светкавица е прекрасно животно.

— Точно така. Като се има предвид инцидентът с господин Муле миналата вечер, бих си помислил, че конят ти е някаква стара кранта — той се поколеба. — Не искам да те карам да се чувстваш неудобно, но за да се разбираме, ще трябва да бъдем откровени един с друг. Не си ли съгласна?

— Разбира се.

Отново настъпи тишина, която продължи до края на пътуването, до кирпичените къщи, които се намираха в началото на града, през тесните, криволичещи улички, които ги отведоха до една разнебитена постройка в центъра на града. Тук те спряха конете си.

— „Аламо Армс“ — каза изненадано Кристъл. — Защо?

— Тук си видяла брат си за последен път. Реших, че ще бъде най-добре да започнем да го търсим оттук.

„Няма да го намерим.“ Тя обаче не можеше да изрече тази мисъл на глас. „Да продължим напред и да не спираме.“

— Какво има? — попита Конър. — Нали това искаше?

— Искам... — тя не можеше да го погледне в очите. — Ройс не е много приятен човек.

— Това не е нещо ново.

О, но тя имаше да му казва още много неща. Кристъл се зачуди кога и как щеше да му ги каже.

— Ти имаш повече проблеми, отколкото сподели с мен, любов моя. Възнамерявам да разбера какви са.

— Сигурна съм, че ще разбереш, но не точно сега — колкото и да се измъчваше, Кристъл искаше тези часове, които щеше да прекара с него, да се проточат колкото се можеше по-дълго и това ѝ желание нямаше нищо общо със задачата ѝ да го задържи далеч от погребението на баща му.

Двамата слязоха от конете си. Конър протегна ръка. Тя я пое и влезе заедно с него през летящата врата.

Хватката ѝ беше силна и това се харесваше на Конър. Той неохотно насочи вниманието си към бара. Помещението беше почистено от отломките от снощния бой, въпреки че броят на столовете и масите беше намален. Дори по обяд барът беше наполовина пълен. Господин Муле не беше сред клиентите. Кристъл го увери, че Ройс Брейдън също го нямаше.

Той я хвана под ръка, за да я изведе навън.

— Добър ден, господине.

Конър се обърна към жената, която беше застанала зад тях.

Вчера тя се беше представила като госпожа Трухарт.

Червенокоса, пълна, четирийсетгодишна жена, тя бе изглеждала по-скоро уморена, отколкото привлекателна, когато го беше попитала дали не иска да се позабавлява с някое от момичетата ѝ.

Тя обаче му се бе сторила честна и откровена и беше уважила отказа му. Конър я беше харесал веднага.

Тъмните ѝ очи се обърнаха към Кристъл.

— Разбирам защо вчера няхаме работа.

Здравият разум подсказа на Конър, че трябва да сложи край на разговора, но преди да успее да поведе Кристъл към изхода, тя се представи и подаде ръка на другата жена.

— Аз съм госпожа Трухарт — каза червенокосата, докато поемаше ръката ѝ. — Ти беше тук вчера, нали? С онзи красив негодник брат ти. Онзи, който те продаде за едно муле.

— Значи си чула за това? — попита я Кристъл.

— Много малко неща ми убягват, госпожице Брейдън.

— Надявах се, че никой не е разбрал.

— Малцината, които разбраха, бяха или твърде пияни, за да си спомнят на следващия ден, или пък решиха, че цялата история е просто една шега.

— Брат ѝ идвал ли е днес? — попита Конър.

В погледа на жената проблеснаха гневни искри.

— Не и по-добре да не се мярка... — тя се спря.

— Какво е направил? — поинтересува се Кристъл.

— Използва едно от моите момичета.

— Да не би да не си е платил? — попита Кристъл толкова спокойно, че на Конър му се прииска да я целуне.

Бъдещата му съпруга изобщо не беше срамежлива. Госпожа Трухарт му хвърли един въпросителен поглед. Той ѝ даде знак да продължи.

— Не това беше проблемът. Той... я използва.

— Наранил я е? — попита тихо Кристъл.

— Оставих я да си почива до края на седмицата.

Конър измъкна една златна монета от джоба си.

— Ако го видиш, би ли изпратила някой до „Менгер“ да ме уведоми?

Жената не прие парите.

— Видях как я спаси миналата вечер. Помагаш ѝ да го намери, така ли?

Конър кимна.

— Ще останеш ли, докато той се появи? — попита тя Кристъл.

— Трябва.

— В хотел „Менгер“, предполагам. Твоят мъж прилича на човек, който иска само най-доброто.

— Имам си собствена стая — каза Кристъл.

— Не съм си помисляла нищо друго. Имаш ли пари? Не ми отговаряй. Разбира се, че нямаш.

Тя огледа Конър, след което отново се обърна към Кристъл.

— Той е добър човек, личи си, но нито един мъж не е чак толкова добър. Стаята му е до твоята, нали?

Конър почувства нужда да възрази, но за първи път през живота си не знаеше какво да каже. Освен това Кристъл не изглеждаше обидена. Пък и на него му беше любопитно накъде биеше мадам.

Скоро му стана ясно. Тя предложи един пансион наблизо, в който Кристъл можеше да отседне.

— За една-две вечери няма да ти струва нищо. Собственичката ми е длъжна заради няколко услуги. Време е да си прибера дължимото.

Кристъл възрази, но госпожа Трухарт не се предаваше. Конър реши, че всяко възражение, което успееше да измисли, щеше да прозвучи, сякаш той губи.

— Ще имаш нужда от дрехи.

— И така съм добре.

— Аз ще се погрижа за нея — каза Конър.

— Не трябва да приемаш услуги от мъж, скъпа. В това можеш да ми се довериш. Ще ти намеря няколко рокли. Не се притеснявай, няма да бъдат като тези на моите момичета. Собственикът на универсалния магазин...

— Знам — каза усмихнато Кристъл. — Той ти дължи няколко услуги и е време да си събереш дължимото.

Госпожа Трухарт хвърли един поглед на Конър.

— Тя е добра жена. Смяташ ли да я задържиш?

— Да.

Кристъл се втренчи в пода.

На Конър му се наложи да използва цялата сила на волята си, за да се въздържа да не я метне на рамо и да я отнесе в леглото.

Всяко нещо с времето си.

Той я остави в пансиона, който се помещаваше в добре изглеждаща постройка на две пресечки южно от хотела му, след което тръгна да разпитва за Ройс Брейдън. Единствено конярят и момичетата в бара го помнеха, но не го бяха виждали от предишната вечер.

Късно следобед Конър се отказа и се върна при Кристъл. Тя го посрещна в дневната. Двамата бяха сами. Тя беше облечена в небесносиня памучна рокля с високо деколте, дълги ръкави и проста кройка, но в тялото под плата нямаше нищо просто.

Косата ѝ беше разпусната и падаше меко върху раменете ѝ. Очите ѝ бяха дълбоки и изпълнени с тревога. Устните ѝ се разтвориха, когато го видя.

Той я целуна, защото и двамата искаха това.

Кристъл се отдръпна, но не веднага.

— Някой може да ни види.

— Наистина ли имаш нещо против?

Тя се замисли за миг.

— Не.

Конър я целуна отново, този път с повече плам, като преплете език с нейния.

Сега той беше този, който се отдръпна пръв.

— В случай, че се питаш, любов моя, не успях да го намеря.

— Кого?

— Брат ти.

— О!

— Просто в случай, че си се питала.

— Не съм.

Конър се почувства, сякаш сърцето му щеше да се пръсне от радост.

— Да се разходим — предложи той и тя се съгласи, след което го остави за малко, за да си вземе бонето, ръкавиците и чадъра за слънце.

— Никога не съм имала такива неща — каза тя. — Госпожа Трухарт мисли за всичко.

— Сигурно е необходимо, като се има предвид професията ѝ. О, извинявай, притесних те.

— Не си — увери го тя, докато излизаха навън. — Просто се питах как това се вписва в професията ѝ.

Конър отметна глава назад и се разсмя. Почувства се още по-влюбен.

Двамата продължиха да вървят, като си говореха. Той ѝ разказа за годините, прекарани в Саратога, за беднотията си по времето, когато бе работил за други, за добрите времена, когато познанията му за конете бяха започнали да се изплащат. Няколко щастливи залагания, няколко покупки и скоро бе създал своя собствена конюшня. След това я беше разширил.

— Никога ли не си искал да се върнеш у дома? Имам предвид Тексас.

— Всеки ден.

— И защо не си го направил?

— Имах инструкции да си остана в Ню Йорк.

— От когото?

Двамата вървяха по брега на реката. Конър спря и се заслуша в шума на водата и смеха на децата на отсрещния бряг.

— Баща ми.

— О! — извика тя и притисна ръка към устните си.

— Може би така беше най-добре. Кой знае? Държах връзка с него чрез един адвокат в Кервил. Сега той ме повика и аз съм в състояние да му помогна така, както преди не можех.

Кристъл се загледа някъде встрани от него, но Конър се съмняваше дали тя вижда нещо.

— Не се притеснявай. Аз вярвам в съдбата и в щастливия край.

Тя се отдръпна от него и се затича по пътеката. Конър я настигна.

— Какво има?

Кристъл изглеждаше, сякаш много ѝ се искаше да му каже. Вместо това тя взе ръката му и целуна дланта ѝ. Никоя жена не бе правила с него нещо толкова нежно и с толкова обич. Конър започна да крои много конкретни планове.

Той погледна встрани от нея към смеещите се деца.

— Искаш ли деца?

Тя проследи погледа му.

— Помагах за отглеждането на по-малкия ми брат Джъдж. Сега той е на четиринайсет.

— Има странно име.

— Това е съкратено от Джъджмънт.

Нещо в тона ѝ го предупреди да не се опитва да рови повече в тази посока.

— Е, какво ще кажеш за децата?

Кристъл наведе чадъра така, че той не можеше да вижда лицето ѝ.

— Какво значение има?

— Никакво, ако не искаш деца. Просто аз винаги съм искал голямо семейство. Предполагам, че това се дължи на толкова много

години, прекарани в самота.

— Нямам нищо против децата — отвърна тихо тя.

— Не забравяй, че казах голямо семейство.

До слуха им отново долетя смехът на децата.

— И трябва да го имаш — каза Кристъл и тръгна бързо нагоре по брега към пътеката, която водеше към града.

Двамата обядваха в малка странноприемница близо до реката и когато Кристъл заяви, че е изморена, Конър я върна в пансиона. Той не възрази, защото също трябваше да свърши малко работа.

На следващата сутрин тя се появи в дневната облечена в пола за езда и кожено яке, а косата ѝ беше прибрана в плитка.

— Госпожа Трухарт — обясни тя.

Двамата прекараха този и следващия ден, като яздеха в околностите на града, почти забравили, че търсят брат ѝ, и просто си говореха — тя за Вирджиния и малко за Тексас, а той за плановите си да отглежда коне за работа и състезания.

— Жребецът ти е много добър — спомена веднъж Конър. — Откъде идва името му?

— Отгледах го от малък. Татко каза, че той създава само неприятности и ми пречи да си върша работата, но аз се погрижих това да не бъде така.

Конър погали врата на коня си.

— Този го купих, когато пристигнах в Сан Антонио. В Ню Йорк имам един прекрасен жребец и възнамерявам да го докарам тук, когато в ранчото всичко се оправи. Ще го използвам за разплод и за участие в надбягвания, ако ми се удаде такава възможност.

Тя се ухили.

— Надбягвания с коне? В Тексас? Това може да се уреди.

— Знаеше ли, че имаш само една трапчинка на бузите?

Кристъл отвърна поглед и усмивката ѝ изчезна.

— Аз...

— Две щяха да бъдат прекалено много, не мислиш ли? На мен ми харесваш повече само с една.

Тя се умълча и той реши да не прекъсва мислите ѝ.

Конър не беше забравил напълно за баща си. По едно време той дори бе обмислил дали да не уведоми Даниъл или адвокатата в Кервил, че е бил забавен в Сан Антонио и че когато се прибере, няма да бъде

сам, на реши да не го прави. Скоро щеше да се върне в ранчото, а Кристъл щеше да бъде прекрасната му съпруга.

На третата вечер, откакто се бяха запознали, двамата се озоваха отново в хотела му, този път в неговата стая, където им беше сервирана вечерята. Изобщо не докоснаха храната. В продължение на два дни се бяха държали просто като приятели, като бяха проявявали интимност само по време на разговорите си, бяха докосвали ръцете си от време на време и се бяха целували за лека нощ пред вратата на Кристъл. На Конър му беше омръзнало да се държи като джентълмен ухажор и той подозираше, че същото важеше и за нея.

Оказа се, че не грешеше. Когато седнаха един до друг на малкия диван, Кристъл се озова в прегръдките му толкова естествено, сякаш го правеше всяка вечер.

— Не мога да си държа ръцете далеч от теб — каза той.

Тя сведе поглед и не отговори, но ръцете ѝ останаха увити около врата му и той усети топлината, която се разля по тялото ѝ.

Конър повдигна брадичката ѝ.

— Ти ме обичаш — каза той.

— Познаваме се твърде отскоро, Конър.

— Да. Страхотно е, нали? Сега признай истината.

Тя се втренчи в устните му.

— Обичам... усмивката ти.

Това го изненада.

— И защо?

— Много отива на лицето ти. Пък и аз не съм свикнала да виждам мъже, които се усмихват.

Какъв ли живот бе водила тя? Той целуна едното ъгълче на устата ѝ, след това и другото. Целуна очите ѝ. Целуна ухото ѝ и притисна устни към врата ѝ, остави дъха си да стопли кожата ѝ и долови как тя си пое рязко въздух.

След това Конър се отдръпна и се втренчи в очите ѝ.

— Искам да разбереш едно нещо, Кристъл. Няма да те оставя на мира, докато не ми кажеш какво точно чувстваш.

ГЛАВА 5

Какво чувстваше тя? По колко начина можеше да му каже.

„Поглаждаш ме и костите ми омекват.“

„Сърцето ми слиза в петите ми.“

„Когато си до мен, цялата съм гореща.“

„Когато те няма, ми е студено.“

Ако това бяха единствените симптоми, тя спокойно можеше да ги отдаде на грипа. Само че това не беше всичко. Имаше още. Много повече.

„Искам да ти дам деца.“

„Желая те. Желая те по всички начини, по който една жена може да желае мъж.“

Изминалите два дни, прекарани с него, бяха най-щастливите в живота ѝ, а също и най-невероятните. Кристъл се чувстваше като каруца с повредени спирачки, спускаща се с бясна скорост по склона на хълм.

Тя не си спомняше някога да се беше чувствала толкова прекрасно. Ако това беше любов, то тя го обичаше повече от собствения си живот. По-скоро щеше да умре, отколкото да му навреди.

Невъзможно. Твърде бързо. Истинска лудост.

На всичкото отгоре тя му вредеше с всяка секунда, която прекарваше с него.

Сега беше моментът да му каже всичко, но думите не идваха, защото той седеше неподвижно до нея в стаята си в хотела и просто я гледаше втренчено с невероятно сините си очи. Една жена можеше да гледа тези очи до края на света.

Имаше само един отговор на въпроса му.

— Обичам те — каза тя.

Конър се ухили. Сърцето ѝ спря да бие.

— Добре — каза той. — Това е уредено.

— Нищо не е уредено. Не искам да те нараня.

— И как можеш да го направиш? Освен като кажеш, че няма да се омъжиш за мен.

— Няма да се омъжа за теб. Не мога да го направя.

Преди той да успее да я целуне отново, Кристъл скочи на крака и се отдалечи. Когато се обърна отново с лице към него, ѝ се наложи да се пребори с желанието си да се хвърли отново в прегръдките му. Той ѝ предлагаше безопасност и освобождение от всичко онова, което я измъчваше. Предлагаше ѝ всичко, което тя искаше.

А тя какво му предлагаше в замяна? Предателство. Трябваше да му каже истината. Мъж като него щеше да разбере натиска, който се упражняваше над нея, заплахите, обещанията, които ѝ се беше наложило да даде.

Но думите отново не идваха. Не още. Дълбоко в сърцето си тя знаеше, че когато ги изрече, всичко щеше да бъде изгубено.

— Ще бъда твоя — само за една нощ. — Не е ли това, което искат всички мъже?

— О, така ли? — той се изправи и направи една крачка към нея. — И какво мислиш, означава, да бъдеш моя? Да изпълняваш всичко, което ти наредя? Да ми готвиш? Да ми переш дрехите.

Тя се изкашля.

— Знаеш какво имам предвид. Ще спим заедно.

Той кимна.

— Няма смисъл от жена, която не прави това — Конър се приближи към нея. — Ще спим голи, разбира се.

Тя си представи Конър без дрехи. Някои подробности ѝ се губеха. Кристъл изпита силно желание да го съблече и да провери дали представата ѝ беше вярна.

— Щом така искаш — колко еротична беше думата „голи“. Никога досега не беше го забелязвала.

— Това е само едно от нещата, които искам.

Той беше почти върху нея.

— Няма да спим много — каза Конър.

— О!

Той хвана ръката ѝ.

— Може и да останем в леглото в продължение на дни. Просто за да сме сигурни, че правим всичко както трябва.

От думите му ѝ се зави свят.

— Дни — каза тя, като знаеше колко глупаво звучи това.

— Да. Брат ти може да се появи и да си тръгне през това време, но ние няма да знаем.

— Брат ми?

Тя дори не си спомняше името му, защото ръцете на Конър върху нейните изгаряха плътта ѝ и топлината изпълваше жилите ѝ и подклаждаше хиляди огънове, които стигаха чак до сърцето ѝ.

Той пусна ръката ѝ и започна да разкопчава роклята ѝ. Пръстите му докосваха леко кожата ѝ. Погледът му се спусна по копринената ѝ долна риза и се спря върху тъмните, стегнати връхчета на гърдите ѝ, които се надигаха под тънкия плат и сякаш молеха да бъдат докоснати.

Конър не я разочарова. Когато погали гърдите ѝ, краката на Кристъл се подкосиха. Той я задържа и тя посрещна с облекчение силата му, като ѝ се искаше тя да надвие слабата ѝ воля.

Кристъл уви ръце около него и отърка гърдите си в грубата кожа на елека му.

— Моля те, Конър, докосни ме отново. Съблечи ме изцяло. Съблечи се и ти.

Цялото му тяло беше планина от твърди мускули. Ръцете му намериха кръста ѝ, след което се плъзнаха надолу и придърпаха бедрата ѝ към неговите. През плата на дрехите им Кристъл усети някаква нова твърдост да се притиска между бедрата ѝ и изпита непозната досега тръпка.

Инстинктите ѝ взеха връх. Тя разтвори крака, за да опознае по-добре тялото му, и започна да се движи съвсем леко напред-назад.

— Омъжи се за мен — прошепна той в ухото ѝ.

— Не — успя да отвърне тя.

Тръпките, които усещаше, изискваха от нея да продължи да върши това, което правеше. Ръката му някак си бе успяла да се пхне под полата ѝ и безпогрешно успя да намери някакво много чувствително място. Кристъл никога не бе изпитвала нещо толкова силно.

— Кажи да — гласът му беше тих и настоятелен. Той беше истински дявол, щом успяваше да направи това с нея, но Кристъл беше сигурна, че щеше да умре, ако престанеше.

Времето сякаш спря, тръпките се сляха в едно дълго разтърсване, след което последва експлозия. Цялото ѝ тяло пулсираше и тя се

отпусна на гърдите му, замаяна от онова, което се беше случило с нея.

— Кажи да.

— Да.

— Още веднъж.

— Да.

— Още веднъж.

— Да — всяка дума излизаше като въздишка, освен последната, която повече заприлича на вик. Кристъл почти не осъзнаваше какво беше казала, освен че Конър искаше тя да остане с него, и това ѝ се струваше прекрасно.

Той се разсмя и я задържа в прегръдките си известно време. Тялото и постепенно се отпусна доволно, но много скоро копнежът се появи отново. Съмнения и желание се бореха за надмощие и в гърлото ѝ беше заседнала буца. За нея нямаше никаква надежда. Освен това беше напълно безпомощна.

Ръцете му се заеха отново с роклята ѝ, само че този път, за да я закопчелят. На объркания ѝ мозък му бяха необходими няколко секунди, за да проумее какво правеше той.

— Какво...

— Не можем да те покажем в този вид на свещеника.

— Какъв свещеник?

— Онзи, който ще ни венчае. Наистина ли смяташе, че ще легна с теб преди бракосъчетанието. Ами ако някой ден децата ни научат за това...

Въпросът му я изненада.

— Откъде ще разберат?

— О, любов моя, значи признаваш, че ще имаме деца.

Отново беше попаднала в капан.

— Не, аз... не, не може да... — на вратата се почука.

— Това трябва да е той — каза Конър. — Ти си костелив орех, любов моя. Известно време си мислех, че може би не съм преценил добре времето.

— Не си преценил времето ли — Кристъл беше объркана. Сигурно си беше изгубила разума.

— Да — той я целуна бързо, пригладя косата ѝ и оправи дрехите си, като обърна повече внимание на панталона си. След това се ухили на Кристъл и сви рамене, сякаш искаше да каже „Какво може да

направи един мъж с жена като теб?“ и отиде да отвори вратата. В стаята влязоха госпожа Трухарт и свещеникът.

Кристъл отстъпи ужасено назад, сякаш дребният мъж пред нея беше нахълтал с оръжие в ръка. Само че той не носеше револвер, а само една библия с кожена подвързия и гледаше малко враждебно.

Мъжът се представи като преподобния Тиъдър Пауъл.

Госпожа Трухарт кимна за поздрав и погледна Кристъл с доволна усмивка.

— Аз ще бъда свидетел — обясни тя. — Но...

— Взех разрешителното — каза свещеникът и потупа джоба на самото си.

— Преподобният Тед мисли за всичко — каза госпожа Трухарт. — Също като мен.

Секунда по-късно Кристъл се озова пред добрия, решителен свещеник, обградена отдясно от Конър и отляво от мадам. Дори стоманени решетки нямаше да я пленят по-ефикасно. Нямаше никаква възможност за отстъпление.

— Няма да участвам в измама — заяви преподобният Тед. — Тази сватба може и да е бърза и необичайна, но ще бъде законна пред господ и пред закона.

— Дори аз не бих могла да се изразя толкова добре — каза госпожа Трухарт.

Свещеникът не ѝ обърна внимание. Той се обърна към Конър.

— Обичаш ли тази жена?

Конър не сваляше поглед от Кристъл.

— Да.

Поне една дузина пъти през последните два дни Кристъл бе забелязала нещо мрачно да се крие под веселото настроение на Конър. Този път обаче това нещо липсваше. Той я караше да се чувства нищожна само с поглед, оставяше я слаба и същевременно силна, горда и ужасена.

Свещеникът се обърна към нея.

— А вие, госпожице Кристъл Брейдън, заклевате ли се да обичате този мъж?

Кристъл се отказа да се бори повече.

— Да — каза тя.

Церемонията приключи само за една минута. Конър дори беше купил пръстен. Когато я целуна, за да скрепят клетвите си, тя си каза, че всичко щеше да се нареди добре. Той я обичаше и тя също го обичаше. Нали мама Стюарт я беше учила, че любовта е най-могъщата сила на света? Това, че освен в брака на дядо си и баба си Кристъл не беше виждала признаци, потвърждаващи думите на мама Стюарт, не означаваше, че те не бяха верни.

Документите бяха подписани и свещеникът получи парите си. Госпожа Трухарт сложи един пакет на леглото.

— Нещо за чеиза ти. Няма да го носиш дълго.

След това свещеникът и мадам си тръгнаха, оставяйки младоженците сами. Кристъл беше нервна и отчаяно искаше да успее да се овладее, затова насочи вниманието си към подаръка. Тя разкъса хартията и извади от пакета дреха от коприна и дантели, за която предположи, че е нощница. Дрехата нямаше да покрива кой знае колко.

— Госпожо О'Браян.

Гласът на Конър сякаш обгърна тялото ѝ. Тя не се обърна веднага.

— Не си ли знаеш името, момиче?

Кристъл се помоли мислено за сили, остави нощницата на леглото и се обърна към съпруга си.

— Какво е това? Страх ли усещам — той поклати глава. — Когато те видях за първи път, реших, че шансовете ни да стигнем дотук са повече от равни. — Той хвърли един поглед на нощницата. Изглежда, че печеля.

Тихият вик на Кристъл го спря само за миг.

— И двамата печелим — добави той. — Понякога светът си играе шеги с нас. Това е нещо, което всеки ирландец знае, независимо къде е роден. Този път светът е на наша страна.

Той отиде до вратата.

— Ще те оставя да облечеш това. Не се бави. Както несъмнено вече си разбрала, аз не съм много търпелив.

Вратата се затвори след него. Кристъл бе обзета от паника. Тя огледа стаята и погледът ѝ се спря на леглото, върху което беше оставила нощницата, а след това и върху златната халка, която Конър беше сложил на пръста ѝ.

Бракът им наистина беше законен. Това беше факт. Това беше цената, която Кристъл беше платила, за да забави завръщането на Конър в ранчото.

В съзнанието ѝ изплуваха образи на баща ѝ и Ройс на фона на призрачните сенки на мама и Джъдж. Утре Даниъл О'Браян щеше да бъде погребан. Утре ранчото „Бушуак“ щеше да попадне в ръцете на Едгар Брейдън.

Тя се бе срещала с Даниъл само няколко пъти, докато бе придружавала майка си на посещения от учтивост, но го беше харесала.

Сега пък се беше влюбила в сина му.

Какво почтено и честно имаше в онова, което беше направила? Трябваше да изтича след Конър и да му признае истината, да се остави на милостта му, да се сбогува с него.

Ако не можеше да направи това, то трябваше да се измъкне незабелязано, както вече бе направила веднъж, да оседлае Светкавица и да избяга надалеч, за да не го види никога повече, без да научи какво е да бъде обичана.

Кристъл обаче не тръгна към вратата. Вместо това започна да разкопчава роклята си.

Конър крачеше напред-назад из коридора. Струваше му се, че беше изминал цял час, въпреки че едва ли бяха изтекли повече от петнайсет минути. Кристъл беше нервна като подплашена кобилка. Това сигурно беше нормално за едно девствено момиче през първата му брачна нощ. Той скоро щеше да ѝ покаже, че нямаше от какво да се страхува.

Имаше толкова много неща, които трябваше да ѝ покаже. За това щеше да му бъде необходим остатъкът от живота му.

Когато се върна в стаята си, той откри жена си в леглото, дръпнала завивките до брадичката си, с разпиляна върху възглавницата златиста коса.

Тя не беше толкова срамежлива, колкото изглеждаше на пръв поглед, и сега го гледаше право в очите. Погледът ѝ беше непроницаем и го възбуди толкова, че му се прииска веднага да свали панталона си и да се нахвърли върху нея. Тя обаче заслужаваше нещо по-добро през първата си брачна нощ.

— Нямах ли желание да ме съблечеш — попита Конър.

Тя продължи да го гледа и поклати глава. Очите ѝ бяха най-прекрасните, които някога бе виждал.

— Кажи ми какво искаш, скъпа. Тук съм, за да ти доставя удоволствие.

Кристъл издаде някакъв гърлен звук, наподобяващ ръмжене, нещо съвсем нетипично за нея.

— Съблечи се.

— Представление ли искаш. Мога да го направя бързо, а мога и бавно — каза той. — На светло или на тъмно.

— Бавно — каза тя. Гласът ѝ трепереше, но тя, изглежда, знаеше какво иска. — Остави светлината както си е.

— Кристъл, ти знаеш как да измъчиш един мъж.

Конър се освободи първо от жилетката си. След това измъкна ризата от панталона си и започна да разкопчава копчетата. Кристъл си пое рязко дъх, когато ризата се озова на пода.

— Не мога по-бавно, ако не искам да умра — каза Конър.

— Недей. Не искам нито едното, нито другото. Просто се опитам да си представя как изглеждаш без дрехи — тя се втренчи в ръцете и гърдите му. — Някои подробности ми бяха убягнали.

— А аз едва сега започвам. В какво се различавам от представите ти? Разочарована ли си?

— Не — тя отговори бързо и уверено. — Просто си по-загорял и широкоплещест.

— Да не си очаквала варосана талпа?

— Разбира се, че не — отвърна тя и усмивката ѝ, колкото и кратка да беше, му донесе облекчение. — Харесвам те такъв, какъвто си. С космите и всичко останало.

— Космите на гърдите ми те изненадват?

— И ми доставят удоволствие.

— В такъв случай имам за теб още една изненада, която много ще ти хареса.

Той събу ботушите и чорапите си, а след тях и панталона си. Остана да стои пред нея само по бельо, което прилепваше по тялото му като втора кожа.

Той не искаше да я уплаши, но искаше тя да разбере как му въздействаше. Кристъл се беше втренчила между краката му и облиза устни. Очевидно бе разбрала.

Конър се съблече бързо, дръпна завивките и легна до нея.

— Има ли и други части, които си объркала, скъпа?

— Не стигнах достатъчно далеч — тя погали ръката, гърлото му, гърдите му. — Много си силен. И твърд. — Пръстите ѝ започнаха да обикалят около втвърденото му зърно. Това за малко щеше да го подлуди. Конър улови ръката ѝ и я целуна.

— Сега е мой ред — каза той. — Съблечи се.

— Облечена съм само с нощницата.

— Тя е прекрасна. Свали я — той целуна гърлото ѝ. — Ще ти помогна. В крайна сметка, аз също си представях някои неща. Да видим дали съм бил прав.

Той свали горната част на нощницата и се втрени в оголените гърди на Кристъл.

— Ти си прекрасна — каза той и се наведе да оближе зърната ѝ. — И вкусна.

Кристъл извика тихо, уви ръце около врата му и се вкопчи силно в него. Той я остави да го прегръща така известно време, като се наслаждаваше на усещането от допира на гърдите ѝ до своите.

— Още не съм свършил — прошепна той в косата ѝ. Тя отпусна хватката си. Конър отметна завивките и свали нощницата до кръста ѝ, като целуваше онези части от тялото ѝ, които откриваше. Той почти бе стигнал до целта си, когато Кристъл го спря с вик.

— Не! Това е неприлично.

Той се надигна и я целуна по устните.

— Между съпруг и съпруга няма нищо неприлично — той я целуна отново. — Май малко избързах.

— Искан да кажа... — тя поклати глава. — Просто направи каквото трябва. Направи ме своя, Конър. Направи ме своя.

Тя изглеждаше по-скоро отчаяна, отколкото възбудена. Тръпките ѝ сякаш се дължаха на нещо друго, различно от страст, а в очите ѝ блестяха сълзи. Само че Конър беше потънал толкова в собствената си страст, че не забеляза това. Ако не побързаха, той щеше да излее семето си върху чаршафа като някой неопитен ученик, а това нямаше да бъде добре и за двамата им.

Кристъл съблече нощницата си. Конър разтвори краката ѝ и се настани между тях, след което използва мъжествеността си, за да я

доведе до същата точка на безумно желание, до която бе стигнал сам, но когато навлезе в нея, тя повдигна бедра нагоре и го пое изцяло.

Няколко секунди по-късно той свърши с вик, сякаш му беше за първи път. Силата и бързината, с които свърши, го изненадаха, но само докато осъзна, че тя също беше извикала, но не от удоволствие, а от болка.

Кристъл се беше вкопчила здраво в него. Конър знаеше, че тя не беше достигнала върха заедно с него, но засега не можеше да направи нищо, за да промени това. Той продължи да я притиска към себе си дори когато тя отпусна хватката си. Кристъл му се струваше толкова крехка и малка и толкова зависима от него.

При първото им сношение той не се беше справил много добре.

Конър повдигна главата ѝ.

— Съжалявам.

Тя го погледна с тревога.

— За какво? За това, че се ожени за мен ли?

— Това е най-хубавото нещо, което някога ми се е случвало, любов моя. Съжалявам затова, че те нараних.

Тя въздъхна.

— А, за това ли. От малкото, което са ми казвали, знаех, че ще ме боли.

— Само веднъж. След това става по-хубаво.

Тя кимна веднъж и затвори очи. Конър се намести до нея, но не можа да измисли какво друго да ѝ каже, освен „обичам те“, след което започна да глади косата и ръката ѝ.

— Следващия път ще те накарам да се почувстваш по-добре — каза той след малко.

Тя му се усмихна. В усмивката ѝ нещо не беше наред; в нея имаше някаква тъга, която преди не бе забелязал. Сърцето му се сви.

— Беше идеално — каза Кристъл. — Аз наистина съм твоя. Във всяко едно отношение.

— Следващия път ще усетиш разликата.

Тя въздъхна.

— Не знам дали ще искам да бъде по-различно.

За първи път Конър не знаеше какво да каже или да направи в присъствието на жена, единствената жена, на която най-много от всичко на света бе искал да достави удоволствие.

Докато Кристъл се обръщаше, за да се сгуши в него, той си обеща, че следващия път щеше да бъде много по-различно. Кристъл остана да лежи неподвижно и след малко дишането ѝ стана равномерно и дълбоко. Конър реши да я остави да си почине. След това щеше дай покаже как трябваше да се любят всеки път. Щеше да ѝ го покаже още щом се съмнеше.

Проблемът беше, че да лежи до нея беше истинско мъчение. Не можеше да накара ръцете си да се отдръпнат от тялото ѝ. Той стана бавно, облече се, целуна я по челото и слезе в бара за едно питие.

Барът на хотела представляваше мрачно помещение с ламперия и изход към улицата. Половин дузина мъже седяха мълчаливо на отделни маси, всеки вгълбен в собствените си мисли. Това беше добре. Конър също имаше нужда да помнели.

Обслужването беше бързо. Той изпи брeндитo си и реши да си поръча още едно. Алкохолът никога не му беше пречил, но тази вечер беше малко по-особена.

Конър започна да се чувства неспокоен. Откога беше в бара. Едва ли бе минало много време. Може би имаше нужда от малко свеж въздух, за да се охлади. Една петминутна разходка трябваше да свърши работа. Той се надигна от стола с намерението да излезе навън.

— Конър О'Браян! Не вярвам на очите си.

Той погледна към вратата, като присви очи, за да различи фигурата, която влизаше в мрачното помещение. Необходими му бяха няколко секунди, преди да разпознае човека.

— Хамилтън Гейтс. Проклет да съм.

Двамата си стиснаха ръцете.

— Хам — каза Конър, като клатеше глава. — Ти си първият от старите ми приятели, когото срещам, откакто се върнах тук.

Той оглеждаше мъжа с нескрита радост. Конър, брат му и Хам бяха израснали заедно, бяха се замесвали заедно в неприятности, бяха се измъквали, бяха яздили и бяха гонили крави заедно. Когато бяха пораснали, бяха гонили и момичетата.

Наближаването на войната бе променило всичко. Хам бе застанал на страната на бащата и брата на Конър, заявявайки, че независимо какво мисли един мъж за проблемите, разделящи родината му, Тексас заслужава тяхната вяроност. Конър се беше опитал да погледне на нещата от неговата гледна точка, но не бе успял. Когато бе

тръгнал на север, двамата се бяха разделили, без да се карат. Разривът в клана О'Брайн се беше оказал по-силен, дори прекалено силен, за да мисли затова точно сега.

Конър огледа отново приятеля си. Каубоят беше висок и строен, какъвто го помнеше, може би малко по-закоравял, по-мъдър.

Хам хвърли шапката си на масата и прокара ръка през тъмната си коса.

— Дявол да го вземе, радвам се да те видя. Не очаквах някога да се върнеш тук.

— И аз самият бях започнал да се съмнявам в това.

— Това е божия земя, няма съмнение, или поне някога беше. Добри времена бяха, нали?

Широката усмивка на лицето му се изпари и той измънка колко съжалявал, че Джеймс не е с тях сега.

— Благодаря, Хам. Оценявам добрите ти думи.

— Знаеш, че не съм много сантиментален, но вие младите О'Брайн означавахте много за мен, след като израснах без семейство. Жалко, че няма да остана дълго. Можехме да си припомним някои неща, които си струва да не бъдат забравени. Да проверим дали все още сме същите като едно време. Да ти кажа истината, Конър, аз не съм сигурен, че не съм се променил.

Конър забрави за разходката и даде знак на приятеля си да седне при него.

— Накъде си тръгнал?

Колкото и да му се искаше да се върне в стаята си, все щеше да потърпи още няколко минути. Пък и той наистина се радваше да види отново свой стар приятел; това го караше да осъзнае, че отново се бе върнал у дома.

— Заминавам на запад — каза Хам, докато седнаше на предложението му стол и протягаше дългите си крака. — Все още не съм решил къде точно ще отида, но тук животът е труден и едва ли ще се подобри скоро. Не е за беден стар каубой като мен. Реших да напусна Тексас за известно време и да си пробвам късмета в някоя от териториите.

Той огледа бара.

— Реших, че през последната си вечер в града ще изпия едно в някое по-люксово заведение. Ти скоро ли пристигна?

— Не. Тук съм от три дни.

— Три дни — Хам се ухили. — Все същият стар Конър. Обзалагам се, че си си намерил жена.

Конър не можеше да не каже на приятеля си добрата новина.

— Не просто коя да е жена. Пред теб седи женен мъж, приятелю. Това не предизвика очакваната реакция.

— Довел си жена янки. Ще ти бъде доста трудно, като се имат предвид настроенята по отношение на войната. Винаги си търсил неприятности.

— Войната свърши преди години.

— Но не и Реконструкцията. Точно това се опитвах да ти кажа. Онези копелета във Вашингтон няма да се откажат, докато не разорят всички ни. Никой от двете страни не е готов нито да забрави, нито да прости. Ти се оказа прав. Изобщо не трябваше да започваме тази война. Не казвай на никого, че съм ти казал това, иначе няма да стигна жив до Мексико.

— Тогава сигурно е добре, че жена ми няма да ми донесе неприятности. Запознах се с нея тук, в Сан Антонио. Любовта ме прегази като стадо полудели добичета. Просто нямах време да се отместя встрани.

— Значи е тексаско момиче.

— Моят тексаски кристал. Тя е горе в стаята ни и ме чака.

Конър щеше да продължи, но нещо в изражението на Хам го накара да спре.

— Така ли се казва? Кристъл? Доста необичайно име.

— И също толкова красиво колкото самата нея. Кристъл Брейдън. По мъж вече О'Браян.

— Да стана на гърбаво муле! Оженил си се за момичето на Брейдън.

— Познаваш ли семейството й? Мислех, че живеят някъде в северната част на Тексас.

— Не и онези Брейдън, които познавам.

Хам почеса наболата си брада. Той сякаш обмисляше чутото — нещо, което никога не му се беше удавало с лекота. Конър го остави да помисли. Нещо не беше наред, нещо, което не му се искаше да чуе, въпреки че не можеше да си представи как би могъл да си тръгне, без да разбере какво тревожи приятеля му.

— Казваш, че си тук от три дни.

— Точно така. Утре двамата с Кристъл тръгваме за ранчото.

— За да стигнете там ще трябва да яздите усилено два дни.

— Не съм забравил.

— Да, предполагам, че не си. Извини ме, ако изглеждам малко отнесен. Трябва ми време, за да свържа нещата. Имаш ли нещо против да ми кажеш защо се върна?

В помещението внезапно стана хладно.

— Получих писмо от баща си, в което той искаше да се прибера. От години чаках да ми пише. Само допреди месец той не ме искаше тук и аз бях решил, че най-доброто, което мога да направя за него, е да зачета желанието му.

— Разбирам защо си мислил така.

— Писмото му промени всичко. Смятам да се грижа за него и да разработя ранчото. По дяволите, този брак толкова ме е замаял, че дори не мога да мисля ясно. Няма нужда да пътуваш на запад в търсене на работа. Мога да те взема при мен в „Бушуак“.

— В такъв случай още не си чул. Не исках аз да ти го казвам, тъй като изглеждаше, сякаш приемаш всичко спокойно. Сега обаче разбирам, че е било така, защото не си знаел.

— За какво говориш?

Хам обаче не бързаше да му даде информацията, с която разполагаше.

— Нека да изясним нещо. Пристигнал си тук преди три дни и си се запознал с това момиче Брейдън. Едно нещо е довело до друго и сега възнамерявате да отпътувате.

— Какво става, Хам? Изплюй камъчето.

— Не е лесно. Знам, че ти се иска да се върнеш при жена си, но най-добре ще е да изчакаш още малко. Поръчай ни по едно двойно. Имам да ти казвам някои неща, а това може да отнеме доста време.

ГЛАВА 6

Кристъл чу вратата да се отваря и затваря. Конър се бе върнал. Струваше ѝ се, че го беше нямало в продължение на часове. Донякъде се беше страхувала, а донякъде се беше надявала, че той е тръгнал без нея, че се беше отказал от любовта ѝ и беше решил, че в крайна сметка няма нужда от жена.

Особено от жена, която почти не познаваше.

Такива мисли не спираха да минават през ума ѝ, откакто той беше излязъл от стаята. Кристъл лежеше будна в тъмнината, преструваше се на заспала, в случай че той се върнеше, преструваше се на вярна съпруга, за каквато я мислеше Конър.

Преструвките вече ѝ бяха станали втора природа. Мразеше себе си също толкова, колкото обичаше Конър.

Бе желала с цялото си сърце да го накара да прекара добре времето с нея, но се беше провалила. Дори в мрака присъствието му изпълваше стаята. Ниско в стомаха си тя почувства позната топлина. Поредният опит може би предстоеше преди признанието ѝ.

Не. Това щеше да бъде също толкова лошо, колкото и всичко друго, което беше извършила. Пък и без това сигурно отново щеше да обърка всичко.

Конър запали лампата. Кристъл долови миризма на алкохол. Тя седна в леглото и го погледна, като отметна косата от очите си и притисна завивката към брадичката си.

Как трябваше да започне? С истината. Стига толкова лъжи.

— Трябва да ти кажа нещо — започна тя. И тогава го огледа добре.

Ръцете му бяха свити в юмруци до бедрата му. Погледът му беше нещо, което не ѝ се искаше да види повторно.

Тя си спомни мрачния блясък, който от време на време бе забелязвала в дълбините на сините му очи, и любовта, която беше надвила грозотата на миналото му само преди няколко часа, когато свещеникът беше извършил бракосъчетанието им.

Сега блясъкът беше изчезнал, а заедно с него и любовта. В погледа му цареше мрак. Нямаше нужда да му признава нищо. Той вече знаеше. Сърцето ѝ се сви и тя загуби всякаква надежда.

Конър дръпна завивките и се втрени в голото ѝ тяло. Голотата вече не беше еротична. Кристъл се чувстваше засрамена и ѝ беше студено.

Точно това обаче сигурно беше целта му. Още в самото начало беше разбрала, че Конър е умен човек. Сега разбираше, че той можеше да бъде и жесток.

Добре. Тя заслужаваше всичко, което той решише да направи с нея. Единственото, за което се надяваше, беше да побърза и да избави и двама им от нещастиято.

Кристъл сграбчи роклята си, която лежеше пред леглото, и я облече. Той не направи никакъв опит да ѝ попречи.

— Как разбра — попита го тя, докато се облягаше отново на възглавницата. Гласът ѝ прозвуча, сякаш излизаше от бездънна пропаст.

— Долу видях един стар приятел. Хам Гейтс.

— Чувала съм това име.

— Оказа се, че и той е чувал твоето. Той ми каза, че семейството ти е купило имота на другия бряг на потока малко след моето заминаване. Оттогава за теб се говори из целия окръг — жената, която язди из ранчото, грижи се за стадото като истински каубой, не е много общителна и никога не ходи в града. Каза, че си била истинска красавица и много мъже са искали да те ухаждат, но мъжете Брейдън бързо ги отказвали.

Тя почти не го слушаше.

— Щях да ти кажа.

— Сигурен съм, че е така.

— Обичам...

Тя не довърши. Той изобщо не се интересуваше от това.

— Защо го направи? — попита Конър.

„Кое? Това, че те срещнах ли? Че се омъжих за теб? Че се влюбих в теб?“

Той имаше предвид всичко това, с изключение на последното.

— Дадох дума.

— Даде я няколко пъти.

Искаше му се да я удари. Кристъл виждаше това в начина, по който Конър стискаше юмруци, и се надяваше, че той наистина щеше да го направи. Той обаче продължи да я гледа с поглед, студен като смъртта.

— Какво ти каза твоят приятел?

— Защо искаш да нагласиш разказа си ли?

Резкият му тон я накара да потръпне. Досега го беше чувала да ѝ говори само любезно и закачливо. Сега любезността беше изчезнала също като блясъка в очите му. На Кристъл ѝ се прииска да умре.

Такава възможност за спасение обаче нямаше. Тя го погледна право в очите.

— Баща ми заплаши, че ще се разправи жестоко с мама и Джъдж, ако не успея да те задържа в града за известно време.

— Щял е да застреля собствената си жена и син? Ама че семейство си имаш.

— Опитвах се да ти разкажа за семейството си. Само че ти не ме разбра правилно. Той нямаше да ги застреля. Не, той заплаши да ги изхвърли на улицата. Мама е болна и нямаше да оцелее, а Джъдж щеше да тръгне по-лош път. Аз трябваше да ги защитя.

Тя сметна, че не е необходимо да споменава за старите обещания, които беше дала на татко и мама Стюарт. Конър не беше в настроение да се интересува от това.

— Не си ли помисли, че и аз бих направил същото?

— Това ли щеше да направиш, ако ти бях казала всичко?

— Иска ми се да мисля, че бих опитал да го направя.

— Не можех да поема такъв риск — гласът ѝ се превърна почти в шепот. — Не съм свикнала да виждам добри мъже.

— Мислила си, че съм като баща ти и брат ти. Хам ми разказа някои неща за тях. Не съм поласкан.

Тя се опита да преглътне буцата в гърлото си, но не успя.

— Знам, че не си като тях.

— Не. Аз съм по-глупав от тях.

Той коленичи до леглото. Кристъл усети как в нея се надига истерия и се овладя с огромно усилие на волята си.

— Баща ми е мъртъв — каза Конър. — Трябваше да ми кажеш.

Искаше ѝ се да докосне бузата му, да го прегърне и да му нашепне успокоителни думи.

Вместо това Кристъл се загледа с празен поглед някъде край него и му разказа фактите такива, каквито ги знаеше.

— Това стана преди седмица. Сърцето му не беше в ред и от няколко месеца беше на легло. Лекарят каза, че вълнението от новината за твоето завръщане му е дошло твърде много.

Тя млъкна, затвори очи и се опита да се пребори с напирещите сълзи. Това беше по-лошо, отколкото си беше представяла, а тя си беше представяла големи ужасии.

— Съжалявам, Конър. Имам предвид баща ти.

Той издаде някакъв звук, който сякаш разкъса сърцето ѝ.

— Достатъчно сме говорили за него.

Кристъл едва го чу.

— Даниъл ми харесваше. Той беше добър човек и се държеше любезно с мама.

— Казах достатъчно.

Но Кристъл не можеше да спре.

— Татко мислеше, че между тях има нещо, но грешеше. Баща ти почина, преди да се запозная с теб. Не аз съм ти попречила да се видиш с него.

— Но ми попречи да присъствам на погребението му. То е само след няколко часа, нали? Никога няма да стигнем навреме.

Конър уви ръце около гърлото ѝ. Палците му натиснаха пулсиращите ѝ артерии.

— Разбира се, ти знаеш това. То е било част от плана.

Кристъл вдигна глава.

— Давай, направи го. Заслужавам го.

— В нощта, в която избяга от хотела ли си обмислила подробностите. Господи, колко глупав съм бил, за да те оставя да ме вържеш и да ти говоря сладки приказки за брак — пръстите му стиснаха по-силно гърлото ѝ. — Мога да те убия.

— Тогава го направи — каза тя.

Натискът се усили, след това отслабна. Кристъл го гледаше втренчено. След това се разплака. Не направи опит да избърше сълзите си и те се спускаха по бузите ѝ и падаха върху ръцете на Конър. Той се отдръпна рязко, сякаш се беше изгорил.

— Дяволите да те вземат — каза той, докато ставаше от леглото. — Съпруга. — Последната дума беше произнесена с ръмжене и от

това сърцето на Кристъл се сви още повече.

Тя успя да измъкне част от разбитата си гордост някъде от дълбините на душата си.

— Не исках да се омъжвам за теб. Опитах се да ти кажа, че не трябва да го правим. Само че ти не искаше да ме чуеш. Затова избягах.

— Според мен си го направила, защото си умна. Така ме накара да те желая още повече.

— Нямам никаква представа, как да накарам един мъж да ме желае повече. Ти си единственият, когото някога съм обичала.

— В такъв случай можеш да ме съжаляваш и да поздравяваш останалите мъже за късмета им.

Тя се втренчи в ръцете си.

— Казаха ми, че си алчен и че си се върнал само за да си получиш наследството.

— Но аз съм богат. Не знаеше ли това?

— Понякога мъжете, които имат много, искат повече.

— Баща ти.

Кристъл кимна.

— Значи си мислила, че съм мръсник. Мъж, който трябва да получи добър урок. Добре си свърши работата, момиче. Научи ме как да бъда копелето, което мислех, че съм.

Той ѝ обърна гръб. Кристъл не можеше да го остави да си тръгне по този начин. Скочи от леглото и тръгна след него. Докосна ръкава му, но когато Конър се обърна с лице към нея, погледът му я накара да отстъпи назад.

— Къде отиваш?

— В бара, ако изобщо ти влиза в работата. Смятам да се напия.

— Обичам те.

— Нямах представа какво означава това.

— Все още съм твоя съпруга.

— Толкова по-зле.

— Когато се върнеш...

— Няма да е в леглото ти.

Двамата останаха да се гледат дълго и мъчително. Конър пръв наруши тишината.

— Когато се върна, бъди готова за път. Тръгваме на разсъмване. Ще яздим бързо.

— Но ние не можем...

— Да стигнем навреме за погребението ли? Разбира се, че не можем. Не се притеснявай. Ранчото „Бушуак“ скоро ще бъде собственост на семейство Брейдън, ако вече не е минало в техни ръце. Хам знаеше всичко за завещанието. Едва ли има човек в окръга, който да не знае. Брейдън натриха носа на предателя янки. Така ще се говори само след няколко часа. Разбира се, на теб ще бъде приписана по-голямата част от заслугата, както и трябва да бъде.

Всяка негова дума я прорязваше като нож.

— Мога да поговоря с татко.

— И какво ще му кажеш? Че си успяла да подмамиш богат мъж, който се е оженил за теб и който се заклел да те уважава и обича? Не разчитай, че ще спазя тези клетви.

Той излезе и Кристъл остана сама в стаята. Отпусна се на пода и се разрида.

Той я беше напуснал и сега тя беше съвсем сама. Както през по-голямата част от живота си. През изминалите години Кристъл бе черпила сили от дълга си и от време на време си бе позволявала да помечтае. Сега вече нямаше нищо.

Кой щеше да разбере за саможертвата, която беше направила? Не мама, която беше толкова вгълбена в собствените си проблеми, че беше сляпа за всичко друго. Не и Джъдж, който беше твърде млад.

И определено не татко, който се интересуваше само от собствените си мечти.

Ройс щеше да я види с разбито сърце и щеше да ѝ се присмее. Е, какво пък. Той беше последната ѝ грижа, последната ѝ болка.

Какво възнамеряваше да направи Конър? Беше убила добротата в него. Само преди няколко минути той бе изглеждал готов да отнеме живота ѝ. Кристъл се зачуди дали не възнамеряваше да избие цялото ѝ семейство.

Малко преди разсъмване тя успя да заспи, все още свита на пода. Събуди я почукване на вратата.

Кристъл се отърси от паяжината, която обвиваше съзнанието ѝ. Реалността се върна с цялата си суровост.

— Конър?

Той не отговори, но Кристъл знаеше, че е навън в коридора. Тя се изправи и се подпря на леглото.

— Дай ми една минута да се облека. След това тръгваме.

Както бе казал Конър, яздиha усилено цял ден, като спираха само да напоят конете и да починат малко. Той беше взел една манерка с вода и пушено месо, достатъчно за двама им.

На здрачаване пристигнаха в една странноприемница близо до градчето Комфърт, почти на границата с окръг Кер. Конър взе две отделни стаи. Кристъл не беше очаквала друго.

Нещата ѝ бяха увити в одеялото, вързано за седлото ѝ. В стаята си Кристъл се втренчи в нощницата. Тя си легна, увита само в одеялото, вместо в ръцете на съпруга си. Този път не се заплака. Сълзите ѝ бяха пресъхнали.

На следващата сутрин отново тръгнаха на път, като все повече и повече приближаваха потока и двата имота, които сега бяха в ръцете на семейство Брейдън.

Веднъж Кристъл се опита да го попита какво възнамеряваше да прави, но той не ѝ отговори. Тя реши, че не иска да знае.

Скоро истината излезе наяве. Той я водеше към „Бушуак“. Дори след всичките тези години Конър намираще пътя безпогрешно.

Пристигнаха късно, след залез. Беше приятна априлска вечер и прозорците на къщата бяха отворени. Светлина и звуци се изливаха в нощта. Кристъл долови смеха на баща си, но не успя да различи думите му.

Тя започна да се отчайва все повече. Баща ѝ вече беше влязъл във владение на новата си собственост. Това едва ли трябваше да я изненадва.

Конър влезе в къщата, без да почука на вратата. Остана ѝ само да го последва. Никога през живота си не бе пристъпвала толкова неохотно. Входната врата водеше към дневната. Конър влезе и спря в средата на стаята. Всяка мебел привличаше погледа му, всеки предмет, закачен на стените. Дълго време той остана загледан в картината над камината.

Тя представляваше портрет на майка му Бриджит, ирландската емигрантка, която беше родила синове близнаци на един тексаски плаж през първия си ден в новата страна, преди трийсет и пет години. Беше починала години преди семейство Брейдън да се преместят тук. По време на няколкото си посещения в „Бушуак“ Кристъл бе слушала

Даниъл да говори с обич за нея. Конър имаше нейната тъмна коса и сини очи.

Атмосферата бе нажежена до крайност. Кристъл посегна към съпруга си, но той вече бе тръгнал напред. Една странична врата водеше към дълъг коридор. В другия му край се намираше вратата на трапезарията. Оттам се чуваше смехът на Едгар Брейдън.

Конър влезе в трапезарията, последван от Кристъл.

Едгар Брейдън седеше начело на масата. Той погледна към вратата и смехът му секна. Погледът му се спря първо на Конър, след това на дъщеря му, а най-накрая върху револвера в кобура на О'Браян. Очите му се отместиха встрани към една карабина, подпряна в ъгъла.

Конър поклати глава. Едгар се облегна в стола си.

— Закъсня — каза той.

— Някой съмнява ли се в това? — отвърна Конър. Настъпи тишина. Кристъл застана до Конър, макар да знаеше, че това няма да му хареса. Нямаше значение, защото мястото ѝ беше до него.

Майка ѝ седеше в далечния ъгъл на масата и изглеждаше покрехка и бледа, отколкото преди. Прошарената ѝ тъмна коса беше прибрана в кок на тила. Тъмнокафявите ѝ очи бяха хлътнали на фона на бледото лице. Черната рокля прикриваше формите на тялото ѝ. Анабел никога не носеше черно. Това не се харесваше на Едгар. Роклята сигурно беше заради вчерашното погребение. Мъжът ѝ, който се смяташе за джентълмен, сигурно беше настоял съпругата му да спази изискванията на обществото в такива случаи.

Джъдж седеше на масата и гледаше сестра си с нескрито презрение. Той очевидно беше разбрал какво става и беше решил, че Кристъл е сбъркала.

Ройс не беше в стаята. Това беше единственото хубаво нещо, което се бе случило с Кристъл през последните няколко дни.

Вратата към кухнята се отвори и в трапезарията влезе Хелга Вернер. Тя беше висока, едра емигрантка като Брейдън, с тази разлика, че родното ѝ място беше Германия. Хелга беше икономка на семейство Брейдън от пет години и беше единственият човек, който не се страхуваше от Едгар.

— Божичко — промълви Хелга, докато оглеждаше помещението. Тя остави една купа с гореща супа на масата. Едгар я изгледа ядосано, но тя не се помръдна от мястото си.

В кухнята зад гърба ѝ Кристъл забеляза Грациела, прислужницата на ранчото „Бушуак“. Мургава, скулеста и със съблазнителни форми, тя се различаваше от Хелга както нощта от деня.

Значи сега баща ѝ имаше две прислужници? Сигурно наистина се мислеше за голям джентълмен. Е, това щеше да продължи съвсем малко, докато спазеше своята част от споразумението си с Кристъл. И ако Конър го оставеше да живее.

Едгар се изкашля.

— Знаеш какви са условията на завещанието — той хвърли един поглед на Кристъл.

— Знам, но не ги научих от нея — последната дума бе изговорена с омраза.

Анабел се надигна от стола си.

— Кристъл, скъпа, какво става? Какво си направила?

Кристъл се почувства, сякаш бяха забили нож в сърцето ѝ. Дори майка ѝ смяташе, че дъщеря ѝ бе сбъркала. Едгар изгледа ядосано жена си и тя млъкна.

— Аз съм разумен човек, О'Браян — каза Едгар. — Тук има някои неща, които ти принадлежат. Лични вещи на баща ти, писма, дрехи и други такива.

— Така ли? Включваш и портрета на майка ми?

Едгар се изкашля отново. Кристъл виждаше как увереността му расте с всяка изминала минута. Тя никога не бе смятала баща си за глупак и сега бързо променяше мнението си за него.

— Картината върви с ранчото. Но, както казах, аз съм разумен човек.

— Аз също. Връщам ти своята собственост.

— И какво мое имаш?

— Дъщеря ти. Моята съпруга.

Анабел извика. Този път Едгар скочи от стола си.

— Съпругата ти! — каза той. Той се втрени ядосано в дъщеря си. — Не трябваше да се омъжваш за него.

— Е, какво толкова — каза Конър с тих, но твърд като стомана глас, — никой план не е идеален, нали? — Той погледна Кристъл за първи път от часове. — Тя е голямо изкушение за един мъж. Но ти, разбира се, вече знаеш това. Връщам ти я в не съвсем идеално

състояние, разбира се, тъй като един мъж трябва да се възползва от привилегиите на брака. — Той я огледа от главата до петите. — А тя ми се предложи, това поне е сигурно. Дори преди идването на свещеника.

— Виж сега — каза Едгар, — не можеш просто така да нахълташ в чужд дом и да обиждаш собственика му.

— Мислех, че обиждам нея.

Той остана да я гледа известно време, след което отвори уста да каже нещо. Кристъл зачака изтръпнала следващите му думи.

За миг тя видя болката в дълбините на очите му. Тя обаче бързо бе заменена от гняв, отвращение и омраза.

Конър излезе от стаята. Кристъл се заслуша в стъпките му, докато вървеше по коридора и минаваше през дневната. Входната врата се затръшна след него. Тя долови тропота от копитата на коня му, който го отнасяше далеч от ранчото.

— Наистина ли си се омъжила — попита я майка ѝ.

— Не сега, мамо — успя да промълви Кристъл.

Тя погледна към Джъдж. Подутата устна все още не беше зараснала на мястото, където го беше ударил баща им. Той изглеждаше толкова млад и същевременно толкова мъдър. В погледа му все още се четеше отвращение.

Кристъл вече не я беше грижа за това. Последните думи на Конър, преди да си тръгне, кънтяха в ушите ѝ. Той я беше изоставил.

Тя бръкна в яката на роклята си и извади смачкания лист хартия, след което го хвърли на масата пред баща си.

— Аз удържах думата си. Сега очаквам и ти да направиш същото.

Кристъл погледна майка си.

— Надявам се, че не си преместила всичко от другата страна на потока.

Анабел улови гърлото си с ръка.

— Нямах време.

— Добре. Няма да останеш тук. Съпругът ти се съгласи да те остави да живееш в „Дъсчени лагер“. Ти, Джъдж и Хелга. Той ще остане тук с Ройс.

— Но това означава да разбием семейството.

— Ние не сме семейство. Ние сме хора, които имат роднинска връзка помежду си, и нищо повече — тя насочи вниманието си към Джъдж. — Разкарай това упорито изражение от лицето си. Аз мога да ти казвам какво да правиш и ще го правя, докато не докажеш, че си способен да се грижиш сам за себе си.

— Как се е променила нашата малка Кристъл! — възкликна Едгар.

Той си беше заминал.

Сърцето ѝ тежеше като олово в гърдите.

— Дори повече, отколкото можеш да си представиш.

Точно сега беше най-подходящият момент да си тръгне. Кристъл не мислеше, че щеше да издържи и секунда повече. Да се строполи на пода, нямаше да бъде много умно. Баща ѝ щеше да я помисли за слаба. Тя беше слаба и опустошена по начин, който той никога не би могъл да разбере, и затова Кристъл побърза да излезе в коридора.

Хелга я пресрещна и я прегърна. Кристъл си позволи да се отпусне. Всъщност нямаше друг избор.

Икономката измърмори нещо на немски.

— Пригответе съм ти стая, скъпо дете — добави тя.

Кристъл обаче не беше нейното скъпо дете. Тя се беше провалила във всяко едно отношение.

— Можеш ли да ме наричаш госпожа О'Браян. Само между нас двете, разбира се.

— Да, фрау О'Браян — каза Хелга и двете тръгнаха бавно към стълбите в другия край на коридора.

Те едва бяха направили няколко крачки, когато входната врата се отвори и затвори. В дневната се чува стъпки. Сърцето на Кристъл заби учестено. Той се бе върнал. Въпреки всичко щеше да я вземе със себе си.

Ройс влезе в коридора. На лицето му се изписа широка усмивка.

— Съжалявам, че трябва да те разочаровам, сестричке. Твоят мъж се изнесе оттук адски бързо. Сигурен съм, че няма да се върне.

Кристъл стисна ръката на Хелга.

— Ти си страхливец.

— Не, просто съм предпазлив. Той беше като ранен глиган; не се знаеше какво може да направи. Пък и предполагам, че тук е имало

достатъчно драматични сцени за една вечер. Поне така ми се стори откън.

— Ти биеш жени.

— Ти пък откъде си...

Той млъкна и в погледа му се появи злобен блясък.

— Давам им онова, което искат — усмивката се върна бавно на лицето му. — Поздравления. Успя да си хванеш богат мъж. Освен това успя и да си изпълниш задачата. Но моля те, иди да си починеш. Изглеждаш ужасно, а никога не се знае кога отново може да имаме нужда от теб.

Той повдигна шапката си и тръгна към трапезарията, като подметна нещо, че трябвало да провери какво става в кухнята, щом като Хелга не си вършела работата.

Кристъл можеше само да въздъхне облекчено, че първата ѝ среща с Ройс бе завършила. Ако бе смятал да я обиди, не беше успял. Тя вече не се интересуваше от мнението на никого, освен на Конър. А той си беше заминал.

Кристъл погледна лявата си ръка. Конър не си беше взел пръстена. Той беше този, който винаги търсеше знаци, и тя реши, че може би имаше право. Пръстенът ѝ даваше надежда. Преди няколко минути в трапезарията бе видяла как целият ѝ живот се разпада. Ако тогава Конър беше поискал пръстена, сигурно щеше да го получи. Сега обаче щеше да му се наложи да ѝ отреже пръста, за да си го вземе.

Надеждата я изпълни с жизненост и сили, каквито не бе имала преди. Кристъл не можеше да позволи всичко да свърши така. Не можеше и нямаше да го направи. Утре щеше да измисли нещо. Тя се отдръпна от Хелга и тръгна към стълбите, оставяйки икономката зад себе си.

ГЛАВА 7

Конър отвори очи, но му се прииска да не беше се събуждал изобщо. Цялото му тяло го болеше. Лежеше по корем в нещо, което му се струваше като легло от гвоздеи, забил лице във възглавницата, неспособен да диша. Най-лошото от всичко беше парният чук, който се опитваше разбие главата му отвътре.

Той изстена. Звукът на гласа му не беше окуражителен. Показваше, че все още е жив.

Със светлината на деня се върна и реалността. Образът на жената с коса като мед изплува отново в съзнанието му. Конър изруга. Той сякаш си спомняше изминалите часове, дни, седмици — по дяволите, нямаше никаква представа, колко време бе минало, — през които се беше напивал до безпаметност само за да може сега, след като бе поспал малко, да се събуди точно със спомена, който се опитваше да забрави.

Той не бе забравил нищо. Не помнеше само къде се намираше, нито пък как се беше озовал там.

Конър се насили да се обърне по гръб и с неимоверно усилие успя да седне. След това подпря глава с длани и се огледа. Дрехите му бяха захвърлени на камара на пода. Край него се виждаха обичайните за спалня мебели, все в добро състояние. През отворения прозорец долиташе песента на присмехулник. Искаше му се да застреля птичката, но кобурът с револвера му беше окачен в ъгъла на огледалото над тоалетната масичка — твърде далеч, за да го достигне.

Конър почеса брадясалите си скули. Сигурно не се беше бръснал от дни. Подуши въздуха. Очевидно не се беше и къпал отдавна.

Трябваше му едно питие, иначе нямаше да бъде способен да се понася сам.

Вратата на спалнята се откряна. Конър изстена болезнено.

— Радвам се да видя, че си жив.

Той присви очи към новодошлия.

— Не викай.

— Ти си жалка гледка, Конър О'Браян. И аз като повечето мъже обичам от време на време да си пийна повечко, но два дни и нощи непрекъснато наливане на са по моите възможности. Нито пък по твоите.

Конър разпозна мъжа.

— Сток Прайс — измърмори той и изпита облекчение. Подобно на Хам Гейтс, Сток беше един от старите му приятели. Един от най-добрите му приятели, а също и негов наставник. Той беше научил Конър на всичко, което знаеше за конете, а той знаеше повече от всеки друг.

— Видяхме се, когато ти се появи тук миналия понеделник. Радвам се да видя, че ме помниш.

— Какъв ден сме днес?

— Четвъртък по обяд.

На Конър не му се наложи да пита как беше прекарал времето.

— Донесъл съм ти гореща вода и сапун да се обръснеш. След това ще ти бъда много задължен, ако отидеш да се потопиш в потока и да проветриш стаята.

— Говориш ми като някаква стара госпожица, Сток.

— Аз трябва да дишам, Конър. В това няма нищо необикновено.

Той остави госта си сам с нещастieto му. Конър успя да отиде до тоалетната масичка, където го очакваше легенът с водата. Написка внимателно лицето си, след което го натърка със сапуна. Докато прокарваше бръснача по брадата си, той издаваше звуци, които сякаш прорязваха мозъка му.

Успя някак да измъкне голото си тяло през вратата, да излезе от къщата и да измине двайсетте метра до потока, следван по петите от две хрътки. Скокът в студената вода почти го довърши. Той се натърка добре със сапуна, опитвайки се да раздвижи отново кръвта си.

Сток го чакаше на брега с кърпа и чаша кафе. Той му предложи и чифт чисти дрехи и Конър ги взе. Сток винаги се беше държал с него като със син, проявявайки приятелство и загриженост каквито не показваше към останалия свят.

Преди много години, в едно по-хубаво време, Даниъл му беше дал малък парцел земя на две мили по течението на потока, в знак на благодарност за добротата му към Конър. Наложило се бе дълго да го увещават да приеме подаръка. Той беше построил сам къщата,

неизменно придружаван от едно малко момче, което го беше засипвало с въпроси и повече му бе пречило, отколкото помагало.

Нищо чудно, че Конър беше тръгнал направо към дома на Сток. Сега той беше и негов дом.

Изсушен и облечен в чисти дрехи и вече почти в съзнание, Конър последва Сток в кухнята в задната част на къщата. Сега, когато се беше изкъпал, кучетата бяха загубили интерес към него и се бяха скрили под сянката на едно дърво.

Сток беше нисък и все още накуцваше вследствие на старо нараняване, когато един мустанг го беше хвърлил преди години. Въпреки че беше около шейсетгодишен, косата му все още бе тъмна, погледът — бистър, а набръчканото му лице беше станало кафяво от слънцето.

И все още можеше да готви по-добре от най-добрия главен готвач в Саратога.

Сток сложи пред Конър чиния с бекон, яйца и бисквити. Конър се закле, че никога повече няма да вкуси алкохол, след което излапа всичко и си поиска още бисквити.

В продължение на няколко минути Конър остана загледан в масата, оставяйки храната да си свърши работата.

— Когато се появих тук в понеделник вечер — каза той най-накрая, — споменах ли ти какво стана?

— Каза ми някои неща, преди да се напиеш — Сток дъвчеше парче тютюн. — Аз сам запълних празнините.

— В Ню Йорк трябва да съм оглупял.

Сток изплю част от тютюна в плювалника, който беше поставен до печката.

— Виждал съм жена ти. Няма нищо глупаво в това да я желаш.

Конър за малко щеше да скочи от стола си.

— Виждал си я? Да не е идвала тук?

— Не, но язди с каубоите от „Дъсчения лагер“ и понякога води коня си надолу по потока, за да го напои. Обикновено гледа само водата, сякаш е на хиляди километра оттук, след което говори с коня, тихо и сладко, както правеше ти едно време. Не я притеснявам, въпреки се навлиза в моя земя. Все пак няма как да не забележа каква хубава кобилка е. И конят ѝ не е лош.

Конър нямаше как да не се съгласи и с двете твърдения. Той си представи Кристъл такава, каквато я бе видял за първи път в бара: нежна, красива, опитваща се да бъде смела. Поне така му се бе сторило. Истината беше, че тя го бе чакала да ѝ се притече на помощ и се бе тревожила единствено, че той може да не я забележи. Признаците, за които той бе решил, че водят към брак, се бяха оказали краят за него.

— Излязох пълен глупак. Най-лошото е, че не трябваше да се женя за нея.

— Това е един начин да погледнеш на нещата. Не забравяй, че си преживял трудни моменти. Не съм чак толкова глупав стар ерген, че да не знам какво означава да искаш собствено семейство. За това ти трябва съпруга.

— Опитваш се да ми намериш извинения. Това не е типично за теб.

Сток задъвка тютюна и се замисли.

— Прав си. Държал си се като глупак.

Думите му изобщо не успокоиха Конър.

— Имаш ли нещо против да ме подслониш за известно време, докато реша какво да правя?

— Този въпрос ме обижда.

— Извинявай. Наскоро една жена ми каза, че не е свикнала да се държат добре с нея. Предполагам, че и ти можеш да кажеш същото за мен.

— В това няма никаква доброта. Този дом е наполовина твой. Смятах, че винаги си знаел това.

— След толкова много години? Нали знаеш, че се бих на страната на Севера?

— Целият окръг знае това. Аз лично смятам, че човек прави това, което смята за правилно. Сега половината от земята и всичко, което се намира на нея, е твое, а след смъртта ми ще ти принадлежи изцяло. Не се опитвай да спориш с мен. Вече съм изготвил необходимите документи.

Конър не каза нищо. Не можеше да изрази чувствата си, защото Сток не беше сантиментален човек. Той само кимна в знак на благодарност, след което отмести чинията си встрани.

— Като стана въпрос за документи, трябва да отида до града и да уредя някои неща. Банкерите и адвокатите не са ми любимци, но предполагам, че на моменти има полза и от тях.

— Както и от къпането и бръсненето.

Преди Конър би се ухилил на тази забележка. Сега обаче не можеше.

Той обиколи със Сток парцела. През изминалите години старият му приятел очевидно беше работил усилено, бе купил и разчистил земи за пасища, бе добавил корали и бе построил нов обор. На едно от пасищата пасяха половин дузина крави, а на друго — още толкова коне. Сток дори му каза, че искал да купи свине и овце.

— Съмнявам се, че ще го направя. Твърде съм стар, за да си създавам нови грижи, макар някои да твърдят, че бъдещето на този край е в свинете и овцете.

Сток говореше предимно за конете и мустангите, които все още бяха на свобода и чакаха някой да ги улови — „ако червенокожите не ги докопат преди това“.

— Какво стана с онази кобила, която яздеше?

— Алис ли? Построил съм й малък корал зад обора. Вече е твърде стара, за да я пускам другаде. Също като мен.

Конър се замисли за миг за кобилата и конете, които бе яздил на младини. Някои от тях може би все още се намираха в „Бушуак“.

Самата къща беше такава, каквато Конър я помнеше — покрив от дъски, скални основи, стени от кедрово дърво, веранда в задната част с изглед към потока, засенчена от дъб и орех; вътре имаше голяма кухня, която заемаше задната част на къщата, а малка дневна и една спалня разделяха предната част.

Конър мина през кухнята и влезе в дневната. До вратата беше сложен малък диван. Камината и два стола се намираха вляво от вратата, а спалнята — вдясно. Срещу дивана имаше прозорец, от който се откриваше гледка към малка полянка, а до него се виждаше входната врата, която се използваше рядко.

Нищо в стаята не изглеждаше по-старо, отколкото когато Конър бе идвал тук за последен път преди войната.

— Направих тази стая за теб — каза Сток, който сякаш бе прочел мислите му. — Реших, че може да дойде време, когато ще ти се наложи да поостанеш.

— Винаги си бил умен.

Мебелите бяха изработени ръчно от дъбово дърво. Конър каза, че се чувства виновен за това, че заема единственото легло, но Сток му отвърна, че е спал достатъчно много нощи в обора, когато Алис била болна, така че сега нямам нужда от нищо повече.

Имотът на Сток се простираше на сто акра, което не беше много за Тексас, но бе достатъчно, за да осигури издръжката на един мъж, ако времената не бяха много трудни.

— Напоследък нямаше да успея да си платя дори данъците, ако нямах заделена известна сума отпреди войната. Данъците закопаха баща ти. Опитах се да му дам колкото можех, но той не прие, пък и това, което можех да му предложа, не беше достатъчно.

— Ако знаех какво става...

— Синко, точно на мен не трябва да казваш това. Аз трябваше да намеря начин да се свържа с теб. Никога през живота си не съм писал писмо, но досега можех да се науча.

— Не обвинявам никого, освен себе си. Мое задължение беше да дойда тук и да видя какво става.

— Той по-скоро щеше да вземе пари от Едгар Брейдън, отколкото от теб. Онзи мръсник просто се появил един ден в ранчото и му предложил да му помогне. Изненадах се, когато разбрах за това. Мислех, че Брейдън не се интересува от баща ти. Не знам защо, просто имах такова чувство.

— Ако времената са били толкова тежки, откъде тогава Брейдън е намерил толкова пари?

— Това също е странно. Твърди се, че е дошъл тук с пари, че се е измъкнал от Вирджиния, преди положението да се влоши твърде много, но как е успял да ги задържи след войната, остава загадка.

Конър не беше в настроение да изразява благодарности за внезапната щедрост на Брейдън.

Когато Конър най-сетне оседла коня си, Сток го предупреди:

— Хората няма да бъдат настроени толкова приятелски, колкото бяха едно време. Най-вероятно няма да съжаляват, че си загубил земята си. Аз разбрах какво мислеше ти за неприятностите преди толкова много години, а най-накрая и баща ти също разбра, но ние бяхме единствените. Ние и няколко твърдоглави германци, но тях ги знаеш какви са свадливи.

— В целия окръг едва ли имаше повече от петдесет роби — каза Конър. — Аз казвах, че трябва да ги освободим и да запазим мира.

— Когато Линкълн ги освободи, повечето от тях се заселиха тук и живеят спокойно, но проблемът не е в това. Проблемът е, че янките ни казваха какво да правим. Брейдън не е най-обичаният човек тук, но той поне остана на страната на Юга. Не можеше да се бие заради крака си, но най-големият му син се записал в армията. Поне той така твърди.

— Ти съмняваш ли се?

— Бил е твърде млад, за да бъде взет войник в началото на войната, а след това е заминал за Западен Тексас. Казва, че се е присъединил към една част на Конър — федерацията, която се сражавала с индианците. Не мога да си го представя да рискува живота си, за да спаси неколцина заселници, но пазя мнението си за себе си.

Той се изплю в праха.

— Няма да го крия от теб. Ройс Брейдън е най-лукавото, злобно копеле, което някога е яздило из тези хълмове. И това включва някои от най-ужасните команчи, които все още се навъртат наоколо. Само че той не е единственият мръсник по тези места. Независимо какво мислят хората, а те не говорят много, поне не за него, баща му е още по-голям гадняр.

Сток му бе дал информация, върху която да мисли, докато яздеше към Кервил, който се намираше на един час път от дома на приятеля му. Повечето от нещата, които Конър бе научил, просто увеличаваха проблемите му. Той почти очакваше да бъде посрещнат от тълпа враждебно настроени граждани, готови да се разправят с него, но му се размина само с дълги погледи, докато яздеше по главната улица.

Някой по-чувствителен мъж може би щеше да се уплаши от враждебните погледи, но Конър бързо започваше да става безчувствен към подобни неща.

Той отиде първо в банката. Там също го гледаха враждебно, но погледите се смекчиха значително, когато спомена размера на средствата, които искаше да прехвърли от Ню Йорк. Документите му бяха изрядни. Когато банкерът го изпрати до вратата, се държеше, сякаш бяха най-добри приятели.

Адвокатът беше следващата спирка в краткия му списък. Хуго Ридли държеше малка кантора близо до сградата на съда. Кантората му беше бивш универсален магазин и изглеждаше все така неофициално, както я помнеше Конър.

Ридли беше адвокат на семейството от години. Той беше човекът, чрез който Конър бе научавал какво става със семейството му. Сигурно той беше написал завещанието, което предаваше ранчото в ръцете на Едгар Брейдън. Освен всичко друго, Конър искаше да чуе подробностите за това.

Ридли го посрещна на улицата и го въведе в кантората си, като се държеше, сякаш беше очаквал пристигането му и не искаше никой да види, че Конър влиза при него. Той беше дребен, пълен мъж със сиви мустаци и бакенбарди. Ридли даде знак на Конър да седне и се настани зад бюрото си.

— Искаш ли нещо за пиене? Имам хубаво бренди.

Главата на Конър щеше да се пръсне само при мисълта за алкохол.

— Благодаря, но ще откажа.

— Тогава една пура — адвокатът посегна към една кутия на бюрото си.

— Не, но ти запали, ако искаш.

— Опитвам се да ги откажа. Могат да се отразят доста зле на един мъж. Имам предвид пурите, разбира се.

— Същото може да се каже и за жените.

Ридли се изкашля.

— За адвокат имам лошия навик да не се изразявам добре. Няма какво да увъртаме. Аз съм човек, който вярва в откровеността. Искан да кажа, че знам какво се е случило в Сан Антонио.

— Какво си чул? — попита Конър, решавайки, че щеше да бъде най-добре веднага да научи какви слухове се носеха.

— Виж, Конър... нали нямаш нищо против да те наричам така? Кореспондираме си толкова отдавна, че си мисля, че те познавам. Както и да е, чух, че си се оженил за госпожица Кристъл Брейдън. Много мъже биха искали да са на твое място.

— Нека да заповядат.

— Какво... а, разбирам, сигурно се шегуваш. Винаги си бил майтапчия. Да заповядат. Това беше добра шега.

Ридли извади джобен часовник от жилетката си, но не го отвори, за да види колко е часът, а само погали с палец гравираната повърхност. Това, изглежда, му даваше някакво успокоение. Конър се зачуди дали не трябваше да си купи такъв часовник.

— Предполагам, че не би трябвало да те поздравявам — каза адвокатът. Конър реши да не му отговаря.

— Сигурно се чудиш дали прехвърлянето на ранчото е било законно. Няма какво да го увъртаме. Беше и все още е законно. Нито един съд в този щат няма да отмени волята на баща ти. Брейдън му даде пари на заем, когато банката му обърна гръб. Единственото нещо, което поиска в замяна, беше собствеността върху ранчото, когато Даниъл умре.

— Не е поел голям риск. Баща ми е бил болен.

— Така е. Но понякога хората живеят дълго, след като всички са ги отписали. Кълна се, че когато занесох на Даниъл писмото ти, в което пишеше, че си тръгнал насам, си помислих, че той ще скочи от леглото и ще ме разцелува. По мъжки, нали разбираш. Но изглежда, че вълнението му е дошло твърде много. Не трябва да се обвиняваш за нищо.

— Той е починал сам. Трябваше да ми кажеш, че е болен.

— Накара ме да обещаая, че няма да ти кажа. Трябваше да си мълча и за завещанието, и за финансовите му проблеми. Не искаше да се върнеш тук изпълнен със съжаление към него. Спорихме за това, но аз отстъпих заради сърцето му.

— И все пак той е починал сам.

— Грациела е била там. Тя се грижеше за него през последните няколко години. Предполагам, че не си се виждал с нея. Хубава жена, родена е някъде южно от границата. Пълното ѝ име е Грациела Гомес. Когато мъжете не бяха заети да мислят за Кристъл Брейдън, мислеха как да вкарат Грациела в леглото си. Проклет да съм, ако...

Конър имаше чувството, че адвокатът си е наумил да изтърка гравюрата на часовника.

— Това е друга история. Доколкото знам, тя води живот на девственица, въпреки че не прилича на такава. Разбира се, с кого спи, не е моя работа, но аз бях отговорен тя да се грижи добре за Даниъл. И тя наистина се грижеше добре за него. Доктор Ривърс каза, че

благодарение на нея баща ти е издържал толкова дълго. Не че между тях имаше нещо. Е, може да се е позаглеждал, но...

Търпението на Конър се изчерпа.

— Не съм дошъл тук, за да слушам разкази за личния живот на баща си.

— Ами, да, разбира се, че не си.

— Освен това не съм очаквал да чуя, че можем да оспорим завещанието. Баща ми е дължал пари, а аз не се върнах тук навреме, за да изплатя дълговете му.

— Добре приемаш всичко, трябва да ти го призная. Всеки друг на твоє място...

— Не искаш ли да чуеш за какво съм дошъл?

Ридли направи едно от обичайните си завъртания на сто и осемдесет градуса и му даде знак да продължи.

— Сега съм семеен мъж и имам задължения.

— Ти...

— Не знаеш дори половината. Това, което искам, е да внеса определена сума на нейно име в банката. Искам всеки месец от моята сметка да се прехвърля определена сума по нейната.

Той назова сумата.

Ридли подсвирна, но беше достатъчно умен да се въздържа от коментар.

— Видях се с банкера. Ти подготви документите, а той ще свърши останалото. Ще трябва да я уведомиш за решението ми. Напиши писмото. Направи го да изглежда законно и обвързващо. Тя ще получи от мен само това и нищо повече. Освен ако не ни се роди дете, разбира се. Възнамерявам да се грижа за детето си.

Конър говореше спокойно, въпреки че всяка изречена дума го разкъсваше.

— Надявам се, че си обмислил добре решението си. Струва ми се, че тази жена те е излъгала. Това е достатъчно основание за развод, въпреки че от думите ти разбирам, че анулирането на брака ви не е на дневен ред.

— Това, което е станало между нас, засяга само нас. Ти само подготви документите, напиши писмото и ѝ го занеси лично.

— Съмнявам се тя да се появи в града. Досега не е идвала.

— Ще бъдеш възнаграден щедро за пътуването до ранчото. Ходил си там неведнъж, за да видиш баща ми.

Ридли се съгласи, след което продължи да обяснява какво точно щеше да пише в документите, какво щеше да бъде съдържанието на писмото, кога щяха да се извършват плащанията. Всичко това не интересуваше Конър и той си тръгна.

Навън го посрещнаха още хладни погледи, въпреки че откъде праведните граждани на Кервил го познаваха, си оставаше загадка за него, тъй като повечето от тях му бяха непознати. Вероятно някой го бе разпознал и новината се беше разпространила из целия град. Конър бе забравил колко бързо се разнасяха новините в малките градчета.

Инатът го накара да остане по-дълго, отколкото бе възнамерявал. На една пресечка от кантората на адвоката той забеляза универсален магазин. Влезе и долови звуците и миризмите от детството си, когато двамата с Джеймс бяха идвали в града за покупки. В този магазин, чийто собственик се казваше Джон Е. Окси според табелата на входа, предлагаше обичайния избор от стоки: метли и юлари висяха по стените, полиците зад тезгяха бяха натежали от кутии с енфие, бъчви с ябълки бяха наредени край стените, заедно с мъжки шапки и работни дрехи, топове плат, ботуши.

На видно място бяха наредени карабини. На тезгяха имаше буркан със сладки, табела със списък на наличните лекарства и нож за тютюн.

В магазина имаше около една дузина мъже, жени и деца, които застинаха по местата си, когато Конър влезе. Никой не го поздрави.

Една жена привлече погледа му. Беше облечена изцяло в черно, включително и с черно боне, което прилепваше плътно по лицето ѝ. Тя беше на средна възраст, имаше забележителна фигура и го гледаше най-сурово от всички със студените си, присвити очи.

До нея стоеше друга, по-млада жена, около трийсетгодишна, също облечена в черно. Тъмната ѝ коса и боне я правеха да изглежда по-бледа, отколкото беше в действителност. Тя също имаше изящни черти и кротко, покорно изражение, сякаш носеше тежестта на целия свят върху плещите си.

Той ѝ кимна със съчувствие. Тя му се усмихна едва забележимо и Конър видя колко красива беше. По-възрастната жена я дръпна за ръката и тя се загледа в ръцете си.

Конър я позна. Казваше се Дора Уедърс и заедно със съпруга си притежаваше ранчо на Грийн Крик — „Двойното Д“. Синът им беше един от приятелите на Конър. Казваше Далуърт, също като баща си, но всички го наричаха Сторми. Госпожа Уедърс неведнъж бе канила Конър в дома си.

Конър свали шапката си и тръгна към нея, за да я поздрави и да я попита как е синът ѝ. Тя предугади намерението му, хвана младата жена за ръка, подмина Конър със силно изсумтяване и излезе навън.

Е, това в общи линии показваше как щяха да се държат всички с него. Той се обърна към мъжа зад тезгяха.

— Госпожа Уедърс загуби син във войната — каза мъжът. — Дал младши. Другата жена е вдовицата му. Не очаквай от тях да те приветстват с прегръдки.

— По дяволите — измърмори Конър не защото го беше грижа кой знае колко, а заради Сторми. Проклетата война. Пораженията, които беше нанесла, сякаш никога нямаше да бъдат превъзможнати.

Той направи набързо покупките си — две пачки тютюн и един галон уиски, за да възстанови на Сток количеството, което му беше изпил. Конър купи и половин дузина сладки пръчки, като си помисли, че приятелят му щеше да им се зарадва. По-късно щеше да се върне да купи още неща, въпреки че за двама сами мъже тютюнът и уискито бяха напълно достатъчно.

Конър измина обратния път по-бързо отколкото на отиване, без да оглежда местността, през която минаваше. Събитията от последните няколко дни си казваха думата и уискито в стомната започваше да го изкушава все повече.

Трябваше да се въздържи. Имаше да обмисля много неща.

Той върза коня си зад къщата и свали дисагите с покупките. Сток се появи на задната врата. Хрътките не се виждаха никъде.

— Виждам, че си успял да се върнеш цял-целеничък. Някакви проблеми?

— Не, но ти беше прав. Добрите граждани не ми се зарадваха.

— Трябва да си доволен, че не са ти приготвили въже.

— Струва ми се, че неколцина обмислят точно това.

Сток се умълча. Нещо в начина, по който стоеше на вратата и я препречваше, както и погледът му, накараха косата на Конър да настръхне.

— Какво става — попита той.

— Имаш посетител.

— Въръжен ли е?

— Не, доколкото успях да забележа. Поне не с обичайните оръжия.

— Къде е?

— В дневната. Само че... — Сток поклати глава. — В дневната. По-добре влез веднага.

Той пое дисагите на Конър.

— Имам чувството, че си купил цял товар гранит. А, сбъркал съм. Това тук е стомна с уиски. Ще свърши работа. Скоро може да имаш нужда от него.

Конър закачи шапката си на гвоздея до задната врата, но не свали кобура. Мина през кухнята, но не влезе в дневната, преди да бе разбрал кой беше посетителят. Във въздуха се носеше ароматът на Кристъл. Почувства се, сякаш някой го бе сритал в слабините.

Тя стоеше до предния прозорец и гледаше навън. Той спря на вратата между двете стаи и Кристъл се обърна с лице към него. Беше облечена в кожена рокля и жилетка и жълта блуза, а косата ѝ бе сплетена в дебела плитка на гърба ѝ. Ръцете ѝ бяха в ръкавици и стискаха силно шапката ѝ.

Един поглед към нея беше достатъчен да го накара да се вцепени. Дяволите да вземат черната ѝ душа.

— Какво търсиш тук? — попита той.

Тя се олюля, толкова леко, че той нямаше да забележи, ако не я гледаше втренчено.

Това обаче продължи само миг и тя се овладя. Беше се оженил за силна жена. Тя само изглеждаше слаба.

Кристъл тръгна към него. Проклет щеше да бъде, ако избягаше, но това беше второто нещо, което му дойде наум. Какъвто си беше глупак, първата му мисъл беше да започне да я целува, докато и двамата не се озоват на пода.

Кристъл се приближи още. Конър забеляза тъмните сенки под очите ѝ, но погледът ѝ издаваше решителност и това го ядоса. Тя нямаше право да бъде тук.

— Не изгледаш много добре — каза той.

— Нито пък ти.

— След като свършихме с любезностите, искаш ли да ми кажеш какво правиш тук?

Тя хвърли шапката си на дивана; след това свали ръкавиците си, като измъкваше пръстите си един по един, откривайки пръстена на лявата си ръка. Това измъчваше Конър, сякаш с всяко дръпване в стомаха му се забиваше нож. Кристъл захвърли ръкавиците до шапката.

Конър се облегна на рамката на вратата.

— Да не смяташ да се съблечеш изцяло?

— Искаш ли да го направя?

— Не — излъга той.

Беше излъгал и когато ѝ бе казал, че изглежда ужасно. Тя изглеждаше уморена, но му се струваше по-хубава отколкото преди. А той не беше забравил нищо.

Кристъл заобиколи дивана и тръгна бавно към него.

— Ако знаеше нещо за мен, ако наистина ме познаваше, едва ли щеше да се изненадаш, че съм тук. Независимо дали ме искаш или не, Конър Обраян, аз съм твоя съпруга и по право мястото ми е до теб.

ГЛАВА 8

Кристъл бе излъгала, че Конър не изглеждаше добре. Ако се изключеше, че беше малко изморен и може би махмурлия, той изглеждаше прекрасно — мрачен, официален, силен и предизвикателен. Искаше ѝ се да върне усмивката на лицето му, да целува устните му, очите му и въпреки че той не пожела тя да се съблече, предпочиташе да го направи. Така щеше да може да го целува и надолу от врата.

Сега обаче трябваше да стои на мястото си, без да отстъпва, да каже каквото имаше да му казва и да изчака присъдата му.

— Кристъл, ти не си моя съпруга, не и в истинския смисъл на думата, и ние двамата прекрасно знаем това.

Той не бе казал нищо неочаквано, но въпреки това думите му я нараниха. Трябваше да издържи. Заради Конър си струваше да изтърпи хиляди такива болки.

— Законът е на друго мнение.

— Какво игра играеш?

Тя хвърли един поглед към револвера на бедрото му. Поне не беше я застрелял. Засега.

— Не играя никаква игра. Дойдох тук с намерението да остана.

— *„Докато не ме изхвърлиш, което може да се случи всеки миг, ако се съди по изражението ти.“*

— Това не е моят дом. Нямам право да ти разрешавам да се нанесеш.

— Сток каза, че това място е толкова твое, колкото и негово.

— Значи вие двамата вече сте говорили. Трябваше да се досетя.

— Теб те нямаше, а той беше тук. Освен това аз не съм му казала нищо, което да не съм казвала и на теб.

— Вече си хвърлила око на имота ми, нали? Дошла си да видиш какво друго можеш да ми отмъкнеш, а?

Тя се намръщи. Конър знаеше как да наранява хората, без да използва оръжието си. Кристъл нямаше друга защита, освен любовта

си към него, която все още й беше непонятна.

— Бъркаш ме с някой друг — каза тя. — Аз не притежавам нищо твое.

— Какво е станало? Едгар не иска да ти даде дял?

— Заслужавам всичко, което казваш. Само че няма да си тръгна. Не толкова скоро — тя се обърна и седна на дивана с гръб към него. — Казвам ти истината.

Конър се изсмия презрително и Кристъл за малко щеше да се откаже. Почти. Но тя все още имаше да му казва много неща, болезнени неща, които й бе трудно да изрази с думи.

— Татко не ме иска повече и от теб — каза тя тихо и бавно, с надеждата да го накара да се вслуша в думите й. Не искаше той да мисли за нищо друго, освен за нея. — Той казва, че съм повредена стока — продължи Кристъл. — Трябваше да преспя с теб, ако се наложи, но това беше всичко. Бракът не влизаше в сметките.

Тя почти усещаше дъха му в косата си, въпреки че Конър се намирал на около метър зад нея, и си представяше стиснатите му устни и презрителното му изражение, докато я слушаше. Той обаче не се отдалечи. Кристъл за малко щеше да въздъхне облекчено, ако не й предстоеше да му направи най-ужасното признание.

— Объркал съм нещата, като направих от теб почтена жена, така ли? Добър човек.

— Разбира се, че не е добър. Никога не съм твърдяла обратното. Сега аз съм О'Браян, а той мрази всички, които носят това име. Казах ти, че според него майка ми и баща ти са имали връзка. Това не е вярно. Когато научи за смъртта на брат ти, мама ме накара да я закарам на другия бряг, за да изрази съболезнованията си и да занесе малко храна, както я бяха учили във Вирджиния. Двамата с баща ти си говориха за Джеймс и за майка ти и това беше всичко. Дори не са споменавали името ти.

— Ако всичко, което имаш да ми казваш, е подобно на чутото досега, предпочитам да не бъдеш толкова искрена. По-лесно ми беше да преглътна лъжите ти.

— Аз не мисля така.

Настъпи неловко мълчание. Кристъл нямаше нищо против, стига тишината да не траеше дълго.

Но мълчанието се проточи. Кристъл си пое дълбоко дъх.

— Имаш ли нещо против да седнеш някъде, където да те виждам? Имам да ти казвам още неща.

— Вече започваш да ме командваш, а?

Гласът му беше рязък, но въпреки това той взе един стол до камината и го обърна към нея. Конър седна на стола и протегна крака пред себе си. Кристъл си представи мускулите му под плата на панталона. Представи си и някои други части от тялото му. Вече не се срамуваше от това. Конър я бе научил да не се срамува.

Той кръстоса крака в глезените. Все още не беше свалил шпорите си и те дрънчаха леко при всяко негово движение. На Кристъл ѝ се струваше, че нервите ѝ щяха да се скъсат всеки момент.

Конър изглеждаше спокоен, но тя знаеше, че беше също толкова напрегнат, колкото и тя. Странно беше как бе научила толкова много за него, за това, как държеше раменете си, когато беше напрегнат, как очите му се набръчкваха в ъгълчетата, когато се концентрираше върху чутото.

Странно беше и как ѝ се искаше само да го гледа, да поглъща с очи всяка подробност, докато спомените за последните дни, прекарани далеч от него, не избледнеят напълно.

Само че това беше лукс, който не можеше да си позволи, и тя се насили да продължи.

— Родена съм във Вирджиния, но ти вече знаеш това. Баща ми бил работник в плантацията на дядо ми. Единственото нещо, което някога е казвал за семейството си, е, че са били бедни бели боклуци някъде от далечния юг и никога вече не искал да ги види.

Тя изчака Конър да каже нещо язвително, но той си замълча и Кристъл продължи:

— Двамата с мама се влюбиха. По онова време той бил очарователен младеж, който работел усилено с намерението да преуспее в живота. Издигнал се до надзирател и когато тя каза на родителите си, че той е мъжът, за когото иска да се омъжи, те не възразили. Била единственото им дете и те обичали да я глежат. Ройс се родил първи, а две години след него съм се родила и аз.

Кристъл затвори очи за момент при спомена за някои моменти от детството си, които предпочиташе да забрави.

— Докато растях, татко се промени. Тогава той вече имаше собствена ферма и работеше усилено, но започна да обвинява мама в...

в ужасни неща. Тя загуби две деца и когато роди по-малкия ми брат, здравето ѝ се разклати. Татко твърдеше, че момчето не било от него, както и мъртвородените бебета. Той го кръсти Джъджмънт, като казваше, че последствията от раждането му върху мама са наказание за греха ѝ.

Тя усещаше върху себе си погледа на Конър, сякаш да я приковава за дивана. В него нямаше нито топлина, нито съчувствие. Може би трябваше да му каже колко лоши бяха онези години, но тя се съмняваше, че това щеше да промени погледа му. Нервите ѝ се опънаха още повече. Искаше ѝ се да стане и да започне да крачи из стаята, но в момента самото присъствие в една стая с намръщения ѝ съпруг отнемаше всичките ѝ сили.

Искаше ѝ се също така да му каже колко ѝ е трудно да му разказва за всичко това, но той сигурно вече сам се беше досетил.

Кристъл се втренчи в каменната камина и продължи:

— Положението във Вирджиния се влошаваше и той продаде имота си, като каза, че искал да отдалечи мама от семейството и любовниците ѝ. Той се бе преобърнал с каруца, преследвайки някакъв мъж, за когото си мислел, че спи с мама. Въпреки че успя да се възстанови от повечето наранявания, накуцването му остана. А заедно с него и горчивината. Нея донесе със себе си и в Тексас.

Тя млъкна и затаи дъх.

— И какъв е смисълът да ми разказваш всичко това?

— Преди да заминем, дядо и баба ме извикаха и ме помолиха да се грижа за мама и Джъдж. „Ти си най-силната в семейството — казах ми те, — затова ти ще трябва да ни заместиш.“ Знаех защо не се бяха обърнали към Ройс. Той беше безотговорен дори тогава. Само че аз бях само на четиринайсет, малко момиче в свят на мъже. Въпреки това им обещах да направя каквото мога. Заради мама Стюарт и татко Стюарт се съгласих да... да направя каквото направих с теб.

— Колко трогателно.

— Ти изобщо не си трогнат. Не те обвинявам. Трябваше да ти разкажа всичко още когато видях как се развиват нещата между нас.

Устните му потрепнаха.

— Престани да ми разправяш небивалици, Кристъл.

— Наричай ги както искаш, но това е самата истина. Сделката ми с татко беше, ако всичко станеше както той искаше, мама и Джъдж

щяха да останат да живеят в „Дъсчения лагер“, а Ройс и той щяха да се преместят в „Бушуак“. И през ум не ми беше минало да искам нещо за себе си. Сигурно съм предполагала, че ще мога да живея, където си избира. Татко веднага забеляза този пропуск в споразумението ни. Той каза, че когато се отърва от името О́Браян, ще мога да живея, в което ранчо си избира. Дотогава обаче не съм добре дошла в земите на Брейдън.

Тя се опита да се разсмее, но опитът ѝ бе неуспешен.

— Той не иска да живея и тук. Всъщност не ме иска никъде. Истината е, че никога не е знаел какво да прави с мен — след това добави по-тихо: — Нито един от мъжете в живота ми не е знаел.

Конър се изправи, без да сваля очи от нея. Погледът му беше студен и суров като каменната камина.

— Опитвам се да свържа всичко това. Предполагам, че искаш развод.

— Не съм казвала подобно нещо — отвърна Кристъл.

Само че той не я слушаше, а само я гледаше и преценяваше нещата по възможно най-лошия начин.

— Можем да го уредим. Ще имаш нужда от причина. Аз вече те изоставих. Дори ще си намеря друга жена и така ще можеш да прибавиш и обвинения в изневяра. Все можем да намерим достатъчно убедителна причина за който и да било съд в този щат.

— Не искам развод, дори ако си намериш друга жена. Ще се наложи ти да подадеш документите — тя повиши предизвикателно глас. — Но не мисля, че ще го направиш. Ти си католик.

— От години не съм ходил на църква.

— И все пак вярата е в теб. Затова се разстрои толкова много, когато научи истината. Бракът е за цял живот. Ти искаше съпруга. Аз бях жената, която избра. След това обаче ти откри, че не ме искаш.

— Исках жена с гордост.

— Както вече казах, това съм аз. Без гордост, без чест. Аз съм твоя съпруга и нямам къде да отида — тя започна да върти халката на пръста си и събра остатъците от силите си, за да каже: — Ще трябва да ме приемеш.

— Да не си бременна?

Откровеността на въпроса я зашемети.

— Аз... не мисля така. През последните няколко дни получих доказателство, че не съм.

Необходима му беше около минута, за да се овладее. След това я погледна с очи, които не обещаваха милост.

— Добра разказвачка си, момиче. Сигурно се дължи на ирландската ти кръв. Единственият проблем е, че си избрала неподходящ момент.

— Аз...

Той я прекъсна.

— Трябваше да ми кажеш всичко това, докато все още те обичах. Един такъв разказ щеше да разкъса сърцето ми и щях да бъда готов да се преборя с дракони, ако ти поискаше това от мен — той се приближи до нея и застана в цял ръст, при което Кристъл се почувства малка, слаба и уплашена. — Само че няма други дракони, освен онези, които сама създаде. Аз вече нямам сърце, госпожо О'Браян, и не ми остана любов.

Всяка сричка беше като удар с чук, но Конър не остана да види ефекта от думите си, а заобиколи дивана и излезе от стаята.

Кристъл се строполи върху възглавниците. Конър я беше отхвърлил окончателно. Беше се опитала да се подготви за това, но не беше успяла. С натезало сърце се заслуша в гневните му стъпки в кухнята. Задната врата се затръшна и след малко тя го чу да се отдалечава с коня си.

За втори път от началото на краткия им брак Конър си бе тръгнал. Тя се зачуди дали той нямаше да бяга от нея винаги, когато я видеше.

Кристъл премигна, за да пропъди сълзите си. Беше се провалила, но само засега. Все още не беше приключила с него, нито пък той с нея.

Тя успя да намери сили и да се изправи. Тъкмо бе започнала да си слага ръкавиците, когато Сток Прайс се появи на вратата.

— Той ще се върне — каза Сток.

— Не мисля така. Не и докато съм тук.

— Познавам го много по-добре от теб. Ще се върне, може би не веднага, но мога да се обзаложа на една седмица готвене, че ще се прибере до утре вечер. Просто има нужда да обмисли нещата. Чух разговора ви. Не се извинявам за това.

— Радвам се, че си чул. Вече нямам никакви тайни. Сигурно и ти ме мразиш.

— Не е моя работа да те съдя. Една седмица готвене. Обзалагаме ли се?

Тя почти се усмихна.

— Конър обича хазарта.

— Това го е заел от мен. Ти си голям залог, най-големият, който някога е решил да приеме, но той не е човек, който би се отказал само защото шансовете му са малки. Мисля, че и той ще погледне така на нещата.

— Това не е много романтично.

— Ако си търсила романтика, определено си объркала нещата. Не че те съдя, няма такова нещо. Просто казвам очевидното.

— Аз търся живот, господин Прайс. И единственият живот за мен е този със съпруга ми.

— Радвам се, че никога не си намерих жена. Всички вие сте толкова упорити.

— Ще го приема като комплимент. Това означава, че сме силни.

Кристъл си помисли, че забеляза искрица на възхищение в погледа му, но не можеше да бъде сигурна. Възхищението беше нещо, което не беше очаквала някой да изпитва към нея.

— Е, какво става с облога? — попита Сток. — Тръгваш ли си, или ще останеш известно време?

Кристъл отиде до предния прозорец и се загледа към дърветата навън.

— Чудя се какво ли би било, ако остана. Аз, разбира се, искам да остана с цялото си сърце. Точно затова дойдох, защото се надявах противно на здравия разум, че моята упоритост ще надвие неговата.

Тя се обърна към Сток.

— Аз не съм жената, за която ме смяташе Конър, нито толкова добра, нито толкова лоша. Въпросът е дали все още съм жената, която той иска.

— Питаш не, когото трябва. Оставаш ли, или си тръгваш?

— Знаеш, че ще остана. Проблемът е, че не знам да готвя.

— Тогава да отидем в кухнята. Възнамерявам да спечеля този облог, а не ми е приятно да ям помия.

Конър се върна малко след залез; беше гладен, намусен, изморен и цялото тяло го болеше. Денят се беше оказал твърде дълъг — първо махмурлукът, след това банкерът и адвокатът, градът, в който никой не го желаше, и съпругата, която пък той не искаше.

Можеше да се справи с всичко, освен със съпругата. Добре, че тя си бе тръгнала.

Тогава обаче той забеляза Светкавица в задната ясла в обора, точно зад старата кобила на Сток.

В къщата също го чакаха проблеми. Ама че жена. Дяволски кураж трябваше да има, щом като беше останала след всичко, което ѝ беше наговорил. Той бе казал истината, освен може би за това, че не искаше тя да се съблече.

Погрижи се за коня си, изми се на брега на потока и тръгна към кухнята. Сток седеше в люлеещ се стол на задната веранда. Хрътките се бяха излегнали до него с блестящи в мрака очи и заудряха опашките си в пода за поздрав.

— Отначало не те видях — каза Конър. — Какво правиш тук на тъмно?

— Седя си тук всяка вечер, което сигурно щеше да ти бъде известно, ако не се напиваше до козирката всяка вечер.

— Не започвай точно сега. Имах лош ден.

— Ще става още по-зле.

— Знам, че тя е тук. Видях коня ѝ в обора.

— Това е само една част от всичко. Има и по-лошо.

— Чакай да видим. Какво може да бъде по-лошо от това. А, сетих се. Едгар Брейдън също е тук.

— Не. Тя е сама — той се поколеба.

Конър се приготви да чуе лошата новина.

— Тази вечер тя приготви храната — осведоми го Сток.

— На това ли се дължи миризмата, която надушвам?

— Като на опърлена кучешка козина. Да, точно това е. Добре дошъл у дома.

Конър прокара ръка през влажната си коса. Щеше да бъде страхливец, ако избягаше от една жена. Той закачи шапката си на гвоздея и влезе в къщата. В кухнята нямаше никого. Планина от мръсни тенджери и чинии се издигаше до мивката. В задната част на

печката се виждаше покрита с кърпа чиния, за която той предположи, че е източникът на неприятната миризма.

Кристъл влезе през вратата, която водеше към дневната. Тя беше сресала косата си и беше облякла синята рокля, която ѝ бе подарила госпожа Трухарт в Сан Антонио. Слагаше си престилка в движение и гледаше към земята, но когато внезапно спря и бавно вдигна поглед, Конър осъзна, че тя бе усетила присъствието му.

Един фенер, окачен на кука до умивалника, хвърляше златиста светлина върху лицето ѝ и той успя да я огледа добре: косата и тъмните ѝ очи. Гледката накара Конър да затаи дъх и сърцето му пропусна няколко удара. Може би наистина трябваше да избяга.

Той я изруга мислено, защото не можеше да си позволи да ѝ покаже, че му въздействаше по такъв начин.

Освен това отказваше да се заглежда в гърдите ѝ, независимо колко плътно прилепваше роклята по очертанията на тялото ѝ.

— Вечерята ти е готова — тя мина край него, като го заобиколи отдалеч, и остави чинията на масата, след това отиде до мивката. — Ако присъствието ми не те притеснява, смятам да измия съдовете.

— Разбира се, че ме притеснява. Защо остана?

Тя се обърна към мивката.

— Със Сток се обзаложихме дали ще се върнеш тук тази вечер, ако все още не съм си тръгнала.

— Аз пък очаквах отново да започнеш да ми говориш за чувствата си.

Тя започна да търка една чиния.

— И това също го има.

— Е, аз се върнах. Загуби или спечели?

— Загубих. Той каза, че ще се върнеш, аз казах, че няма.

— Всъщност си спечелила. Не знаех, че си тук, докато не забелязах неприятност в обора.

— И си разбрал, че ще има проблеми в къщата, нали?

— Такава мисъл наистина ми мина през ума.

— Имам още лоши новини за теб. Не само че оставам, но и занапред аз ще готвя. В продължение на цяла седмица. Такива бяха условията на облога.

Конър вдигна кърпата, с която беше покрита чинията му. Не можеше да се различи какво точно бе представлявала храната, преди да

бъде стотвена.

— Какво е това?

— Телешко с боб. Направих и бисквити, но ги дадох на кучетата.

— Изядоха ли ги?

— Опитаха се — тя започна да мие друга чиния.

— Нищо чудно, че си почиват на верандата.

Той взе едно твърдо като камък бобено зърно и започна да го мачка между палеца и показалеца си.

— Разбрах какво си намислила. Искаш да си счупя зъбите, за да не мога да те хапя.

Тя се обърна към него и избърса ръце в престилката си. Погледът ѝ срещна неговия.

— Можеш да ме хапеш, когато и където поискаш, Конър.

Той се опита да не реагира, но беше просто обикновен човек и не му се удаде. Ако станеше, тя щеше да разбере колко силно му въздействаше. Той не я обичаше, но я желаше. Дяволите да вземат слабостта му, желаше я също толкова, колкото и преди.

Необходимо му бе да мобилизира всичките си сили, за да се въздържа да не скочи през масата и да я обладае на пода в кухнята.

— Ще се въздържа — каза той, но гласът му прозвуча неестествено дори за самия него. — И по отношение на теб, и за боба.

Кристъл му обърна отново гръб и се зае отново с чиниите, но не преди той да бе успял да забележи влагата в очите ѝ. Е, можеше да плаче колкото си иска. Беше способен да понесе това. Бе преживял много по-лоши неща от сълзите на една жена.

Кристъл стоеше с гръб към него и Конър виждаше как се тресат раменете ѝ. Почувства се като мръсник, макар да знаеше, че не той бе този, който бе сбъркал.

Отблъсна стола си назад, стана и затръшна задната врата след себе си, като хвърляше дрехите си по пътя, знаейки, че Сток, а сигурно и Кристъл го наблюдават. Е, тя можеше да види голия му задник, ако толкова много искаше. По-скоро адът щеше да замръзне, отколкото той да я види гола.

Конър се хвърли в потока. Водата беше по-студена, отколкото бе очаквал. Добре. Той имаше нужда от охлаждане. В кухнята беше твърде горещо.

Продължи да плува, докато кожата му не се набръчка; докато Сток не тръгна да си легне в обора; докато светлините в къщата не угаснаха.

Къде трябваше да спи? Сигурен беше, че леглото му вече е заето, а той нямаше намерение да продължава това, което беше започнал в хотела.

Конър остави въздухът да го изсуши, за да се увери, че му е достатъчно студено. Студът беше като убежище. Той сграбчи дрехите си и влезе в къщата. Лунната светлина нахлуваше през прозореца на дневната. Щеше да спи на дивана, а утре щяха да измислят нещо друго. Само че Кристъл го беше изпреварила и спеше на дивана, увита като пашкул в завивките. Косата ѝ беше разпиляна навсякъде. Трябваше да прояви малко приличие и да я прибере в плитка, преди да си легне.

Леглото беше оправено и тя му беше оставила чифт чисто бельо. Конър захвърли бельото на пода. Проклет щеше да бъде, ако се оставеше една жена да му казва как да спи.

Дълго време се обръщаше неспокойно от една страна на друга. Всеки път, когато почти заспиваше, я чуваше да се размърдва и това прогонваше съня. Против волята си, против здравия разум, той започна да се пита дали и тя спеше гола като него. Понякога решаваше, че е гола, понякога — че не е. Въпросът не излизаше от ума му. Дали тя имаше смелостта да заеме дневната и да показва така тялото си?

Разбира се, че я имаше.

Тя не можеше да остане тук и той трябваше да ѝ каже това незабавно.

Конър се уви в едно одеяло и влезе в дневната. Хвърли един дънер върху жаравата в камината и когато се обърна, видя, че Кристъл е седнала на дивана и го гледа. Лунната светлина и отблясъците на огъня хвърляха сенки по лицето и разрошената ѝ коса. Завивките паднаха встрани. Тя беше облякла най-скромната нощница, която той бе виждал някога, с висока яка и дълги ръкави.

— Не ти ли е горещо така? — той не бе искал да каже точно това.

— Ще я съблека.

Искаше му се да възрази, но думите не излизаха от устата му. Затъкна одеялото около кръста си и миг по-късно се озова до дивана.

— Така няма да се получи — каза той.

— Ти си имаш легло. На мен ми е добре и тук.

— Не се тревожеш за това, дали на теб ти е удобно или не. Виж, Кристъл, не знам защо си тук...

— Аз съм твоя съпруга. И те обичам.

— Бих казал, че си тук, защото те измъчва съвестта, или защото няма къде другаде да отидеш.

Една сълза се закачи за миглите ѝ.

— Недей да плачеш. Независимо какво чувстваш, любов или вина, за мен то не е нищо повече от едно бреме.

Конър вярваше във всяка една изречена дума, но тогава сълзата ѝ се търкулна по бузата ѝ. Тази мека, бледа буза. Нещо в него сякаш избухна. Кристъл понечи да каже нещо, но той не ѝ даде възможност, сграбчи я за раменете и я изправи на крака. След това се втрени във влажните ѝ, разтворени устни.

Да я докосва, беше грешка. Бе възнамерявал да я разтърси и да я наругае. Вместо това я притисна силно до себе си и впи устни в нейните.

ГЛАВА 9

Кристъл се отпусна в прегръдките на Конър удивена, потресена, радостна и изпълнена с надежда, каквато нямаше право да чувства. Разговорите с него не бяха успели да докажат любовта ѝ. Ако се постараяше, може би щеше да успее да го убеди с целувки.

Тя се наслаждаваше на устните му върху своите, докато той не заби пръсти в раменете ѝ, в ръцете ѝ, в гърба ѝ. Конър не я целуваше, а я наказваше. Кристъл обаче приемаше с радост всяко негово действие, независимо от целта му, като се молеше с цялото си сърце яростта, която кипеше в него, да се превърне в топлина.

Езикът му си проправи път в устата ѝ. Тя опря длани върху голите му гърди. Кожата му беше гореща и стегната. Искеше ѝ се да плъзне ръце по тялото му, да посети местата, които едва бе започнала да опознава, да му доставя удоволствие, докато той не я приеме за своя съпруга.

След това тя забрави за всичко, освен за езика му, който се оплиташе в нейния, и за ръцете му, които се плъзгаха по гърба ѝ. Всеки допир беше по-груб, отколкото тя помнеше отпреди. Това не беше онзи Конър, когото познаваше, но беше онзи Конър, когото тя бе създала — мъжа, когото обичаше.

Той я помете като гръмотевична лятна буря и Кристъл усети как в нея се надига желание, което ѝ пречеше да мисли за друго, освен за местата, на които я докосваше Конър, и за местата, които тя докосваше по него. Кристъл галеше гърдите му, като вплиташе пръсти в космите по тях.

Одеялото се свлече от кръста му. Той я дръпна на пода и двамата легнаха върху топлия плат, преплели ръце и крака, без да прекъсват целувката си. Той покри лицето и врата ѝ с целувки, като едновременно изсмукваше живота от нея и ѝ вдъхваше нов.

Твърди ръце намериха гърдите ѝ и дори през плата на нощницата тя разбра, че той усети щръкналите им връхчета. Конър я галеше и стискаше по-болезнено от всякога, но Кристъл нямаше да го спре дори

ако можеше. Самотата я нараняваше много повече от всяка физическа болка.

Тя усети как сълзи напират в очите ѝ, и се опита да ги преглътне. Беше готова да даде живота си за малко нежност, но тази вечер не беше моментът, в който двамата щяха да възстановят брака си.

Каквато си беше глупачка, тя се остави звуците и миризмите да я подлудят колкото него. Конър почти не ѝ позволяваше да го докосва, толкова се беше вгълбил в онова, което вършеше, но тя все пак успя да погали стегнатите очертания на мускулите на ръцете му, контурите на гърдите му, тесния му кръст.

Свенливост и срам ѝ бяха попречили да прояви смелост през първата им брачна нощ, но сега тя се беше освободила от тях и някак успя да прокара ръката си по кръста му, по плоския му корем, през гъстите косми и най-накрая да стигне до члена му. Когато пръстите ѝ се увиха около твърдата му дължина, той изстена и дръпна рязко края на нощницата ѝ, а ръката му се плъзна нагоре по бедрото ѝ.

Първата мисъл, която мина през ума на Кристъл, бе съжаление, че носеше бельо, а втората — че това щеше да бъде преграда за Конър. Тя разтвори крака. Той целуна гърдите ѝ и плъзна ръка между краката, след което палецът му започна да си играе с набъбналата ѝ женственост. Влагата започна да прониква през плата. Кристъл изви бедра нагоре и Конър изръмжа нетърпеливо.

— Разкъсай ги, Конър. Бързо.

Тя усети пръстите му да хващат плата, след което той се спря. Кристъл го подкани, като повдигна още повече бедрата си, но единственият отговор, който получи, беше ръмжене, изразяващо повече отвращение, отколкото желание и той се отдръпна от нея, оставяйки я изпълнена със страх, какъвто никога не беше изпитвала.

Всяко вдишване ѝ причиняваше болка. Кристъл се чувстваше като пълна глупачка и по-самотна от всякога. Най-лошото беше, че все още усещаше тръпката между краката си, а сърцето ѝ беше сковано от студ. Необходимо ѝ беше известно време, преди да разбере какво ставаше. Твърде много неща се бяха случили изведнъж — внезапната му поява в дневната, грубите думи, целувката и всичко след това. Той бе копнял по нея също толкова, колкото и тя по него, но я беше отблъснал, сякаш беше парче вмирисано месо.

Конър седеше с гръб към нея и гледаше втренчено огъня. Лунната светлина хвърляше призрачни отблясъци върху главата и раменете му. За първи път от началото на кратката им връзка ѝ се удаваше да види всяка част от гърба му. Гледката беше интимна като всичко у него, но също така ѝ показваше, че е била отхвърлена. Той беше гол, но тя бе тази, която трепереше и която взе одеялото, за да се защити от студа.

Мълчанието му беше ужасяващо: желанието му към нея беше проклятие, което трябваше да превъзмогне. Сълзите ѝ напиреха, но Кристъл не искаше да се разплаче. Той бе казал, че иска жена с гордост. Сега това беше единственото, което тя можеше да му предложи, въпреки че всяка проява на гордост щеше да бъде измамна и лъжлива.

Тя успя да отвори уста.

— Знаел си, че ще се случи нещо такова.

Той не отговори веднага.

— Такава възможност винаги съществува, когато сме заедно. Знаех го също толкова добре колкото и ти. Това, което не знаех, бе, че ще успея да се опомня навреме.

— Е, ти успя. Поздравления. Ти си много по-силен от мен.

Той я погледна през рамо; очите му бяха мрачни и бездънни като небе без звезди. Кристъл се чувстваше глупаво да седи гола на пода, толкова близо до него и същевременно толкова далеч. Двамата бяха като деца, които си играят пред камината, но детството отдавна бе отминало за тях и онова, което правеха, нямаше нищо общо с игра.

Конър се обърна още малко към нея и лицето му се скри в сянка. Ако Кристъл пожелаеше, можеше да види по-голямата част от голото му тяло. Тя, разбира се, искаше да гледа всеки сантиметър от него, но сега това щеше да бъде по-скоро наказание, отколкото удоволствие и тя не отмести поглед от врата му.

— Разбирам — каза той. — Искала си да приемеш семето ми и да ми родиш дете. Това щеше да ни свърже със сигурност, въпреки че за мен си остава загадка, защо толкова много го искаш.

Той говореше така, сякаш такова желание беше лошо и неестествено, а не прекрасно. Нараняваше я по-силно, отколкото можеше да си представи. Освен това я ядосваше. Беше отишъл твърде далеч.

Гордостта ѝ се надигна по-лесно, отколкото бе предполагала. Тя отметна косата от лицето си и остави одеялото да падне от раменете ѝ.

— Браво на теб, Конър. Най-последно успя да разгадаеш намеренията ми. Едно дете щеше да те задължи повече, отколкото която и да било клетва. Затова се облякох толкова предизвикателно и лежах в очакване да дойдеш при мен.

— Твърде си изтънчена, за да направиш нещо толкова очевидно.

— Че кога съм била изтънчена. Когато те хванах с ласото на пътя ли? Или когато се появих тук днес и ти заявих, че съм твоя съпруга и ти не можеш да направиш нищо, за да промениш това.

Кристъл забеляза по погледа му, че беше успяла да го нарани. Думите ѝ бяха уллучили целта. За миг ѝ се прииска да можеше да ги върне обратно, както бе готова да върне обратно голяма част от онова, което се бе случило между тях по време на кратката им, но бурна връзка.

— Разбрах какво искаше да ми кажеш. Няма нито един Брейдън, който да притежава дори далечно подобие на изтънченост.

— Аз вече съм О'Браян.

Той погледна към ръката ѝ. Кристъл осъзна, че беше започнала да върти халката на пръста си, но това не я накара да спре. Пръстенът и името му бяха факт, който не можеше да бъде заличен.

Когато погледът му срещна нейния, тя разчете милите му, сякаш ги беше изрекъл на глас. Разводът можеше да се окаже най-доброто решение за двама им, независимо дали беше правилно. Кристъл усети как в нея се надига паника.

— Тази вечер бях груб с теб. Извинявам се за това.

— Не си ме наранил, поне не по начина, който имаш предвид.

Той не показва признаци на облекчение.

— Повече няма да те докосна и няма значение, че имам законното право на това.

— Смяташ ли, че ще ти бъде лесно да стоиш далеч от мен?

— Много малко неща, които стават между нас, са лесни.

Конър говореше почти с тъга. Тя усети как пропастта между тях се разширява, въпреки че ги делеше не повече от метър.

— Преведох ти пари по сметка в банката — продължи той. — Можеш да ги използваш, за да си намериш къде да живееш.

Той изглеждаше спокоен, делови и разумен, съвсем различен от онзи Конър, който беше започнал да я ухажва още в мига, в който се бяха запознали. Съвсем различен и от онзи Конър, който бе дошъл при нея тази нощ не защото така искаше, а защото не можеше да направи нищо друго.

Той бе успял някак да се овладее и сега тя трябваше да направи същото.

— И къде може да е това място.

— Нямам представа.

— Моля те. Поне опитай.

— Кристъл...

— Да не би да искаш да кажеш, че не съм твоя грижа. Че това си е мой проблем, а не твой.

Той изсумтя нещо неразбираемо.

— Вземи дилижанса за Сан Антонио. Пансионът там ще свърши работа за известно време. Или пък хотел „Менгер“, ако искаш да се върнеш там.

— Винаги мога да се посъветвам с госпожа Трухарт с какво да си запълня времето. Това ли имаше предвид?

Той отвърна с поредното изсумтяване. Ако не друго, то поне беше успяла да пропъди спокойствието му.

— Не ти искам парите — заяви Кристъл.

— Сумата не е малка.

— Няма значение. Не искам това.

— А какво искаш?

— Съпруга си.

— Ти търсиш секс, Кристъл.

— Може би... е, добре, разбира се, че е така. Това е част от всичко останало. Но аз не съм единствената.

Отговорът ѝ сякаш го вбеси.

— И аз харесвам сладкото, но то не е нещо, без което да не мога да живея.

Той прокара ръка през косата си.

— Препоръчвам ти да вземеш парите. Не искам хората да говорят, че съм забравил за задълженията си.

— Откога се интересуваш какво казват хората? Ти си онзи О'Браян, който се е обявил против войната, когато всички останали са

били на противното мнение.

— Все още нося отговорност пред себе си.

— И, разбира се, си мъж с чест. За разлика от съпругата ти.

Тя стана и пусна одеялото до него. Искаше ѝ се да се хвърли в прегръдките му и да довърши онова, което бяха започнали. Той беше прав. Тя искаше секс. Само че го искаше единствено от него.

Кристъл се насили да се усмихне.

— Оставам до края на седмицата. Трябва да изпълня условието на облога. Няма обаче да се докосна до парите ти. Независимо дали го вярваш или не, аз все още отговарям пред себе си.

Тя тръгна към кухнята и почти се спъна в края на нощницата си.

— Не ми казвай, че смяташ да приготвиш закуската — подхвърли Конър.

Тя се спря на вратата.

— Говориш, сякаш те е страх.

— Направо съм ужасен. Пък и си мислех за кучетата.

— Не се тревожи. Сток ще ми помогне за бисквитите, но дотогава остава много време. Отивам да поседя малко на верандата, за да се успокоя. Ти може и да нямаш намерение да ме докоснеш повече, но аз не съм толкова силна. Увий се в това одеяло.

Кристъл изпълни заплахата си и остана до края на седмицата, като се мотаеше из кухнята, когато не хранеше пилетата или не си играеше с кучетата, които отдавна ѝ бяха простили за твърдите бисквити.

Тя чистеше дневната, кухнята, задната веранда и дори переше. Конър бе настоял тя да стои далеч от спалнята, където ѝ беше позволено само да прибере дрехите си. Кристъл не бе възразила. Работата запълваше цялото ѝ време. Това беше един от малкото им кратки разговори.

След няколко съвета, дадени ѝ от Сток, тя вече приготвяше достатъчно добра за ядене храна, но Конър бе загубил апетит може би защото на Кристъл ѝ липсваше достатъчно приличие, за да излезе от кухнята, когато той влезеше да се нахрани.

Всъщност на него му беше много по-лесно да преглътне храната, отколкото гледката, която представляваше Кристъл в рокля и престилка, с прибрана на плитка коса, сякаш притеснена, че се

намираше край кухненската печка, а не на кон, но с решителен блясък в очите.

Някога той би казал, че тя изглеждаше очарователно, но оттогава беше изминала цяла вечност.

През следобедите Кристъл обличаше дрехите си за езда и изчезваше за около два часа. Тя никога не казваше къде ходи, а и Конър не я питаше, но винаги се връщаше навреме за вечерната си атака в кухнята.

Най-лошата част от деня идваше след края на вечерята, когато дрънченето в кухнята преставаше. Тогава Кристъл отиваше до потока, за да се изкъпе и да се приготви за лягане. Конър си намираше някаква работа в къщата, а Сток обикновено отиваше да се поразходи.

Конър никога не можеше да си намери достатъчно работа, че да не си представи какво ставаше край потока.

На всичкото отгоре не можеше и да спи. Една нощ той се опита да се премести да спи в обора, но Сток го изхвърли, като му каза, че хъркал прекалено силно и плашел добитъка. Конър знаеше, че това беше лъжа. Дяволите да я вземат Кристъл, тя беше успяла да влезе под кожата на стария ерген вероятно защото се вслушваше във всяка негова дума.

Затова Конър спеше в къщата или поне се опитваше да спи. Той винаги затваряше вратата на спалнята. Чувстваше се като подплашена девица в очакване някой да я нападне. Понякога се чудеше как можеше да бъде прав и същевременно да чувства, че греша.

През деня той си намираше работа далеч от къщата, помагаше на Сток да поправи оградите, подкарваше добитъка или отиваше на лов. Освен това често плуваше в студените води на потока, понякога рано сутрин, а след това късно, когато Кристъл си лягаше. Най-важното от всичко бе, че той повече не я докосна нито веднъж.

— Откакто се върна от Ню Йорк, си станал голям почитател на чистотата — подхвърли Сток една вечер, докато седяха на задната веранда. Бяха само двамата и кучетата. Кристъл вече бе влязла в къщата. Тази вечер тя си беше измила косата и Конър знаеше, че сега се сушеше пред огъня.

Сток се изкашля.

— Слушаш ли ме?

— Слушам те. Плувам прекалено често. Ти толкова се оплакваше от миризмата ми, че направо ме уплаши.

— Освен това си отказал пиенето.

— Никога не съм си падал много по уискито. Освен това предпочитам умът ми да е бистър.

— Така ли — Сток прати струйка тютюнев сок в тъмнината. — Понякога е трудно. Това, върху което трябва да поработиш, Конър, е умереността.

— Този съвет идва твърде късно.

За негова изненада, Сток не отвърна нищо. Конър му беше благодарен за това. Напоследък той бе започнал да оценява тишината край стария си приятел.

Два дни по-късно седмицата на Кристъл изтече. Конър се опитваше да не мисли твърде много за това. Няколко пъти само бе възкликнал в присъствието на Кристъл, че не е вярвал, че облогът ще бъде спазен.

На закуска през последния ден Кристъл се появи облечена в дрехи за езда за първи път, откакто живееше тук. Гледката го накара да почувства необяснимо безпокойство. Тя го наблюдаваше, докато той вървеше към мястото си на масата и сядаше.

Чинията с храната вече го чакаше. Конър започна да човърка телешкото с вилицата си, но не сваляше очи от Кристъл. Тя стоеше до мивката с лице срещу него и наблюдаваше ръката му, която държеше вилицата.

Веднъж, когато бяха яздили заедно, преди да настъпи разривът между тях, тя му бе казала, че харесва ръцете му, въпреки че бяха груби и мазолести. Харесвал ѝ начинът, по който ги използвал, поне така му бе казала тогава, но го бе погледнала по начин, който бе изразявал нещо съвсем друго.

Сега погледът ѝ му казваше същото както тогава.

Конър опита парче телешко, но то заседна в гърлото му и му се наложи да отпие глътка кафе.

— Виждам, че си се облякла за тръгване — каза той.

— Само едно парче ли ще изядеш?

— Още не съм решил. Не ми отговори на въпроса.

— Не разбрах, че си ме попитал нещо.

— Е, питах те.

— Аз също те попитах нещо. Изглеждаш изтощен, Конър. Трябва да се нахраниш. Аз не готвя толкова лошо.

Имаше и други неща в нея, които не бяха толкова лоши, но той си ги беше забранил. Конър понечи да ѝ го каже, но реши, че трябва да задържи тази мисъл за себе си.

— Не, ти не готвиш толкова лошо. Кучетата вече не отказват храната.

Тя стисна устни.

— Благодаря ти за комплимента.

Кристъл се обърна към мивката и мръсните чинии, които я чакаха. Готварските ѝ умения се бяха подобрили, но тя все още не се беше научила как да сготви и най-простото ястие, без да изцапа всички съдове в кухнята.

Ако между тях всичко беше наред, той сигурно щеше да я подкача за това, а понякога дори щеше да ѝ помага. Само че между тях нищо не беше наред и не можеше да бъде. Вероятно никога не бе било. Конър бе копнял за съпруга и бе мислил, че...

По дяволите, нямаше никакъв смисъл да мисли отново за това. Беше го правил поне хиляда пъти. Ако я задържеше, тя само щеше да му напомня за онова, което бе имал възможност да притежава, и за това, какво бяха изгубили.

Докато миеше съдовете, Кристъл вдигаше много шум. Конър се опита да се концентрира върху храната си и да забрави за меките кожени дрехи, които подчертаваха формите на тялото ѝ. Когато Кристъл се раздвижеше, той имаше чувството, че гледаше плътта ѝ.

— Върви си, Кристъл. Няма да се получи.

Тя се вцепени. Той можеше само да гледа тила ѝ и да потиска желанието си да я прегърне и да ѝ каже колко много съжалява, че от брака им не беше излязло нищо; ако обаче я прегърнеше, едва ли щеше да бъде способен да каже нещо.

Дори да седи неподвижно на стола, си беше истинско мъчение за Конър. Той стана, като държеше чинията си в ръка и тръгна към задната врата.

— Къде си тръгнал с това?

Тя се бе обърнала с лице към него и го гледаше с ясните си кафяви очи. Не му се случваше често да я гледа толкова открито в

очите и той отново забеляза колко беше красива. Както и че едва се сдържаше да не се разплаче.

Конър имаше чувството, че се пече на бавен огън. Той изруга мислено слабостта си.

— Отивам да нахраня кучетата, а след това имам малко работа — той се обърна с намерението да излезе.

Тихият ѝ вик го изненада и той се обърна рязко към нея.

— Не си единственият.

Тя се впусна бързо към него и изби чинията от ръката му. Месо и бисквити се разлетяха във въздуха.

— Забрави за проклетите кучета.

За първи път я чуваше да ругае. Кристъл сложи ръце на кръста си и се втренчи ядосано в него.

— Не мога да понасям тази учтивост, тих глас и заобикаляне отдалеч, а същевременно да те желая толкова много, че да се чувствам празна отвътре.

— Кристъл...

— Освен това ми омръзна да се чудя къде ходиш по цял ден, да те чувам как плуваш в потока и да ми се иска да се съблека гола и да дойда при теб. И това няма нищо общо с правенето на деца, копеле мръсно, и не смей да ми казваш, че има.

Последните ѝ думи бяха подсилени с удар в гърдите му.

— Не мога — каза бързо той, — ти не ми даваш възможност да си отворя устата.

Тя беше прекрасна, когато беше ядосана, и много по-опасна от всякога — като дива кобила, която трябва да бъде опитомена. Или може би не да бъде опитомена, а да си намери жребец също толкова див колкото нея.

Той усети как дивото се надига в него, но успя да се овладее.

— За бога, аз опитах да се променя, да готвя и да чистя като порядъчна съпруга, въпреки че задълженията ми не ми доставят голямо удоволствие. Искаш ли да знаеш какво правя всеки следобед. Искаш ли?

Той отвори уста да отговори, но не успя.

— Яздя, за да не полудея. Напоследък започнах да се виждам с Джъдж, за да се уверя, че мама е добре, и да му кажа, че съм добре. Чувствам се, сякаш се опитвам да живея два различни живота: този тук

и онзи, с който бях свикнала, само че не се справям много добре. Най-вече защото не получавам никаква помощ.

— Съжалявам, Кристъл. Наистина съжалявам. Ако ти е толкова трудно, знаеш какво трябва да направиш.

— И какво трябва да направя? Да скоча в потока и да чакам да дойдеш при мен ли? И двамата знаем, че онова, което искаш от мен, е да се махна оттук и повече да не те притеснявам.

Той очакваше, че тя ще се разплаче, но Кристъл, изглежда, беше твърде разгневена. Бузите ѝ бяха зачервени, главата ѝ беше вдигната високо, а устните ѝ бяха толкова наблизко, че Конър трябваше само леко да наведе глава, за да ги вкуси.

— Може би в крайна сметка съм решила, че не те искам, не такъв — тя стисна юмруци и ги допря до бузите си. — Това, което наистина ми се иска, е да те ударя. Толкова много го искам, че направо ме сърбят ръцете.

— Тогава го направи.

— Никога не съм вдигала ръка срещу друг човек.

— Аз съм го правил. Не е толкова зле.

Конър знаеше, че тя помнеше сбиването му с мъжа, който я бе купил срещу мулето си. Конър я разтърси, не много силно, но достатъчно, за да привлече вниманието и.

— Удари ме. Защити се.

Тя го направи Конър очакваше плесница или някаква атака по женски, но Кристъл стовари юмрук в челюстта му, след което извика, отскочи назад и разтърси ръката си.

Той потърка лицето си. Кристъл беше по-силна, отколкото изглеждаше, но това едва ли трябваше да го изненадва. Двамата се погледнаха. Кристъл дишаше учестено и лицето ѝ бе зачервено, а няколко кичура от косата ѝ падаха върху бузите. Конър изпита желание, което го изгаряше. Той я сграбчи, без да мисли, и я целуна — само веднъж, но дълго. След това я отблъсна. Тя трябваше да разбере, че така се беше сбогувал с нея.

Устните ѝ бяха влажни и вече започваха да се подуват. Тя стоеше и го гледаше втренчено, отпуснала ръце до тялото си. Конър изпита тревога и копнеж, който не можеше да бъде задоволен. Той излезе, преди да направи хиляди неща, които би искал. Кучетата изджавкаха и избягаха да се скрият, когато той мина гневно през вратата.

Конър сграбчи шапката си от гвоздея, нахлупи я и се отдалечи на десетина метра от къщата, преди да спре. Какво беше направил, за да заслужи такива мъчения? А, да, беше се влюбил от пръв поглед.

Можеше да отиде някъде сред дърветата и да си даде облекчението, от което се нуждаеше, но пулсиращата му твърдост беше наказание, от което не беше готов да се отърве. Имаше нужда от наказание за това, че я желаше. Трябваше да я забрави. И щеше да го направи.

Нямаше да я вижда и с времето щеше да престане да мисли за нея. Това обаче не означаваше, че му се искаше да се мотае наоколо и да я гледа как си тръгва. Вместо това той потърси друга болка и направи нещо, което бе отлагал досега, а трябваше да свърши. През тази неспокойна нощ бе обмислял как ще прекара следващия ден. Сега вече знаеше. Щеше да отиде на гроба на баща си.

ГЛАВА 10

Вместо с цветя Конър отиде на гроба на баща си с оръжие — револвер в кобура на бедрото си и карабина в калъфа на седлото. Вече беше направил твърде много грешки по отношение на семейство Брейдън и не искаше отново да бъде изненадан неподготвен.

Той се приближи бавно от имота на Сток и навлезе на територията на „Бушуак“, като се опитваше да не мисли за жена си и да се концентрира върху намирането на буренясалата пътека и едновременно с това се ослушваше за присъствието на други хора.

Той почти очакваше някой да стреля по него, но това не се случи. Тъмни облаци бяха надвиснали ниско над земята; очевидно скоро щеше да завали.

Пътуването не беше весело. В по-добри дни щеше да е изминал този път хиляда пъти, но сега тази земя не принадлежеше на О'Браян. Не бе осъзнавал колко много бе означавал този имот за него, докато не беше напуснал Тексас. Днес го разбираше още по-ясно.

Малкото гробище се намирало високо на един хълм, който се издигаше над по-голямата част от ранчото. Бяла ограда маркираше границите му. Тук беше погребана Бриджит О'Браян, а сигурно и баща му, но други гробове нямаше. Хуго Ридли му бе писал, че тялото на брат му е било погребано в общ гроб в Тенеси — съдба, която бе застигнала хиляди други войници от армията на Конфедерацията.

Никой не спря Конър и той не забеляза никого наоколо, но пък и мястото, което Даниъл бе подбрал за гробище, се намирало в част от имота, която не се използваше. Пасищата в ранчото се намираха по-близо до потока и откъм далечната страна на къщата.

Когато най-накрая намери почти заличената от растителността пътека, която водеше към върха, той забеляза, че оградата трябваше да се боядиса. Както беше очаквал, на върха имаше два гроба: единият — обрасъл с бурени, а другият — съвсем пресен.

Над бурените се издигаше каменна паметна плоча.

БРИДЖИТ МЪРФИ О'БРАЯН

РОДЕНА НА 5 АВГУСТ 1805 В ГРАФСТВО КЕРИ, ИРЛАНДИЯ
ПОЧИНАЛА НА 3 НОЕМВРИ 1850 В ОКРЪГ КЕР,
ТЕКСАС
ЛЮБИМА СЪПРУГА И МАЙКА
СЕГА ТЯ ПЕЕ С АНГЕЛИТЕ

Думите му бяха също толкова познати, колкото и ирландските балади, които майка му бе пяла на своите момчета, както бе обичала да нарича тримата мъже в своя живот. Конър коленичи да откъсне няколко плевела, преди погледът му да се спре на съседния гроб. На гроба на Даниъл нямаше паметна плоча. Трябваше да поговори с Ридли за това.

Той се опита да си представи как бе изглеждал Даниъл последния път, когато го беше видял, но тогава бяха спорили и образът така и не се появи. Вместо това Конър си спомни по-стари, пощастливи дни, когато Бриджит бе била все още жива и след това, когато бе починала и Даниъл се беше опитал да запълни празнината, която тя беше оставила в живота на синовете си.

Майка му и баща му бяха смели хора; животът в Ирландия ги беше направил такива. Бяха се оженили млади. И двамата бяха католици и затова бе трябвало да вземат под наем земята, която бяха обработвали, и да предават печалбите на британските собственици. Три бебета бяха погребани на ирландска земя. Даниъл бе започнал работа в града, за да плати за пътуването до Новия свят.

Тексас се бе оказал мечта. Бриджит едва бе успяла да стъпи на брега, когато бе родила две здрави момчета. Тя бе обичала да повтаря, че това бил знак, че животът в новия им дом ще бъде добър.

Тя бе казвала, че знакът се оказал верен, че животът им се наредил по-добре от най-смелите им очаквания, макар никога след това да не бе успяла да забременее отново.

Конър не помнеше нищо от първите години, които семейството му беше прекарало в крайбрежното селище Сан Патрицио, въпреки че Бриджит го бе уверявала, че и там са били щастливи сред ирландските си сънародници. Двамата с Джеймс едва бяха навършили две години, когато бе избухнала войната с Мексико. Заедно с много други заселници, Даниъл бе отвел семейството си в безопасност в Накогдочес в далечния Източен Тексас, след което се беше присъединил към Тексаските доброволчески отряди.

Баща му бе използвал полагащата се на всеки войник земя, за да постави началото на онова, което по-късно се беше превърнало в „Бушуак“. Даниъл и синовете му бяха работили усилено, за да разработят ранчото.

„Това е вашето наследство — бе казал Даниъл. — Никой не може да ви го отнеме заради религията ви и ли дори за това, че не вярвате в бога. Ако се грижите за «Бушуак», то също се грижи за вас.“

Думите му се бяха оказали верни. В продължение на повече от трийсет години ранчото бе останало собственост на семейство О'Браян. Но войните и данъците бяха ужасно бреме, а банките и спекулантите не знаеха милост. Но най-лоши от всички бяха жените, които можеха да замаят главата на всеки мъж.

Конър спря. Тук, високо на хълма, под надвисналите облаци, умът му бе ясен и остър. Достатъчно дълго бе обвинявал Кристъл. Тя беше такава, каквато си е, той също. И той като баща си не беше способен да забрави и да прости.

Конър отиде до оградата и се загледа в земята, която се простираше кран него. Иззад един от хълмовете се издигаше дим. Сигурно от комина на къщата в ранчото в долината.

Той обичаше всичко това, но беше пропилял наследството си. И за какво? Заради една жена.

Обзе го чувство на загуба. Ако не беше мъж, сигурно щеше да заплаче. Всички шансове да познае мира се бяха изпарили.

— Трябва да напусна Тексас — каза той.

От една седмица тази мисъл се беше загнездила в съзнанието му. Трябваше да я изрече на глас, за да я види като истинска възможност. В Саратога имаше приятели и бизнес с коне, който беше разработил добре. Там имаше и жени, които щяха да се зарадват на завръщането му и който не се интересуваха, че беше оставил жена някъде в Тексас.

— Да се махна — повтори той.

Дори повтарянето на мисълта не му прозвуча убедително. Не можеше да си тръгне отгук. Тук му беше мястото. Внимателно обмисленият му план да превърне „Бушуак“ в процъфтяващо ранчо за коне трябваше да бъде променен малко и това беше всичко. Ако това решение не му донесе радост, то поне го предпази от проклятието на самосъжалението.

Промени. Това не беше нещо ново. Той беше обмислял и тях, заедно с възможността да си тръгне, и дори бе подхвърлил няколко идеи на Сток, докато двамата бяха поправяли оградата.

Конър се обърна към гроба на баща си. Сега трябваше да поговори с него или поне със спомена за него.

Трябваше да обясни на Даниъл какво и защо беше направил, да го помоли за прошка и да се сбогува с него. През годините Конър бе казал хиляди думи пред гроба на майка си, но сега нямаше какво да каже на баща си. Не можеше и да скърби.

Той се зае да разчиства плевелите и да изхвърля камъните от другата страна на оградата. Работата му подейства добре, зае мислите му и го успокои. Чувстваше се добре, или поне така си казваше, докато бършеше потта от челото си. Миг по-късно чу изщракването на затвор на оръжие зад себе си.

Конър замръзна на мястото си. Револверът му висеше окачен на оградата на пет метра от мястото, на което се намираше, а карабината му беше подпряна на ствола на едно отдалечено дърво, под сянката, на което конят му пасеше кротко.

Той се изправи бавно, разпери ръце встрани от тялото си, за да покаже, че е невъоръжен, след което се обърна.

От другата страна на оградата стоеше един мъж, насочил двуцевка срещу него. Беше строен почти като жена, шапката му бе нахлупена ниско над челото, а погледът му се беше впил в Конър. Чертите му бяха правилни и почти женствени; ако не се смятаха тънките му устни, мъжът беше красавец.

Нещо в нахалния начин, по който той се държеше, и в кройката на дрехите му показваше, че не беше обикновен каубой от ранчото. Конър беше готов да се закълне, че не го беше виждал никога през живота си, но мъжът му се струваше познат. Това се дължеше на очите — тъмни, непроницаеми кафяви очи.

— Ройс Брейдън — предположи Конър.

Мъжът кимна едва забележимо.

— А ти трябва да си мъжът на Кристъл.

— Познаваш ме от Сан Антонио. Наблюдавал си ме.

— Само в началото, в бара. След това видях, че тръгваш към Кристъл. Знаехме си, че тя няма да ни подведе.

На Конър му се искаше да прескочи оградата и да заличи самодоволната усмивка от физиономията на Ройс. Брейдън, изглежда, се досети за намерението му, защото вдигна пушката. Конър не се съмняваше, че Ройс нямаше да се поколебае да използва оръжието, ако се почувства застрашен. Или дори ако не беше застрашен. Човек като него спокойно можеше да застреля някого и след това да заяви, че го е направил при самоотбрана.

Сега вече Конър разбираше защо мнението на Сток за този мъж беше толкова лошо.

На всичкото отгоре сега Ройс му беше роднина. При мисълта за това на Конър му се прииска да повърне.

Вадичка пот започна да се стича по врата и гърдите му, но това се дължеше на влажния, топъл ден, а не на страх. Конър беше преживял твърде много, за да се страхува дори от смъртта.

Той обърна гръб на Ройс и започна да изкоренява последните плевели, след което огледа свършеното.

— Това място се нуждае от по-добри грижи.

— Че за какво ни е да се грижим за него? Едва ли някой Брейдън ще бъде погребан някога тук.

Конър се обърна отново към него.

— Ако това се случи някога, аз лично ще разкопая гроба и ще нахраня лешоядите с костите ви.

Ройс се ухили.

— Празни приказки.

— Това не са просто приказки. Умри и ще разбереш.

— Майко мила. Изглеждаш малко разстроен.

— Остави пушката и ще разбереш дали е така.

Мрачна сянка се появи в погледа на Ройс. Той не беше глупав, а просто зъл.

— Няма ли да бъде проява на глупост от моя страна? — попита той.

— По-добре не се разделяй с оръжието, Ройс. Никога не можеш да знаеш кога ще се появя наблизко.

— Аз и без това никога не го правя. Освен когато съм с жена, разбира се. Никога не позволявам на жена да си играе с оръжието ми. Е, поне не с огнестрелното.

— Кристъл казва, че не си кой знае колко добър стрелец.

Ройс изпъна гръб и напомни на Конър за свита за нападение змия. Той почти си представи разцепения език да се стрелка между тънките устни.

Внезапно Конър се почувства много изморен. Омръзнало му беше да спори, омръзнало му беше това положение, омръзнало му беше сам на себе си. Той поклати глава и отиде да облече ризата си, без да го е грижа дали Ройс щеше да го застреля в гръб. Конър нахлупи шапката си, закопча кобура си и прескочи оградата, след което тръгна към коня и карабината си, оставяйки Ройс зад себе си. Конър скочи на седлото, прибра карабината в калъфа ѝ и погледна за последен път към Ройс. Имаше намерение да си тръгне веднага, но Брейдън не му позволи. Сигурно беше приел твърде навътре обидата за уменията му по стрелба.

— Кристъл си свърши добре работата — гласът му беше мазен и подигравателен. — Както вече казах, ние си знаехме, че ще стане така. Пазехме я точно за такъв случай.

— Доколкото разбирам, тя е отишла твърде далеч.

— Брака ли имаш предвид? Така мисли баща ми. Според мен тя е постъпила правилно. Да вземем например парите, които ѝ даваш. Има късмет кучката. Сигурно наистина си толкова богат, колкото чухме да се говори. Жалко, че нямаш земя, за която да харчиш парите си.

Конър обмисли дали да не го прегази с коня си, но копелето сигурно щеше да се изнерви и да стреля.

— Добра ли е в леглото — попита Ройс. — Обзалагам се, че е. Тихите води винаги се оказват добри.

На Конър му се повдигна.

— За бога, говориш за сестра си.

— Да. Това е единствената причина, поради която тя все още беше девствена, когато се запозна с нея. Девствена беше, нали? Не ми се иска да си мисля, че напразно съм стоял далеч от леглото ѝ, ако ти не си ѝ бил първият.

Яростта на Конър излезе извън контрол. Той се хвърли от седлото върху Ройс. Пушката изтрещя и нещо одраска рамото му, но той не усети болка. Цевта беше гореща, когато Конър изтръгна оръжието от ръцете на Ройс и го хвърли в храстите.

Ройс се опита да окаже съпротива, но не беше боец, докато Конър беше. Юмрукът на Конър се стовари в правилния нос на

противника му и той усети как костта се чупи. Кръв шурна върху ръката му. Ройс падна на земята и закри лице.

Видът на кръвта ядоса Конър още повече. Искаше му се да рита Ройс, да го налага с юмруци и отново да го рита, да освободи всички демони на презрението и отвращението, които се бяха събрали в него, откакто беше научил истината.

Но Ройс лежеше в прахта, стенеше, а кръвта се стичаше по ръцете му и Конър насочи отвращението си към самия себе си. Беше се върнал у дома, мислейки се за джентълмен, но лудостта от младостта му все още не го беше напуснала — само че сега беше закалена с омраза.

Той извика коня си с изсвирване и подхвърли една последна заплаха на Ройс, преди да се отдалечи.

— Да не си посмял да говориш отново така за нея! Ако го направиш, ще те убия.

— Ох!

Сток цъкна с език и поля раната на Конър с още карболова киселина. Течността потече по голите му гърди.

— Да не си се превърнал в хленчеща госпожичка?

Конър го изгледа гневно.

— Някога заливал ли си се с тази гадост?

— Всеки път, когато някой ме улучи.

— Това е просто драскотина. А и не мога да си представя някога да си бил раняван.

Сток премести тютюна, който дъвчеше, в другата страна на устата си.

— Ако се случи, на теб ще ти се наложи да се погрижиш за мен.

— Добре.

Сток покри раната с марля и я превърза.

— Известно време ще смъди адски.

Конър махна с ръка и се намръщи.

— Проблемът е в отровата, с която реши да ме лекуваш.

— Аз бих казал, че проблемът е куршум, който е минал твърде близо до теб. Искаш ли да ми кажеш какво се случи?

Конър обмисли колко да му разкаже. В крайна сметка реши да му каже всичко.

Когато свърши разказа си, Сток му подаде чаша уиски.

— Със страхотно семейство си се сродил. Казах ти, че Ройс е мръсно копеле.

— Прав беше. Освен това не съм се сродил с тях — той изпи уискито на един дъх. — Кристъл тръгна ли си?

— Замина за града повече от половин час преди ти да се появиш тук.

Конър запази гласа си спокоен.

— Каза ли къде точно отива или какво възнамерява да прави?

— Предположих, че знаеш.

Конър сви рамене. Болката в рамото за малко не го събори.

— Седмицата изтече — каза той. — Тя се приготвя да си тръгне.

— Тази сутрин трябва да сте се карали здраво по този въпрос.

Когато ти изчезна, тя вдигна такъв шум в кухнята, че кучетата избягаха. Кой знае колко чинии е счупила.

— Кристъл не може да бъде наречена нежна жена.

Сток кимна с възхищение.

— Тя ми натресе един юмрук в челюстта, а брат ѝ стреля по мен. Не мисля, че бих понесъл още една среща с някой Брейдън днес.

Той говореше спокойно, като се опитваше да се преструва, че му няма нищо. Би трябвало да си налее още едно, за да отпразнува случая. Най-сетне на Кристъл ѝ беше дошъл умът в главата и си бе тръгнала.

Само че на Конър изобщо не му беше весело. Настроението му беше мрачно като облаците, които бяха надвиснали над дърветата.

Той стана и облече чистата риза, която му беше донесъл Сток. Беше голям чистофайник. Накара Конър да се изкъпе в потока, преди да почисти раната му.

Сток беше по-лош от ньюйоркчанин.

— Днес взех няколко решения — каза Конър, докато закопчаваше кобура си. Движеше се бавно и внимателно.

Сток повдигна вежди, но не каза нищо.

— Имаш ли нещо против да направя някои промени тук — онези, за които говорихме? Няма да направя нищо, преди да се посъветвам с теб.

— Вече ти казах, момче, това място е наполовина твое. Нямам намерение да възразявам срещу идеите ти.

— Трябва да отида до града, за да уредя нещата.

Веждите на Сток останаха повдигнати.

— Не отивам, за да видя какво прави тя — увери го Конър.

— Не съм казвал подобно нещо. Струва ми се обаче, че забравяш за рамото си.

— Де да можех. Само че вече твърде дълго отлагах нещата. Трябва да отида до банката, а след това и да поговоря с Хуго Ридли.

— Няма нужда да си измисляш оправдания. Върви в града и свърши каквато работа имаш.

— Не си спомням някога да си дразнил така хората.

— Времената се променят.

— Така е, старче. Така е.

Конър измина разстоянието до града бързо, като вървеше напърно, и така успя да скъси голяма част от пътя. Сток беше прав. Рамото го болеше адски. Не беше човек, който се наслаждаваше на болката, но сега откри, че тя му помагаше да се концентрира върху пътуването вместо върху онова, което можеше да намери в края му. Беше взел предпазни мерки, в случай че Ройс Брейдън решише да му устрои засада.

Конър обаче беше готов да заложи коня си, че в момента Ройс си беше у дома, грижеше се за счупения си нос и оплакваше разбитата си физиономия.

Когато пристигна в Кервил, Кристъл и Светкавица не се виждаха никъде, но и Конър не се огледа достатъчно внимателно, докато се отправяше към банката. При първото си посещение бе имал работа с втория по значение служител, който с гордост се беше нарекъл вицепрезидент. Този път лично президентът го въведе в един кабинет и му предложи питие и пура.

Конър отбеляза, че bankerите и адвокатите си приличаха много.

Молбата му беше елементарна. Искаше само списък на собствениците на ранчо, които се нуждаеха от заеми.

— Това са почти всички — каза bankerът.

— Не се ли говори за прекарване на добитък за работниците по железопътната линия на север от Тексас?

— Говори се, разбира се, тъй като в Тексас има повече добитък, отколкото търсят купувачите. Някои се, интересуват, а други смятат, че идеята е глупава.

— А вие какво мислите?

— Аз не се занимава с добитък.

— И нямате желание да им помогнете, ако се нуждаят от финансиране, за да прекарат добитъка.

— Господин О'Браян, аз имам задължения пред клиентите си. Не мога да рискувам парите им.

— Някой от тези собственици на ранчо случайно да е на път да просрочи ипотеката?

— Това е поверителна информация.

— Което означава, че има такива. Те също са клиенти. Ако не се лъжа, те са тези, заради които беше създадена тази банка.

Банкерът се опита да отвърне нещо, но Конър не му обърна внимание. Беше обмислил всичко и беше подготвен да обори всеки аргумент на събеседника си. Да играе ролята на богаташ, беше основна част от подготовката му.

Необходимо му беше не повече от половин час, за да сключи сделка. Конър щеше да финансира прекарването на добитъка, а ранчеросите щяха да мислят, че парите са им били отпуснати от банката. Когато дълговете им бяха изплатени, той щеше да прибере печалбата, след като банката си удържеше съответния процент. Неколцината, които може би щяха да пожелаят да продадат имотите си, щяха да намерят веднага купувач, който щеше да им предложи добра цена. Не беше необходимо да знаят предварително, че това беше предателят О'Браян.

— Поемате голям риск, господин О'Браян — каза банкерът.

— Познавам тези хора, макар те да се правят, че не ме познават. Няма да ме разочароват.

Следващото му посещение беше при Хуго Ридли.

— Ходих в ранчото с писмото за жена ти, но нея я нямаше.

— Оставил си писмото там?

— Нямах друг избор. То беше адресирано до госпожа О'Браян. Баща ѝ едва ли би... ама, разбира се, че би го отворил. Не трябваше да го оставям. Разбирам те напълно.

Конър не каза нищо повече по въпроса. Сега поне знаеше откъде Ройс беше научил за сумата, която беше превел по сметка на Кристъл. Той съкрати срещата, след като уреди с Ридли да се постави паметна плоча за гроба на Даниъл. Вече навън, за малко щеше да се сблъска с Дора Уедърс и снаха ѝ Джени. Конър повдигна шапката си и се извини.

Госпожа Уедърс прие любезно извинението му, докато не забележа лицето му под шапката.

— Трябваше да се досетя, че ще дебнеш някъде наоколо — каза високомерно тя.

— Съжалявам за Сторми — каза Конър, преди тя да беше успяла да го подмине.

Перото в черното ѝ боне потрепери и тя го изгледа с омраза.

— Как смееш да споменаващ името му? — изсъска.

— Той ми беше приятел — погледът му се плъзна към придружителката ѝ. — Госпожо.

Усмивката ѝ бе кратка, но достатъчна, за да покаже отново на Конър, че Сторми се беше оженил за красива жена.

— Ела, Дженифър — нареди госпожа Уедърс. — Имаме по-важна работа от това да се мотаем тук с този безделник, който би трябвало да бъде обесен, вместо да му се позволява да се разхожда сред почтените хора.

— Но...

— Не спори с мен, момиче. Този път може би ще успеем да си свършим работата, без да ни попречат.

Дора Уедърс се понесе към универсалния магазин от другата страна на улицата. Джени понечи да тръгне след нея, но се спря.

— Господин О'Браян, Сторми винаги говореше само хубави неща за вас. Той ми писа преди послед...

— Дженифър!

Джени се усмихна отново, сви леко рамене, сякаш искаше да се извини, и побърза да заеме обичайното си място зад свекърва си.

Конър се усмихна след нея. Рамото му пулсираше от болка, стомахът му се бе свил от притеснение, къде ли можеше да е жена му, и той беше в настроение да се радва на малки прояви на човечност като тази, предложена му от Джени Уедърс. Това момиче имаше силен характер. Сторми си беше подбрал добра жена. Защо добрите хора като Сторми умираха, а боклуци като Едгар Брейдън оставаха живи?

Защото такъв беше светът.

Циникът в него стегна хватката си. Конър поклати глава с отвращение. Време беше да се връща при Сток. Той знаеше това, но проблемът беше, че не можеше да накара краката си да преминат от

другата страна на улицата и да го отведат в конюшнията, в която беше оставил коня си.

Нещо го задържаше тук, някаква недовършена работа, която нямаше нищо общо с банкери или адвокати. Една жена с руса коса и кафяви очи, която не искаше да го остави на мира, независимо колко близо или колко далече беше от него.

Погледна първо надясно, след това наляво. Няколко каруци и около дузина ездачи се движеха бавно надолу по улицата. Той почти не им обърна внимание, а се замисли, опитвайки се да се постави на мястото на Кристъл.

Не бе успял да измисли кой знае какво, когато една от каруците спря точно пред него. Кристъл се втренчи в очите му от мястото си на седалката. Беше облечена в роклята и елека от еленова кожа, но шапката ѝ беше отметната на гърба. Кичури руса коса обрамчваха лицето ѝ, а тъмните ѝ очи бълваха огън.

— Значи не си заминала — каза той и мислено се скастри за глупостта си, че бе почувствал облекчение.

— Сваляше ли я? — попита тя. Звучеше толкова ядосана, колкото бе била в кухнята преди няколко часа.

— Кого? — попита той с непресторено учудване.

— Знаеш кого. Наблюдавах ви от другата страна на улицата и се чудех колко далеч смяташ да стигнеш, при това точно с нея и точно днес.

— Не знам какво те е разстроило толкова много. Бих ти предложил да слезеш, за да ти обясня някои неща, но се страхувам, че може пак да ме удариш.

— Свърших с ударите. Само наранявам себе си.

Той тъкмо щеше да ѝ каже, че това не беше точно така, когато се чу изстрел. На улицата настана бъркотия и някаква жена изпищя. Кристъл стисна устни и сграбчи юздите, за да овладее коня. Конър погледна покрай нея и забеляза Едгар Брейдън да язди право към каруцата, размахал револвер в ръка.

— Стой, копеле! — извика Едгар.

Конър имаше представа кого имаше предвид Брейдън. Той поклати глава с отвращение и плъзна ръка близо до револвера си. Още един Брейдън, с когото трябваше да се разправя. Това означаваше, че му предстояха само неприятности.

ГЛАВА 11

Кристъл наблюдаваше как баща ѝ спира и прибира револвера си. Дори не си беше помислила, че той е способен да застреля Копър.

Тя затвори очи за няколко секунди и се зачуди с какво беше заслужила скапания късмет, който имаше този ден. Първо се беше направила на глупачка, като бе ударила Конър и за малко не си беше счупила ръката. След това, докато бе купувала някои неща в универсалния магазин, я бяха гледали с неприкрито презрение. А преди малко бе видяла как съпругът ѝ си говори с двете жени, които се бяха държали с най-голямо презрение към нея.

Не че Конър бе обърнал голямо внимание на Дора Уедърс. Кристъл смяташе, че той би я заменил с Джени Уедърс, като бе мислил, че вече е напуснала града. Той можеше да отрича колкото си искаше, но тя не беше толкова глупава, колкото Конър си мислеше, че е.

Драматичната поява на баща ѝ беше капката, която бе преляла чашата. Той си седеше на седлото и гледаше гневно Конър, който му отвърщаше със спокоен и уверен поглед, като че ли половината град не го гледаше от улицата и от прозорците на магазините.

Кристъл не смяташе, че Конър е в опасност, поне не физически, но беше готова да се откаже от любимия си жребец, само и само да си спести поредното унижение. Въпреки че ако бяха останали насаме, щеше да се опита да му извие врата.

— Не нанесе ли достатъчно вреди на семейството ми? — разнесе се гласът на Едгар толкова високо, че всички го чуха.

Кристъл се втренчи с удивление в баща си. Той никога не говореше толкова високо. Лицето му беше зачервено като домати, а обикновено безупречният му костюм беше покрит с прах от бързата езда.

Тя погледна Конър.

— Какво си направил?

Той повдигна съвсем леко тъмните си вежди.

— Имаш предвид жената, с която говорех ли?

— А-ха! — тросна се тя. — Значи признаваш.

Конър сви рамене и съжали за това.

— Нищо не признавам, защото не знам какви са обвиненията.

— Тогава защо потръпна, ако не от угризение на съвестта? — внезапно я осени една ужасна мисъл. — Ранен си.

— Денят не беше особено приятен.

— За това няма как да не се съглася с теб.

— По дяволите! — изкрещя Едгар — Аз си седя тук, готов да извадя револвер срещу теб, а вие двамата се джавкате. Отговори на въпроса.

Конър се усмихна извинително на Кристъл.

— Забравих какъв беше — каза той, като говореше тихо, за да бъде чуто само от Кристъл и баща ѝ. Зяпачите сигурно щяха да се изядат от яд. Получутият спор не можеше да бъде предаден лесно на онези нещастници, които не бяха в града по това време.

Кристъл го подсети.

— Той искаше да знае дали си нанесъл достатъчно вреди на семейство Брейдън.

Конър хвърли един поглед на Ройс.

— Сигурно си видял Ройс.

— Разбил си лицето на момчето ми.

— Какво? — подскочи Кристъл.

— Не цялото — каза Конър, сякаш това обяснение беше достатъчно. — Пък и той пръв стреля по мен. Ако боят беше като състезанията с коне, бих казал, че той спечели на косъм. Нищо лично, нали разбираш.

Кристъл се надигна от седалката.

— Ройс е стрелял по теб?

— Драскотина. Права беше за мерника му. Той не може да си служи добре с оръжието.

— Трябвало е да те убие. Навлязъл си на наша земя — каза Едгар.

— Бях на гроба на баща си. Стори ми се, че е време да му се извиня затова, че пропуснах погребението му.

Внезапно целият ден прие съвсем различен смисъл за Кристъл. Гневът, който чувстваше към Конър, се изпари и тя бе изпълнена с

обич и съчувствие.

— Съжалявам, Конър. Сигурно ти е било трудно.

Кристъл знаеше къде се намираха семейните гробове. Даниъл О'Браян ѝ ги беше показал веднъж, докато бе развеждал нея и майка ѝ из ранчото. Тя се опита да си представи Конър на хълма, как е гледал земята, която трябваше да бъде негова и се е сбогувал с баща си.

Трябваше да бъде там с него, както подобаваше на истинска съпруга, каквато искаше да бъде. Кристъл се почувства по-безполезно отколкото когато и да било в живота си.

В далечината се чу гръмотевица. Баща ѝ изсумтя. Конър остана загледан в нея в продължение на няколко секунди, след което погледът му се отмести към дъждовните облаци.

— Стой далеч от момчето ми — каза Едгар. Сега той говореше тихо, сякаш бе осъзнал какъв спектакъл разиграваше пред зяпачите.

— Той е на двацет и шест — тросна се Кристъл. — Вече не е момче.

— Така е. И е по-добър мъж, отколкото който и да било О'Браян.

— Кой тогава си седи вкъщи с разбит нос?

Кристъл осъзна, че да се противопоставя на баща си, ставаше все по-лесно. Вече не живееше под неговия покрив и това ѝ придаваше смелост.

Едгар погледна Конър с неопишуема омраза.

— Стой далеч от земята ми. Имам правото да те изритам оттук. Алонсо Рийд е добър шериф. Той ще ме подкрепи. Всъщност още сега бих отишъл да му кажа какво се е случило днес, но той не е в града, а заместникът му е глупав като магаре.

Конър не отстъпи.

— Не ме интересува какво казва шерифът. Искам достъп до гробовете.

— Премести ги.

— Не.

Едгар се стресна. Конят, впрегнат в каруцата, се размърда неспокойно и Кристъл хвана здраво юздите, като не сваляше поглед от ръката на баща си.

— Татко, той не иска много — каза тя.

— Защищаваш го, така ли? Мислех, че той не те иска.

Думите му я нараниха и тя премигна, за да пропъди сълзите. С крайчеца на окото си забеляза, че Конър я наблюдава внимателно. Той изглеждаше, сякаш искаше да каже нещо. Положението беше достатъчно неприятно и без да слуша какво имаше да казва Конър.

Можеше двамата мъже внезапно да се озоват на една страна, против нея.

— Бях с него през цялата седмица — побърза да каже Кристъл.
— Сигурно си се досетил къде съм отишла.

— Знаех още от самото начало. Един от каубоите те проследи. Искях да знам какво ще направиш, след като те изхвърлих. Ти постъпи точно както очаквах: като куче, което е било сритано няколко пъти и въпреки това се връща при мъжа, който го е сритал.

Лицето на Кристъл пламна от срам не защото баща ѝ не беше прав, а защото сравнението му беше вярно.

Тя погледна към Конър, като ѝ се искаше да му каже, че думите на баща ѝ не са я наранили, и си мислеше, че него го беше грижа поне малко за нея.

— Кристъл, не е необходимо да търпиш това. Мога да го накарам да престане.

— Можеш ли? Съмнявам се. Освен ако не си като Ройс и не застреляш всеки Брейдън.

— Не всеки Брейдън заслужава това.

В гласа му се долавяше нотка на нежност и Кристъл едва се сдържа да не се разплаче.

Едгар обаче разбра думите на Конър по друг начин.

— Погледни истината в очите, момиче. За него ти не си струваш дори куршума. Джъджмънт каза, че си най-обикновена домашна прислужница и нищо повече. Не знаех, че това ти харесва.

— Не съм му казвала подобно нещо.

— Той сам се е досетил от малкото, което си му разказала.

— И ти е казал? Не е в негов стил.

— Аз го убедих да ми каже къде е прекарал последните няколко следобеда.

Кристъл си пое рязко дъх.

— Нали не си го наранил?

— Нямах възможност. Майка ти се развика и дори Хелга се намеси. Скоро ще се отърва от тази тъпачка. Обичам жени, които си

знаят мястото.

Той погледна отново Конър и очите му заблестяха от неестествена злоба.

— Изненадан съм, че си приел обратно дъщеря ми. Преди сякаш изгаряше от нетърпение да се отървеш от нея. Трябва да е добра в леглото.

На Кристъл ѝ се искаше да умре. Ръката на Конър се плъзна към револвера му. Тя се опита да се изсмее, но смехът ѝ прозвуча фалшиво.

— Татко, това е между нас двамата. И без друго няма да остана дълго тук — подхвърли тя безцелно, с надеждата да отвлече вниманието на Едгар от Конър.

— Пак ли те е изхвърлил? Може би не си чак толкова добра.

— Може и да не съм. Може би онова, което направихме с него...

Преди Кристъл да успее да довърши, Конър дръпна баща ѝ от седлото, отне му револвера и го затъкна в колана на гърба си. След това дръпна Едгар към себе си, като го държеше за реверите.

— Ако още веднъж си позволиш да обидиш така съпругата ми, ще те убия. Няма съд в този щат, който ще ме осъди за това. Половината град чу мръсотията, с която ни засипваше.

Едгар изглеждаше готов да отвърне нещо, но един поглед към Конър бе достатъчен да го накара да промени решението си.

Конър го пусна, подръпна реверите му и се усмихна. В усмивката му обаче имаше студенина, която накара Кристъл да потръпне. Никога досега не го беше виждала толкова безмилостен, колкото беше сега.

— Върви си по пътя, Брейдън, а аз ще вървя по моя.

— Още не сме свършили — изръмжа Едгар, но смелостта го беше напуснала.

— За днес свършихме — погледът на Конър се спря върху Кристъл. — Наближава буря. По-добре да си тръгваме.

Тя се втренчи изненадано в него.

— Но...

— Ти си жена, която обича да спори, това е сигурно — Конър говореше на висок глас, за да могат да го чуят зяпачите. — Довечера можеш да ми стотвиш нещо вкусно, а след това ще запалим огъня и ще слушаме дъжда.

Кристъл успя да изтрие изненаданото си изражение.

— Звучи добре — каза тя, като се чудеше коя част от изявлението беше по-голяма лъжа — тази за вкусната храна или тази, че двамата щяха да седят заедно след вечеря.

Конър се качи до нея и хвана юздите.

— Имаш ли нещо против да карам аз? Ще минем през конюшната да вземем коня ми, след това тръгваме.

Конър подкара каруцата пред погледите на зяпачите и Едгар, който изглеждаше, сякаш беше изял парче развалено месо. Конър обаче не се усмихна, нито пък докосна Кристъл, за да ѝ покаже, че нещо между тях наистина се беше променило.

— Не се налага да правиш това — каза тя, когато спряха пред конюшната.

Той скочи на земята.

— Така ли? — без да дочака отговора ѝ, Конър влезе да вземе коня си.

Кристъл избърса една сълза, като се радваше, че той не бе забелязал. Не му харесваше, когато тя плачеше, а и защо трябваше да му харесва? Бе видяла нещата от неговата гледна точка и това я накара да изпита още по-голямо съжаление. За пореден път го беше принудила да я задържи до себе си и сега нямаше представа какво щеше да направи той, за да промени този факт.

Бяха изминали една миля, преди Кристъл да се реши да го заговори.

— Отидох в града да купя продукти. Сложила съм ги отзад под брезента.

Конър само кимна.

— Използвах твоите пари — добави тя след малко, — но възнамерявам да ти ги върна.

Той изсумтя с отвращение.

— Казах, че парите са твои.

— Каза ми също така да си вървя, а сега ме връщаш обратно.

— За това ще говорим по-късно.

— Не се налагаше да ме защитаваш — каза тихо тя.

— По-късно — Конър не бе искал да се държи толкова грубо, но тъй като не разбираше голяма част от действията си, трябваше да помисли малко. Разбира се, че тя трябваше да си тръгне. Така щеше да

бъде по-добре и за двама им. Но подробностите се бяха оказали твърде сложни и трябваше да ги обмисли по-добре.

Той не бе осъзнавал какъв голям мръсник е Едгар Брейдън, дори по отношение на собственото си семейство.

Едно от колелата на каруцата хлътна в някаква дупка и Кристъл бе отхвърлена към Конър. Тя се изправи бързо.

— Съжалявам — каза тя.

Той я погледна. Беше облечена в небесносинята рокля, която ѝ стоеше толкова добре. Чадърът за слънце в същия цвят лежеше в краката ѝ заедно с карабината. Беше си сложила боне, но то бе отметнато на тила ѝ и не осигуряваше кой знае каква защита.

Как Кристъл успяваше да изглежда толкова дребна и уязвима и същевременно силна и горда, беше загадка за него. В града тя бе преживяла истински ад. Конър не познаваше много мъже, които биха издържали да бъдат обиждани по такъв начин.

Когато бе смъкнал Едгар от коня му, Конър бе искал да го посини от бой, но бе имал достатъчно здрав разум, за да осъзнае, че дори само унижението пред очите на целия град бе достатъчно голямо наказание. Поне засега.

Той дори си бе позволил да се надява, че Кристъл ще вдигне карабината си и ще го простреля между очите, но тя бе положила огромни усилия да овладее положението. Въпреки това не беше успяла.

Сега тя имаше нужда от утеха и няколко похвални думи, но той имаше представа, докъде можеше да доведе утешаването.

По отношение на Кристъл той си беше абсолютен глупак. Конър посегна към манерката под седалката и си помисли, че тя трябваше да бъде пълна с уиски вместо с вода.

— Чу ли какво ти казах? — попита Кристъл. — Казах, че съжалявам.

— Няма за какво.

— Нямах предвид това, че паднах върху теб. Съжалявам за много неща, но ти вече си чувал това. В момента си спомням какво каза баща ми. Съжалявам, че не се справих по-добре в леглото.

Конър се задави.

— За какво говориш? — попита той, когато си възвърна способността да говори.

— Говоря за брачната ни нощ — тя седеше с изправен гръб, гледаше право напред и изобщо не изглеждаше притеснена, че бе повдигнала такава тема. — Само не смей да ми казваш, че това е било най-прекрасното изживяване в живота ти.

Той се опита да попречи на спомена, но не можа да спре образа на Кристъл. Тя се появи в ума му такава, каквато бе била тогава — легнала в леглото, дръпнала завивките чак до брадичката си, с разпиляна върху възглавницата коса, подканваща го да се съблече.

Той си спомни и как се бе пъхнал при нея и я бе обладал твърде бързо.

— Почти беше — каза той, като говореше повече на себе си, отколкото на нея. — И щеше да бъде по-късно.

— За мен вече беше.

— Кристъл...

— Не трябваше да се нахвърлям така върху теб — каза тя с твърде весел глас. — Когато те видях в града да говориш с онези жени, бях готова да проверя кога заминава следващият дилижанс за Сан Антонио. Просто за в случай, че решах да се откажа.

Конър се опита да си представи как тя заминава надалеч. Той искаше точно това. Само така можеше отново да изгради живота си.

Вътрешностите му бяха толкова стегнати, че дори нож не би могъл да премине през тях, а някои други части на тялото му започваха да се втвърдяват от това, че Кристъл седеше толкова близо до него и изглеждаше толкова добре.

— Какво може да те накара да се качиш на дилижанса? — знаеше, че се държи жестоко, но не можеше да се спре. Това беше единствената защита, с която разполагаше.

— Твърде малко, Конър — каза тихо тя, докато гледаше нагоре към тъмните облаци. — Твърде малко.

Кристъл се умълча и не каза нищо до края на пътуването. Конър прекара остатъка от времето, като първо си казваше, че е прав, като слага край на този брак, а след това си мислеше, че и той не е по-добър от останалите мъже в живота ѝ.

И през цялото време, докато спореше със себе си, я желаше толкова силно, че с удоволствие би приветствал още една рана в рамото само и само тя да му донесе душевно спокойствие.

Когато пристигнаха, пред къщата ги очакваше друга каруца. Кристъл скочи на земята и изтича вътре тъкмо когато заваля. Сток излезе и помогна на Конър да разтовари продуктите.

Двамата работеха мълчаливо, без да споменават за втората каруца. Конър беше благодарен, че има възможност да прави нещо друго, вместо да мисли, а и усилията раздвижваха рамото му.

Въпреки това той не можа да разбере защо Сток слагаше пакетите на верандата, вместо да ги внесе в къщата.

— Аз ще се погрижа за конете — каза Сток, когато всичко бе разтоварено. — Ти влизай вътре.

— Кой е дошъл този път?

Сток обаче не беше в настроение да му дава подробности. Той измърмори нещо, че трябвало да отиде в обора, където единствено можел да намери спокойствие, скочи от верандата, сграбчи юздите на впрегнатия в каруцата кон и го подкара към обора.

На Конър не му оставаше нищо друго, освен да внесе пакетите в къщата. Една жена на средна възраст, облечена в черна рокля и с престилка, седеше до мивката. Русата ѝ коса беше разделена на две и сплетена в плитки.

Конър направи няколко курса, тъй като пакетите не бяха малко. Едва когато свърши, жената се обърна да го погледне с очи, които имаха цвета на синкав лед. Веждите ѝ бяха руси като косата, а кожата ѝ бе изненадващо розова и гладка за жена на нейната възраст. Това беше германката, която бе видял за малко в „Бушуак“. Едгар Брейдън не я харесваше. Това говореше в нейна полза, независимо от погледа, с който го гледаше сега.

— Ти си Хелга — каза Конър.

— Хелга Вернер.

— Аз съм...

— Да, знам — тя се обърна отново към мивката. Конър огледа кухнята. Всичко беше излъскано до блясък — от стената зад печката до мивката и пода. Нещо обаче липсваше.

— Къде е плювалникът?

— Няма го.

— Няма го...

— Да. В кухнята няма място за такава мръсотия.

Нищо чудно, че Сток бе тръгнал за обора. На Конър му се прииска да беше станал свидетел на сблъсъка между двамата. Хубаво щеше да бъде да види как някой друг е подложен на адски мъчения.

С тази не твърде добронамерена мисъл той мина край жената и влезе в дневната Кристъл и брат ѝ Джъдж седяха на дивана с гръб към него. Беше свалила бонето си и бе разпуснала прекрасната си коса. Докато гледаше момчето, тя дори се усмихваше. Наистина се усмихваше. Конър отдавна не бе виждал такава нежност, изписана на лицето ѝ. Тя беше толкова вгълбена в разговора с брат си, че дори не забеляза, че Конър беше влязъл в стаята.

Джъджът се стичаше по прозореца, а в камината беше запален огън. Това беше онази уютна домашна картина, която Конър беше описал на Едгар Брейдън, с тази разлика, че двете деца на Брейдън бяха участниците в нея, а той беше само външен наблюдател.

— Искаше ми се да имам фотоапарат — казваше Джъдж. Той говореше оживено, ръката му почиваше на облегалката на дивана и Конър забеляза, че ръкавът му стигаше едва на пет сантиметра от китката.

Джъдж се смееше. Звукът беше толкова момчешки, че Конър остана на мястото си и се заслуша в разговора. Джъдж изобщо не приличаше на Джеймс, който бе по-едър дори на четиринайсетгодишна възраст, но звучеше като него. От вслушването в смеха трябваше да го заболи, но това не стана. Вместо това Конър си спомни едно по-добро време.

— Първия път, когато тютюнът улучи плювалника, си помислих, че Хелга ще избухне по средата на кухнята. Знаеш я каква е, като започне да говори на немски. Адски ме уплаши и веднага се ометох на верандата.

— Не забравяй, че къщата е негова — каза Кристъл, но не се опита да защити Сток твърде категорично.

— Той започна да ѝ казва точно това, но тя го засипа с истински порой на немски. „По дяволите, жено, говори на английски“ — каза ѝ той и тя извъртя очи — знаеш как — и каза, че щяла да го направи, ако и той говорел на английски.

Усмивката на Кристъл стана по-широка, но тогава тя забеляза Конър в рамката на вратата и усмивката ѝ се изпари мигновено.

Конър почувства необяснимо раздразнение. По дяволите, той не беше направил нищо, просто бе влязъл в тази стая.

Джъдж също погледна към него. Той също беше престанал да се усмихва.

Момчето скочи на крака и застана срещу Конър, като го гледаше с присвити кафяви очи. Кожата му беше станала кафява от слънцето и беше по-високо, отколкото се беше сторило първоначално на Конър, въпреки че едва ли тежеше повече от петдесет килограма с мокри дрехи. Джъдж стоеше между Конър и дивана и не подаде ръка. От друга страна, ръкостискането беше за мъжете, а той беше просто момче. И при това Брейдън.

Кристъл застана до брат си.

— Това е брат ми Джъдж.

— Той ме помни — каза момчето. — Аз присъствах, когато те върна.

Джъдж говореше, сякаш Кристъл беше някаква нежелана покупка, която Конър бе решил да върне. Доколкото Конър си спомняше, най-младият Брейдън не я беше накарал да се почувства повече добре дошла, отколкото останалите членове на семейството ѝ.

— Джъдж и Хелга са донесли някои от нещата ми — каза Кристъл и сви леко рамене. — Дрехи и други неща. Мама ги изпратила. Решила, че може да имам нужда от тях.

Погледът ѝ мълчаливо го молеше да не споменава нищо за скорошното ѝ заминаване.

— Много любезно от страна на майка ти — каза Конър.

Кристъл въздъхна с облекчение, но момчето сякаш не забеляза това и отново заговори:

— Тя се страхуваше, че татко може да изгори всичко, защото се беше ядосал заради Ройс. Когато той излезе, тя веднага ни прати тук — Джъдж се поколеба. — Той искаше да отиде при шерифа, за да повдигне обвинение срещу теб. Предполагам, че не го е направил.

— Опита се. Само че когато ме видя, се разстрои толкова, че забрави за всичко друго. Когато с Кристъл си тръгнахме, той вече не беше в настроение да прави каквото и да било, освен да се прибере у дома.

— И него ли си ударил?

— Мислех да го направя, но се въздържах.

— Как е Ройс? — попита Кристъл.

— Не е толкова красив, колкото беше — очите на момчето заблестяха. — Лицето му е насинено, а носът му никога няма да бъде същият.

Двамата се разсмяха и Конър почувства пристъп на ревност заради лекотата, с която братът и сестрата общуваха помежду си. Имало ли бе подобно нещо между него и жена му? Може би. Преди сватбата им.

Двамата сякаш внезапно осъзнаха, че Конър ги наблюдаваше, и Джъдж избърса длан в панталона си.

— Аз изчезвам — каза той.

— Трябва ли да си тръгваш толкова бързо — попита сестра му. Гласът ѝ съдържаше умолителна нотка, но Джъдж не я долови.

— Няма нужда да бързаш — намеси се и Конър.

Джъдж го изгледа тревожно. Конър долови недоверието в изражението му.

— Предпочитам да съм в „Дъсчения лагер“. Там има само жени.

— Не всички мъже са лоши.

— Може би — изражението му обаче показваше, че опитът му го беше научил на противното.

Джъдж погледна сестра си.

— Добре ли се държи с теб — той говореше, сякаш Конър не беше в стаята.

— Разбира се. Той ми е съпруг.

Само че Едгар Брейдън също си имаше съпруга, а нямаше човек, който можеше да си помисли, че някога Анабел Брейдън бе живяла спокойно — поне не човек, който познаваше семейството.

Веселието, което бе царувало в стаята само преди няколко минути, беше изчезнало. Джъдж заобиколи дивана и застана пред Конър, като го гледаше предизвикателно. Конър отстъпи встрани. Дългите крака на момчето го пренесоха бързо през кухнята. Джъдж излезе навън и затръшна вратата след себе си.

Хелга спря разопаковането на покупките и поклати глава.

— Какво му стана? — попита Конър, като се чудеше защо трябва да се чувства виновен за това, че нечий чужд син беше нещастен.

Кристъл не му отговори, мина край него и излезе навън след брат си.

— Той си мисли, че си като баща му — каза Хелга.

— Или като брат му.

— Никой не може да бъде като онзи Schweinehund.

Конър не знаеше какво означаваше последната дума, но тонът на Хелга му подсказа, че трябваше да се съгласи с нея.

— Хелга — извика Кристъл от верандата, — ела. Джъдж е решил, че трябва да тръгвате, и е прав. Джъдът спря. Трябва да се приберете, преди да завали отново.

Хелга изгледа Конър със студените си тевтонски очи.

— Да не сте посмели да я нараните, хер О'Браян.

Думите ѝ не бяха точно заплаха, а по-скоро заповед. Тя мина край него и излезе навън. Конър отиде на верандата и се загледа в отдалечаващата се каруца. Момчето държеше юздите, а германката седеше с изправен гръб до него.

— Кажи на мама, че я обичам — извика Кристъл.

Джъдж ѝ махна с ръка, без да се обръща назад. Двете хрътки се затичаха с лай след каруцата, но скоро се отказаха от преследването и се върнаха на верандата.

Кристъл се загледа в следите, които каруцата беше оставила в калта.

— Хелга казва, че той е станал още по-необуздан. Понякога не се прибирал нощем.

— В дневната не ми се стори такъв.

— С мен не е. Но това ще се промени, ако нещо не бъде направено.

Тя погледна Конър.

— Знаеше ли, че беше бесен за това, че съм те излъгала? Мислеше ме за слаба, защото съм се огънала пред татко. След това обаче решил, че така може би е най-добре.

„И ти трябва да направиш същото.“

Конър почти я чу да изрича тези думи.

Кристъл се усмихна, но след това го погледна в очите и отново си върна сериозното изражение.

— Най-добре ще е да се захвана с вечерята. Смятах да направя пай на Сток, но не съм сигурна, че ще имам време. Може би ще трябва да се задоволя с...

Нещо накара Конър да докосне ръката ѝ.

— Не е необходимо да го правиш веднага. Седни да си починеш малко.

Тя се втренчи в ръката му, която му се струваше груба и мазолеста може би защото Кристъл изглеждаше толкова малка и мека.

Тя затвори очи за няколко секунди, след което отвърна поглед встрани.

— Мисля, че наистина ще е по-добре, ако се захвана с готвенето. Денят беше дълъг и за двама ни, а не знаем какво ще ни донесе утрото.

ГЛАВА 12

Среднощна гръмотевица събуди Кристъл. Тя седна на дивана, стиснала устата си с ръка. Необходимо ѝ беше известно време, за да осъзнае, че трясъкът се дължеше на бурята, а не на изстрела, който беше сънувала.

Изстрелът, който бе убил Конър.

Тя потръпна, уви се плътно в одеялото и се опита да успокои разтуптяното си сърце. Сенки играеха из стаята. Тя си каза, че беше сънувала кошмар, и нищо повече. Съпругът ѝ не лежеше пред огнището и кръвта му не изтичаше, както в съня ѝ. Брат ѝ не стоеше надвесен над него, готов да стреля повторно.

Не, нямаше нищо такова. Стаята беше празна, ако се изключеха Кристъл и сенките, а в камината имаше само догарящи въглини.

Навън обаче бурята вилнееше, а Кристъл не можеше да се отърси от влиянието на съня си. Оказа се невъзможно да заспи отново. Трябваше ѝ някакво доказателство, че Конър беше добре. Той наистина беше ранен; това Кристъл не можеше да забрави. Изпод вратата на спалнята се процеждаше светлина. Дали раната му не се беше инфектирала и не бе причинила треска?

Той не ѝ беше позволил да я почисти, дори не ѝ беше позволил да я види, преди да отиде да си легне, сякаш не искаше Кристъл да се доближава до него, като че ли и тя, като останалите членове на семейството ѝ, щеше да му нанесе някаква вреда.

Тя се уви в одеялото, отиде боса до вратата на спалнята, почука и влезе веднага, защото знаеше, че ако изчакаше той да я пусне, щеше да ѝ се наложи да чака до разсъмване.

Конър беше коленичил в ъгъла, където тя беше подредила вещите си. Беше събул ботушите и чорапите си, но не се беше съблякъл. Когато я забеляза, Конър се изправи бързо и сложи ръце зад гърба си. Кристъл не знаеше кой от двамата им изглеждаше по-притеснен.

Разрошената му коса падаше ниско върху челото. Ризата му беше разкопчана наполовина. Изглеждаше прекрасно. Кристъл неволно се наклони към него.

— Не можах да заспя — каза той.

— Не можах да заспя — каза тя.

Заговориха едновременно, след което се разсмяха нервно, защото и двамата бяха неспокойни.

Кристъл отметна косата от лицето си. Дали той бе забелязал, че пръстите ѝ трепереха? Дали знаеш е, че ѝ се искаше да направи същото и с неговата коса.

Обикновено ѝ се искаше той да я гледа, но не и сега. Въпреки че беше покрита от главата до петите, тя се чувстваше ужасно разголена.

Конър се усмихна леко и сърцето ѝ се сви.

— Реших, че тук може би има някои неща, които трябва да бъдат прибрани в гардероба.

Тя се втренчи в устните му.

— Вече ти казах, че и на пода е добре. Достатъчно притеснения създадох на всички.

Конър протегна ръка.

— Трябва да се грижиш по-добре за това.

— О — каза тя, втренчена в камеята, която той държеше в ръката си. — Не съм я видяла. Пристигането на Джъдж и Хелга ме развълнува толкова много, че просто захвърлих всичко в ъгъла.

Той се приближи. Кристъл се загледа в босите му крака. Спомни си как през брачната им нощ пръстите му се бяха докосвали до нейните крака.

Взе камеята от ръката му, като внимаваше ръцете им да не се докоснат, след което погледна с обич изящната фигурка, която почиваше върху основа от тънък аметист, а всичко бе обградено от гравирани златен кръг.

— Дядо и баба ми подариха това за тринайсетия ми рожден ден. Не знам коя е жената, но винаги съм мислила, че прилича на мама Стюарт.

— Красива е.

Нещо в тона му я накара да го погледне. Желанието в погледа му беше толкова очевидно, че я накара да затаи дъх. Тя се отдръпна замаяна назад, знаейки, че го желаше също толкова, колкото и той нея.

Проблемът беше, че той беше силен, а тя — слаба. Конър нямаше да отстъпи пред желанието си, а тя беше готова да се хвърли в краката му.

Само ако престанеше да я гледа така, щеше да ѝ бъде по-лесно да се овладее.

Кристъл се концентрира върху камеята.

— Това е най-скъпата ми вещ. — „С изключение на халката на пръста ми“ — помисли си тя.

Конър кимна към вещите ѝ в ъгъла.

— Джъдж трябва да е оставил повечето от нещата ти в ранчото.

— Не. Аз нямам много вещи.

— Но той донесе само няколко чифта дрехи за езда и ботуши — Конър бръкна в джоба на панталона си. — И това.

Той вдигна една измачкана камизола с дантели. Кристъл имаше няколко такива женски дрехи, които ѝ бяха слабост. Само майка ѝ и Хелга знаеха, че ги носи под грубите дрехи от еленова кожа. Тя се изчерви.

— Какво прави това у теб?

— Намерих го тъкмо когато ти почука. Почувствах се гузен, сякаш бях направил нещо мръсно.

— А беше ли — думите едва излязоха от устата ѝ.

— Представях си как би изглеждала облечена в това. Нищо повече.

Тя разпозна тона му. Беше същият, който бе използвал през нощта, в която я бе вкарал в леглото. „*Мога да ти покажа.*“

Тя почти изрече тези думи, но смелите ѝ предложения вече бяха отхвърлени твърде много пъти, за да рискува да бъде наранена отново. Не и след всичко, което се беше случило през изминалия ден.

Тя му обърна гръб.

— Не те проверявах, Конър. Сънувах кошмар, който не успях да пропъдя дори когато се събудих. Видях светлината под вратата ти и поисках да се уверя, че си добре.

„Престани да дърдориш — предупреди се тя. — Кажете каквото имаш да му казваш и излез.“

Тя му хвърли бегъл поглед, след което обърна на дръжката на вратата повече внимание, отколкото ѝ се полагаше.

— Предполагам, че си добре.

— Защо нямаш нищо повече?

— Какво? — попита тя, тъй като не беше сигурна дали го беше чула добре.

— Каза, че Джъдж е донесъл всичките ти вещи. Къде са старите снимки? Миниатюри. Дневник. Мислех, че всички момичета имат такива неща.

Гласът му бе тих, настоятелен, изпитателен.

— Предполагам, че някои го правят — тя прокара ръка по рамката на вратата. — Някога, когато още живеехме във Вирджиния, си водех дневник, но след това намерих Ройс да чете части от него пред няколко от каубоите...

Гласът ѝ й изневери, но тя си наложи да продължи, оставяйки полузабравения спомен за тази случка да се върне отново.

— Един младеж, когото много харесвах, слушаше заедно с останалите. Бях го споменала в дневника си, при това неведнъж. Сигурно е бил изненадан, защото дори не бях говорила с него. Каквато си бях страхливка, избягах, преди някой да ме забележи, но същата вечер изгорих глупавите си писания и никога повече не можах да погледна този младеж в очите. Сигурно не е означавал много за мен, щом като дори не си спомням името му.

Тя се опита да се разсмее, но смехът ѝ не прозвуча убедително.

— След това не съм колекционирала нищо. Предполагам, че съм мислила първо да започна истинската част от живота си и едва тогава да събирам неща, които да запазя.

Той тръгна към нея.

— Кристъл...

Тя вдигна ръка, за да го спре.

— Не исках това да прозвучи като оплакване. Подобни неща имаха значение за мен преди много години. Когато се преместихме в Тексас, бях твърде заета, за да се тревожа за такива глупости. Твърде заета и твърде реалистично гледаща на живота.

Погледът ѝ се спря на разтуреното легло и бързо се отмести. Тя огледа голите стени на стаята, високия гардероб, плота на тоалетната масичка, на който имаше леген и кана с вода, масата до леглото, на която беше поставена лампата.

— Ами ти? Къде са нещата, които си събирал?

— Малкото, които имах, останаха в ранчото. Това беше преди войната. Парчета скали, един ръждясал нож и кехлибарена стъклена бутилка, която намерих да плува в потока. Момчешки неща. Сигурен съм, че отдавна са изхвърлени.

— В Ню Йорк нищо ли не си събирал?

— Пари и коне.

Тя си пое дълбоко дъх.

— А жени? Винаги съм искала да те питам за това.

— Имаше една, която имаше значение за мен. Възнамерявах да започна живота си по-късно, когато се върнех в Тексас.

— Значи имаме нещо общо.

Погледът ѝ срещна неговия. Кристъл сподави вика, който напираше в гърлото ѝ. Не можеше да продължава да се държи спокойно и уверено. Внезапно Конър се озова до нея. Тя беше отворила вратата наполовина, когато той я затръшна и сложи ръце от двете страни на рамката, заклещвайки Кристъл по средата.

Тя остана с гръб към него, но можеше да си представи съвсем точно как изглеждаше той, докато стоеше толкова близо до нея.

— Не си тръгвай — прошепна той близо до ухото ѝ.

— Не съм дошла тук, за да те подмамя.

— Знам. За да го направиш, не е необходимо дори да бъдеш наблизо. Преди малко те излъгах. Не се тревожеш за дрехите ти. Исках да ги докосна, да ги помириша, защото бяха също толкова близо до теб, колкото аз бих позволил на себе си.

Тя поклати глава, опитвайки се да не обръща внимание на тихите, съблазнителни думи и огъня на страстта, който разпалваха у нея.

— Утре ще се мразиш — гласът ѝ беше почти хленчещ. — И което е по-лошо, ще мразиш мен.

Той я обърна с лице към себе си. Погледът му се впи в очите ѝ, а дъхът му стопли бузата ѝ.

— С теб вече сме оставили любовта и омразата зад себе си. Всичко между нас е много по-първично.

Искаше ѝ се да му каже, че любовта не може да бъде оставена, че тя беше най-дълбоката и най-жизнената връзка, която съществуваше между мъж и жена.

Но ако го направеше, щеше да го отблъсне, а след това щеше да умре от мъка.

Гръмотевица разтърси къщата. Конър целуна ъгълчето на устата ѝ.

— Желая те повече, отколкото съм желала нещо през живота си. Желая те повече, отколкото когато се срещнахме за първи път, а не мислех, че подобно нещо е възможно.

— Имаш ме.

Думите излизаха от сърцето ѝ, но тялото ѝ пулсираше и гореше.

— И мога да правя с теб каквото си поискам.

— Не знам всички възможности.

— Аз ще те науча — Кристъл не можеше да диша. Не можеше да мисли. Моментът бе твърде ценен за такива баналности. Не ѝ се искаше всичко да свърши.

Тя вдигна камизолата и се изсмя, опитвайки се да флиртува, въпреки че не знаеше как.

— Искаш ли да облека това.

— Мислех си, че по-скоро предпочитам да съблечеш нещо.

Веселието я напусна.

— Недей да започваш това, без да го довършиш, Конър. Не и този път.

— Не бих могъл, дори и да исках. Ако ти не беше дошла тук, аз щях да дойда при теб.

Кристъл уви камеята в камизолата и я пусна на пода. Докосна гърдите му на мястото, където ризата му беше разкопчана, целуна гърлото му, облиза гъстите косми на гърдите му, като едновременно с това разкопча докрай ризата му и я измъкна от панталона му. Той не ѝ попречи, но дишането му ставаше все по-учестено и тя долавяше топлината на тялото му през нощницата си.

— Дай на мен — каза Конър, съблече ризата си и я захвърли на пода. Кристъл се загледа в превръзката на рамото му и усети как очите ѝ се насълзяват.

— Е, малко съм повреден — каза той, сякаш чувстваше нужда да се извини.

— Може би така ми харесваш. Ти си много по-силен от мен. Това изравнява шансовете.

Той се ухили. Кристъл за малко щеше да припадне.

— Говориш като комарджийка — каза той.

— Такава съм. Ако не бях, нямаше да бъда тук сега.

Тя се зае с токата на колана му, като междуременно изучаваше очертанията на гърдите му. Онова, което се намираще под кръста му, я привличаше, но на Кристъл не ѝ се бързаше, след като бе чакала толкова дълго този момент. Проблемът беше, че тя беше толкова нервна, възбудена и уплашена, че това може да се окаже поредният сън, че не успя да се справи с колана на Конър.

Той отново ѝ помогна, като разкопча колана си, но когато посегна към връзките на панталона си, Кристъл покри ръката му със своята.

— Аз ще го направя — каза тя и наистина го направи, оставяйки пръстите си да се докоснат леко до ерекцията му. Кристъл знаеше какво правеше. Конър също.

Погледът му буквално я изпиваше. Сигурно беше забелязал копнежа в очите ѝ, повдигането и спускането на гърдите ѝ, докато си поемаше дълбоко дъх. Сигурно знаеше какво изпитваше тя, разбираше напрегнатостта ѝ и дори се забавляваше.

Конър взе ръката ѝ, целуна пръстите ѝ, а след това и дланта ѝ.

— Подлудяваш ме — задъхано каза той.

— Добре. Сега вече знаеш как се чувствам аз през цялото време.

— Кристъл — той изрече името ѝ като въздишка, вдигна косата ѝ и целуна врата ѝ. — Да отидем в леглото.

— Но ти си още облечен.

Той отстъпи назад и само след няколко секунди беше готов.

— Вече не съм.

Тя погледна надолу.

— Да, така е — не можа да каже нищо повече. Тялото му сякаш представляваше една вълна от мускули, жили и стегната плът — от гърдите до плоския корем и мощните бедра.

Тя се опита да се държи спокойно, опитно като жените, които той бе оставил в Ню Йорк, но се улови, че облизва устните си.

Тя поклати глава и вдигна очи.

— Сигурно си мислиш, че съм ужасна.

— Мисля си само, че по теб има твърде много дрехи.

— Прав си.

Тя започна да се съблича, като издърпа нощницата през глава и я захвърли встрани, сякаш правеше това всеки ден.

— Вече нямам — каза тя.

Кристъл си наложи да отпусне ръце встрани и да остане да стои гола пред него, като го гледаше по същия начин, по който я гледаше той. Особено много ѝ харесваше горещината в погледа му.

— Била си облечена само в нощницата — каза Конър.

— Последния път ти попречи бельото. От доста време спя само по нощница, в случай че някога ти...

Той я прекъсна с дълга целувка. Кристъл усети силна възбуда, когато езикът му се плъзна в устата ѝ и започна да си играе с нейния, докато Конър притискаше гърдите ѝ към своите.

Телата им се плъзгаха съвсем естествено едно срещу друго. Кристъл не знаеше срам.

Най-накрая тя се отдръпна.

— Да отидем в леглото.

Конър отметна завивките и двамата легнаха върху студените чаршафи. Навън бурята продължаваше да вилнее. Вътре в спалнята и двамата сякаш полудяха. Той я докосваше навсякъде, изучаваше тялото ѝ, целуваше я, прокарваше език по връхчетата на гърдите ѝ и около пъпа ѝ и дори по-ниско.

Там тя го спря. Конър разтвори краката ѝ и легна върху нея.

— Този път ще го направя както трябва — каза той, като я галеше, без да сваля очи от лицето ѝ.

Тя сграбчи раменете му.

— Вече го направи.

— Още не съм.

Той влезе в нея. Кристъл сви колене и повдигна бедра. Изпълни я чувство на задоволство, каквото никога през живота си не беше изпитвала. Вече не я интересуваше, че той не я обича. Желаше я и това ѝ беше достатъчно.

Най-хубавото беше, че я приемаше като своя съпруга.

Телата им се движеха едно срещу друго и Кристъл разбра какво бе имал предвид Конър, когато бе казал, че този път ще направи всичко както трябва.

Нищо на света не можеше да бъде по-приятно от това.

Тя сгрещи. Конър го направи по-приятно. През тази дива нощ, в която противоречията между тях избледняха до незначителност, той я научи какво е истински екстаз.

Дълго след това, когато бурята беше утихнала и навън, и в спалнята, Кристъл лежеше в прегръдките на Конър под завивките и се вслушваше в равномерното му дишане. Той нито веднъж не се бе оплакал за рамото си, но тя знаеше, че го болеше.

Любенето се оказа изтощително. Тя беше толкова изморена, че едва можеше да повдигне ръка. Защо тогава не можеше да заспи. Знаеше отговора. Не искаше да пропусне нито миг от тази нощ. Когато Конър се събудеше, един бог знаеше какво щеше да направи.

Тя се подпря на лакът, наведе се през него и провери дали раната не беше започнала да кърви.

Конър отвори очи. Лицето ѝ беше близо до неговото. Светлината от лампата хвърляше отблясъци по бузите му. Той изглеждаше почти суров и тя се почувства, сякаш беше извършила нещо нередно.

Тогава Конър се усмихна и светът отново ѝ се стори прекрасен.

— Всичко е наред — каза той.

— Изглежда, не кърви повече — каза тя.

— Имах предвид между мен и теб.

— О!

Тя си каза, че не трябва да се надява твърде много, и се сгуши до него. Положи глава на гърдите му и остави пръстите си да доловят туптенето на сърцето му. *„Тогава ми кажи отново, че ме обичаш“*.

Той започна да си играе с една къдрица.

— Аз бях също толкова виновен, колкото и ти, защото се влюбих още когато те видях. Предполагам, че съм очаквал твърде много.

„Ти очакваше от мен да бъда такава, каквато изглеждах.“

— Кристъл, ние сме женени и е глупаво да се опитваме да забравим този факт.

Сърцето ѝ бе разбито отново.

Искаше ѝ се да му изкрещи да престане. Той почти бе изрекъл думите, които тя копнееше да чуе, почти.

— И двамата си имаме проблеми — каза Конър. — Трябва да си помогнем взаимно, за да ги решим. — Той се вгледа в нея. — Хей, слушаш ли ме? Нали не си заспала?

— Слушам те.

Тя преглътна болката и отново се превърна в жената, която трябваше да бъде, в онази разумна жена, която правеше каквото трябва.

— Чудя се какво ли ще се случи, ако забременея. Струва ми се, че преди това те притесняваше.

Необходимо му беше доста време, за да ѝ отговори.

— Ще оставим това на съдбата. Ако се случи, ще имаме деца. От теб ще излезе добра майка. Разбрах го, когато те видях с Джъдж.

Той говореше толкова практично, толкова разумно. Нямахте си никаква представа колко болезнени рани можеше да нанесе здравият разум.

— Затова ли си промени решението тази вечер?

— Заради Джъдж ли? — той се разсмя и я целуна по челото.

За миг ѝ се стори, че долови болезнена нотка в гласа му, но сигурно се беше излъгала. Смахът му не изглеждаше пресилен.

— Винаги съм те желал — каза той. — И сега те имам, а ти имаш мен. Единствено това е от значение. Ще се грижа за теб. Обещавам. Ако си сигурна, че искаш това.

„Искам да ме наричаш своя любима.“

Тя искаше твърде много. В желанието си да бъде най-важната част от живота му Кристъл трябваше да се задоволи да остане на второ място.

Не беше нужно да говорят повече. Той вече я бе наранил достатъчно, но тя трябваше да запази това за себе си. Поне нямаше да ѝ се наложи да се тревожи за майка си и Джъдж. Те се бяха върнали в „Дъсчения лагер“ и баща ѝ се виждаше рядко с тях, поне така беше казал по-малкият ѝ брат. Ако не беше отишъл до „Бушуак“ за да вземе новата шевна машина на Анабел, която Едгар беше поръчал преди доста време, Джъдж никога не би разбрал за нараняването на Ройс.

Отначало мама се беше притеснявала, че след заминаването на единствената му дъщеря, Едгар щеше да премине ядосан потока и да си отмъсти на нея и малкия си син. Джъдж не смяташе, че това е възможно, защото баща му беше твърде зает да се прави на господар в „Бушуак“. Кристъл беше съгласна с брат си.

Освен това тя никога не бе имала голямо значение за баща си, а и той бе получил повече от достатъчна компенсация за загубата на дъщеря си.

Конър погали косата ѝ. Тя побърза да го целуне, уплашена, че той може да се опита да каже още нещо.

— Люби ме — каза тя. — Предпочитам дневната светлина пред мрака, но точно сега ми се иска тази нощ никога да не свърши.

ГЛАВА 13

Анабел Брейдън се събуди рано след неспокойна нощ. Хелга още не беше станала, а слънцето не беше изгряло, но бурята беше утихнала и навън цареше тишина, която се нарушаваше само от шума на водата, която капеше по улука пред прозореца на спалнята ѝ.

Тишината не я притесняваше. Тя се чувстваше удобно в тази стая, до голяма степен, защото никога не я беше делила с друго.

Това беше единственото място, което тя смяташе само за свое. Сама беше изработила юргана, завесите и възглавниците, които бяха сложени на люлеещия се стол до леглото. С помощта на Хелга дори беше изплела килима. Всичко това ѝ бе помогнало да си запълни времето през годините.

Анабел запали лампата, седна пред тоалетната си масичка и започна да разплита косата си. Отражението ѝ в огледалото я гледеше замислено. Изглеждаше толкова стара, толкова слаба, кожата ѝ беше почти прозрачна, сякаш тялото ѝ не беше съставено от плът и кръв.

На колко години беше, на четирийсет и четири ли? Годините бяха взели своя дан. Тя бе започнала да ражда твърде млада и това беше увредило здравето ѝ.

Джъдж си бе струвал болката. Той беше радостта на живота ѝ, заедно с Кристъл, разбира се. Но Кристъл винаги се държеше толкова независимо, толкова вгълбена в себе си, толкова далечна. Анабел обичаше дъщеря си с цялото си сърце, но никога не бе смятала, че момичето има такава нужда от нея, каквато имаше Джъдж.

Независимо че младежката му гордост му пречеше да признае това.

Той беше казал, че сестра му изглеждала доволна от положението си. Дали Кристъл обичаше съпруга си? Дали пък не го приемаше само защото така ѝ налагаха обстоятелствата?

Анабел не можеше да зададе тези въпроси на по-малкия си син, а колкото и тъжно да беше това, тя не познаваше дъщеря си достатъчно добре, за да знае как се чувстваше. Тя обаче разбираше саможертвата,

която Кристъл беше направила, като беше излъгала Конър О'Браян, за да го лиши от земята му. Лъжата беше такава, че Кристъл щеше да остане в нейния плен завинаги. Тя бе спечелила за майка си свобода, за която бе платила с цената на собствената си свобода.

Нямаше начин, по който една майка да успее да изплати подобен дълг.

А горкият Ройс, с неговото насинено лице. Той нямаше да приеме добре нараняването си. Ройс изглеждаше най-силен от всички. Брейдън и Едгар му се радваше и се гордееше с него.

Само че Едгар грешеше, което не му се случваше рядко. Ройс беше най-слабият от всички. През всичките двайсет и шест години от живота му тя се беше опитвала да го обича, но нещо ѝ беше попречило. Сякаш някаква основна част липсваше у него. Или пък у нея.

Тя се гордееше най-много с това, че първородното ѝ дете не знаеше за чувствата ѝ.

Анабел въздъхна и прокара четката през дългата си коса. Някога черните като нощта къдрици сега бяха прошарени. Цветът на кожата ѝ бе твърде блед, но пък напоследък тя не излизаше често. Все не можеше да събере достатъчно сили, а и защо ѝ беше да го прави? Навън нямаше нищо, което да иска да види.

Очите ѝ, светлокафяви и хлътнали, я тревожеха най-много. Тя виждаше достатъчно добре, поне на разстояние, а за четене и шиене си слагаше очила.

Най-много ѝ липсваше блясъкът в тях, онзи блясък, който бяха излъчвали, когато все още бе била младо момиче, изпълнено с жизненост. Тя бе обожавала да язди из равнините на Вирджиния. Татко и мама се бяха тревожили за нея, но това не я беше интересувало много. Бе била твърде глупава и безразсъдна. И се беше влюбила твърде рано.

Анабел се бе оказала твърде неопитна да се справи с едно толкова силно чувство, но той бе очарователен и ослепителен, от онези мъже, които бяха способни да замаят главата на всяко момиче. Тя дори не го беше познавала добре. По-късно обаче го беше опознала — и то как.

В коридора пред спалнята ѝ се чува стъпки.

— Хелга? — извика тя.

Вратата се отвори и в спалнята влезе съпругът ѝ. Анабел изпусна четката за коса и улови с ръка гърлото си.

— Едгар?

Погледът му срещна нейния в огледалото. Студени, пронизателни очи, които разбиха спокойствието, което беше намерила. Той стоеше изправен и въпреки че не беше висок, все още изглеждаше по-жизнен, отколкото тя можеше да се надява да бъде. Анабел разбираше на какво се дължеше това. Неговата движеща сила бяха омразата и манията, а нейната — изгубените надежди и хилядите спомени.

Спомените бяха започнали да избледняват Анабел не си спомняше съпруга си облечен в друго, освен в най-хубавите черни костюми като този, който носеше сега. Дори и в този ранен час косата му беше вчесана прилежно, а мустаците му бяха безупречно подстригани. Когато той се приближи до тоалетната масичка, накуцването му беше едва забележимо.

— Какво правиш тук — попита го Анабел.

— Аз съм собственикът на това място. Да не би да си мислила, че вече е твое?

Тя поклати глава.

— Мислех...

— Че повече няма да те потърся ли?

Тя погледна неоправеното си легло.

— Не се тревожи — изръмжа Едгар, — нямам намерение да се възползвам от съпружеските си права, въпреки че бог ми е свидетел, че би трябвало да го направя.

Той често изричаше такива заплахи, но никога не ги изпълняваше. Не я беше докосвал интимно от четиринайсет години. В началото на брака им се беше държал страстно и тя му бе отвръщала със същото. Но страстта между тях отдавна беше изчезнала.

— Тогава какво искаш? — тя зададе въпроса с тон, който не използваше често. — Още не се е съмнало.

— Искан да тръгнеш рано.

— Не разбирам. Къде ще ходя?

— Сменяш къщата.

Ръцете ѝ затрепераха и тя ги прибра в скута си.

— Това е моят дом.

— Вече не е. Когато Даниъл Обраян беше жив, на теб често ти се искаше да ходиш в „Бушуак“. Сега ще живееш там с мен.

Анабел остана без дъх. Как не се беше досетила, че това ще се случи. Трябвало бе да се подготви за този момент.

— Ти обеща на Кристъл, че двамата с Джъдж ще живеем тук — каза тя. Трябваше да му го каже, да му покаже, че върши нещо нередно.

— Не смей да споменаваш името ѝ. Не искам да го чувам.

— Тя направи каквото искаше от нея.

— Тя ме унижи в града.

— Вчера ли? Видял си я?

Анабел усети гнева му като топлинна вълна. Кристъл обикновено заставаше между тях, когато Едгар проявеше признаци, че е ядосан. Кристъл умиротворителката, която беше способна да задържи гнева му, въпреки че не беше способна да премахне омразата му. Само че Кристъл я нямаше тук.

— Сигурна съм, че каквото и да е направила или казала, не го е мислила — каза Анабел.

— Стига толкова — изрева Едгар и стените се разтресоха. — Точно сега тя най-вероятно разтваря крака под онова копеле, за което се омъжи. — Той стоеше близо до жена си и я гледаше, сякаш никога досега не я беше виждал. За първи път в дългогодишния им брак Анабел забеляза истинска лудост в погледа му и усети нов вид страх.

Той я сграбчи за косата и пръстите му се вплетоха в дългите къдрици.

— И тя като майка си не е нищо повече от една долна курва.

Той дръпна силно и Анабел извика от болка. Едгар я пусна и отстъпи назад.

— Никога не си можела да понасяш грубостта, нали?

Тя се загледа засрамено в скута си и не каза нищо. Мълчанието беше най-силното ѝ оръжие срещу злобата на съпруга ѝ. Тя бе трябвало да се сети за това още когато го бе видяла да влиза в спалнята ѝ. Той рядко я нараняваше физически и рядко повишаваше глас, но това беше само защото тя не се опитваше да се обяснява или да спори с него.

В крайна сметка, той беше джентълмен.

До днес, когато тя се бе осмелила да възрази срещу зловните му думи. В този момент той беше мъж, когото тя не познаваше.

— Събери си нещата — каза Едгар, вече по-спокойно. — Долу има мъже с каруци, които ще ти помогнат. Искам всички да сте се разкарали оттук преди разсъмване, иначе ще се върна и ще подпаля всичко.

Той излезе, оставяйки я втренчена в огледалото. Анабел допря разтрепераната си ръка до устните, но нямаше време да се отдава на мисли. Едгар ѝ беше дал срок до разсъмване, а дотогава оставаше не повече от час. Тя знаеше, че той щеше да изпълни закана си.

Анабел прибра бързо косата си в някакво подобие на кок. Какво значение имаше как изглеждаше? Животът ѝ беше свършил. Последната седмица, която беше прекарала без съпруга си, беше най-щастливата, откакто се бяха преместили в Тексас. Само че седмицата бе свършила. Колкото по-скоро забравеше за това време, толкова по-добре щеше да се справи с предстоящите дни и години.

Горката Кристъл. Саможертвата ѝ се беше оказала напразна. Тя не трябваше да разбира какво бе направил баща ѝ, поне не веднага, докато лудостта не напуснеше погледа на баща ѝ.

Анабел обаче нямаше представа кога щеше да стане това.

Смъртта беше твърде добра за Конър О'Браян. Ройс трябваше да измисли нещо по-подходящо.

Той се загледа през вратата на кухнята в „Бушуак“ към слънцето, което се появяваше над един отдалечен хълм. Лицето го болеше, не можеше да спи и му беше трудно да диша. Отначало всяко вдишване му бе действало като разрязване с нож. Сега беше по-добре, но все още далеч от нормалното. Единственото нещо, което можеше да върши наистина добре, бе да крачи напред-назад и да обмисля отмъщението си.

Обмислен план. Това му харесваше. О, да, Конър О'Браян щеше да си плати по начин, какъвто не можеше дори да си представи.

Трябваше обаче да действа предпазливо. О'Браян щеше да бъде нащрек, защото не беше глупак.

Ройс се спря. О'Браян не беше ли глупак? Не се ли беше оставил да бъде подмамен от една жена с руса коса и огромни кафяви очи? Не

беше ли изритал същата тази жена от леглото си само за да си я прибере обратно при първата отдала му се възможност?

Малката му сестричка сигурно беше сложила мъжа си под чехъл. Разбира се, че беше така. Тя беше сестра на Ройс Брейдън, нали все трябваше да става за нещо.

Ако не изпитваше болка, Ройс сигурно би се усмихнал. Отговорът определено беше в Кристъл. Ако успееше да я накара да му сътрудничи... Преди тя го беше направила, противно на волята си. Ако откриеше подходяща мотивация, щеше да го направи отново.

Трябваше да обмисли положението с подробности, но щеше да го направи по-късно, когато болката не бъдеше толкова силна.

Ройс чу стъпки зад себе си и се обърна. Прислужницата Грациела влизаше в кухнята. Тя носеше лампа и не го забеляза. Не беше спал с нея, откакто се беше преместил да живее в къщата на ранчото; всъщност не беше спал с жена от повече от седмица. От нощта, в която Данпъл О'Браян беше преминал в отвъдното.

Ройс пропъди подробностите от ума си. Разбира се, че беше спал с жена. Беше забравил за проститутката в Сан Антонио, която обичаше да я нараняват. Всички жени обичаха това. Трябваше само да бъдат убедени.

От време на време на Грациела трябваше да се дава по някой урок. Той остана в сянката на вратата и се загледа в едрите ѝ гърди, които се движеха под блузата. Погледът му се плъзна към плътните ѝ устни и той си спомни колко умело използваше тя устните и езика си. Очите ѝ бяха хлътнали и тъмни, но той знаеше как да ги накара да заблестят.

Знаеше и как да я накара да му се моли.

Тя беше разпуснала гъстата си черна коса и това му харесваше. Сигурно си беше мислила за него. А ако не беше, скоро щеше да започне да си мисли.

Той излезе на светло.

— Добро утро, Грейслес.

Тя се втренчи в него. „Света Богородице!“ Внезапно Ройс си спомни как изглеждаше разбитото му лице и ѝ обърна гръб.

— Трябва да си сложиш студен компрес на лицето — каза тя. — Снощи го оставих пред вратата ти.

— Ако не ме оставиш на мира, ще го увия около врата ти. Няма да позволя една жена да ми казва какво да правя.

От отоците гласът му звучеше странно, сякаш не можеше да изговаря добре думите.

— Както кажеш. Само се опитвам да ти помогна.

Дяволите да я вземат и нея, и сладките ѝ думи. Тази жена имаше способността да го дразни. Напоследък се държеше твърде неприлично, като не свеждаше поглед, когато баща му беше наоколо, не го чакаше, когато трябваше, избягваше го. Трябваше да бъде поставена на мястото ѝ.

Тя започна да се движи из кухнята зад него. Всеки шум, който вдигаше, му причиняваше болка в главата. Напрежението му нарасна. Ройс не можеше да мисли. Той тъкмо щеше да ѝ нареди да излезе навън, когато тя внезапно се разсмя.

Миг по-късно той се озова до нея, сграбчи я за китката и я изви, докато тя се наведе почти до земята.

— Какво толкова смешно има?

Тя поклати глава.

— Нищо.

Ройс изви китката ѝ по-силно. Искаше тя да се разплаче, да го моли да я пусне.

Грациела обаче не можеше да бъде сломена толкова лесно. Тя отметна косата си назад и се втренчи в него.

— Смя се, защото сеньор О'Браян те е направил да заприличаш на ракун.

Ройс пусна китката ѝ, зашлеви я силно и тя падна на пода. Тя пропъзля странично към коридора. Ройс настъпи ръба на полата ѝ, за да я спре, след което започна да разкопчава панталона си. Знаеше как да се оправя с такива като нея.

— Не! — тя хвърли думата срещу него така, както би метнала мексиканска кама. — Няма да го направиш. Знам твърде много. — На лицето ѝ се появи победоносна усмивка. — Повече няма да вдигнеш ръка срещу мен.

— Мога да те убия, ако искам.

В погледа ѝ се появи страх, който бързо се превърна в презрение, докато го наблюдаваше как сваля панталона си.

— Не и с това жалко нещо.

Ройс се втрени надолу в сбръчканата си мъжественост. Трябваше вече да е твърд и готов. Такова нещо никога не му се бе случвало. Тя се осмели да се изсмее отново. Той усети как го изпълва ярост и вдигна юмрук, за да я удари. Звукът на пристигащи коне и каруца го накара да спре.

— Какво, по дяволите...

Той вдигна панталона си и надникна навън. Проклет да бъдеше, ако на седалката на каруцата не седеше майка му, заедно с един от каубоите от ранчото, а вещите ѝ бяха струпани отзад. Само след една седмица тя се връщаше там, където ѝ беше мястото.

Всичко се връзваше. Той не беше очаквал баща му да спазва споразумението твърде дълго. Едгар Брейдън беше мъж, който правеше каквото искаше. Или поне така си мислеше. Той също можеше да бъде манипулиран и Ройс го въртеше постоянно на пръста си.

Майка му така и не беше измислила начин да се отърве от него. Вместо да го ласкае и да му казва онова, което той искаше да чуе, тя стоеше настрана от него. Обичаше децата си, но беше слаба като всички жени.

Хелга също беше в каруцата, а Джъдж яздеше един от конете отзад. Това му заприлича на някакъв проклет парад. Ройс закри лице с ръка. Тази сутрин не беше в настроение да се показва.

— Ставай — нареди той на Грациела, докато минаваше край нея.

Тя потърка лицето си.

— Стани!

Тя се изправи, но отстъпи назад, далеч от него. Докато я гледаше, Ройс се възбуди. Твърде късно; навън вече се чуваха гласовете на пристигналите.

Той приближи лицето си до нейното, за да я накара да види грозотата и да почувства омразата му. Страхът в погледа ѝ се върна. Доволен, той излезе от кухнята и бързо се прибра в стаята си. Грациела му беше отвлякла вниманието твърде дълго. По дяволите. Той предпочиташе повече да не вижда нито нея, нито семейството си.

Не трябваше да позволява нищо и никой да попречи на отмъщението му срещу Конър О'Браян. Щеше да се покрие за колкото време беше необходимо, докато измислеше някакъв план.

ГЛАВА 14

В събота, първия ден на май година, два дни след като се беше преместила в леглото на Конър, Кристъл отбеляза две седмици от сватбата им. Конър не спомена нищо по въпроса. Тя също.

С помощта на Сток обаче тя изпече първия си пай. Когато свърши, Кристъл бе стигнала до едно заключение: предпочиташе да подкове някое злобно муле.

Да язди из пасищата заедно със съпруга си, беше по-приятно и така минаха следващите няколко дни. Като се изключеше споменаването на семейството ѝ в молитвите ѝ, тя напълно се бе изолирала от външния свят. Съвестта ѝ изобщо не я притесняваше. Несъмнено семейство Брейдън скоро щяха да се върнат в живота ѝ.

Конър я улесняваше в изолацията ѝ. Когато той беше наблизо, тя не можеше да мисли за нищо, освен за него. Той винаги седеше изправен в седлото, нахлупил широкополата си шапка ниско над челото, а небесносините му очи забелязваха подробности, които биха убягнали на повечето мъже — най-малките признаци за заблуден добитък или приближаваш хищник, особен облак над далечен хълм, лешояд над равнината.

Той носеше триъгълна кърпа на врата си, работна риза и ръкавици, елек с ресни и кожени каубойски панталони. Всичко в него излъчваше мъжественост и той ѝ се струваше прекрасен. Кристъл харесваше особено много панталоните му; те очертаваше краката и задника му по начин, какъвто не бе забелязала у другите мъже. Тя поглъщаше тази гледка като просяк, на когото са подхвърлили комат хляб.

Но най-много от всичко ѝ харесваше начинът, по който той се справяше с конете, като обучаваше някои от тях за подкарване на добитък, други за по-груба работа като впрегатни животни, а няколко за състезания, макар да твърдеше, че никой не би могъл да победи и най-бавната кранта от Саратога.

Кристъл винаги се бе справяла добре с добитъка, но той беше по-добър от нея. Повечето животни не му създаваха неприятности, но от време на време той се изправяше пред някакво предизвикателство — кон, който с изпръхтяване или отмятане на глава или по някакъв друг начин показваше, че няма да позволи да бъде командвано от друг.

В такива моменти съпругът ѝ забравяше за нея. Струваше ѝ се, че той и животното съществуваха единствено един за друг. Той никога не търсеше сблъсък, никога не показваше кой е господарят по начина, който използваша останалите каубои; начин, който повечето пъти се оказваше неуспешен, а ако бъдеше успешен, пречупваше завинаги духа на коня.

Конър се приближаваше бавно, винаги така, че конят да го вижда ясно и отдалеч, след което започваше да гали гривата му и да му говори така, че единствено животното го чуваше.

След известно време успяваше да накара коня да направи всичко, което искаше от него, без нито една от страните да загуби достойнство или дух. Често и двамата се изпотяваха доста, но дори когато обучението приключеше, Кристъл винаги чувстваше, чете могат да продължат така с часове, без да почиват.

Донякъде това приличаше на любенето ѝ с Конър, на хармонията и ентузиазма, който показваша. Разликата беше, че след работата на пасището или в корала Конър изглеждаше по-спокоен, отколкото когато беше с нея в леглото. Може би не толкова доволен, въпреки че в това тя не можеше да бъде сигурна, но определено по-спокоен.

Кристъл сигурно щеше да го ревнува, ако в такива случаи той не преставаше да показва каквито и да било признаци на напрегнатост. Той имаше цел и успяваше да я постигне. Тя го обичаше толкова много, че не можеше да направи нищо друго, освен да пропъди горчивите си наблюдения и да се радва за него.

Една седмица по-късно, след като беше продал дузина понита в окръг Мейсън, Конър реши, че му трябва нова стока и тръгна да си я набави. След двудневно отсъствие, през което Кристъл се чувстваше безкрайно самотна, той се върна с двайсет коня и с новината, че още двайсет били на път.

Сток ѝ каза, че конете бяха купени от някои от ранчеросите, които изпитвали затруднения.

— Повечето не изгаряха от желание да продават — обясни той, докато белеше картофи вечерта в деня на завръщането на Конър, — но те са практични мъже, а Конър им предложи добра цена. Чрез банкера, разбира се. Той все още не ходи по земите им.

— И какво ще прави с всичките тези коне, когато ги обучи? Той сам каза, че е имал късмет с намирането на купувач за понитата.

— Ще остави някои за разплод, други ще продаде на правителството, няколко може да отведе в Сан Антонио. Мисля, че преди всичко се опитва да си изгради репутация, да покаже на някои хора, че се е върнал тук завинаги. Скоро всички ще научат.

— Разбира се, че се е върнал тук завинаги — каза тя малко прибързано, пропъждайки тревожната мисъл, че Конър можеше да реши да замине. — Това е неговият дом — добави тя по-тихо, — или поне някога е бил.

Сток хвърли един картоф в тигана, след което се зае със следващия.

— Не е моя работа, нали разбираш, но той харчи пари не само за коне.

Той говореше спокойно, но Кристъл долови нотка на безпокойство в гласа му.

Първата ѝ мисъл беше, че Конър си е намерил друга жена, но само защото се чувстваше толкова несигурна в отношенията си с него. Ако имаше нещо, което знаеше със сигурност, то беше, че го оставяше твърде изтощен, за да спи с друга.

— Не е споменал пред мен за други разходи.

— Не се изненадвам. Той никога не е обичал да говори за работа.

Кристъл застана до мивката, обърната с гръб към Сток, и се загледа през прозореца.

— И какво купува?

— Земя. Всеки парцел около старото ранчо, до който успее да се докопа. И за това работи чрез банката. Плаща цена, по-висока от реалната, но той никога не е бил практичен човек.

Сток се умълча и Кристъл разбра, че разговорът беше приключен. За бизнеса на Конър повече не стана въпрос нито тази вечер, нито през следващите дни. Сток повече не повдигна темата, а Конър изобщо не говореше за делата си.

„Той никога не е бил практичен човек.“

Кристъл се задавяше всеки път, когато си спомнеше думите на Сток Той не й беше казал нищо ново за характера на съпруга й. Разбира се, че Конър не беше практичен. Достатъчно беше да се види как си беше избрал съпруга.

Откакто се бяха срещнали, той беше спечелил малко, а беше загубил твърде много. Тя неведнъж го бе виждала да гледа замислено към „Бушуак“ с някакъв особен копнеж, който липсваше, когато гледаше нея.

Той вече не я наричаше „любима“ и никога не се шегуваше, че съдбата ги е събрала заедно.

Затова пък говореше колко много му харесвало тялото й. Когато се любеха, той не се въздържаше. А те се любеха често, особено след завръщането му с конете — всяка нощ, а понякога дори и през деня.

Конър сякаш не можеше да й се насити.

Когато забележеше блясъка в очите на Конър, Сток успяваше да изчезне някъде. Кристъл винаги отвърщаше с желание, когато той я пожелаеше.

Обикновено това ставаше в леглото, но една нощ, когато бяха само двамата в къщата, той я облада пред камината. Всъщност това не беше съвсем вярно. По-скоро тя беше тази, която го бе обладала, защото тогава беше единственият път, когато се бе озовала върху него.

Два дни по-късно се случи нещо, което я накара да гледа по-нов начин на връзката им.

Двамата бяха тръгнал и да търсят една кобила с малкото й жребче, които бяха избягали от корала. Намериха ги в една малка горичка близо до потока. Кристъл и Конър слязоха от седлата си. Вятърът подухваше леко между клоните, водата ромолеше тихо. Тревата под краката им беше мека и гъста.

Погледите им се срещнаха.

— Ден е — каза тя, сякаш той не можеше да види слънчевата светлина през клоните на дърветата.

Конър захвърли шапката си встрани.

— Да.

Сърцето й заби, сякаш искаше да изскочи от гърдите.

— Навън сме.

Елекът му се присъедини към шапката.

— Да.

— Това е неприлично, Конър.

— Защо?

— Не е естествено.

— На мен ми се струва съвсем естествено.

Тя облиза устни.

— Някой може да ни види.

— Не мисля, че конете ще имат нещо против.

Той свали кожените си панталони.

Кристъл се почувства като застанала пред змия. Ако настояеше, той нямаше да я бутне с пръст. Въпреки че се тревожеше, последното нещо, което искаше да направи, бе да си тръгне.

Кристъл се съблече до кръста. Ветрецьт погали голата ѝ кожа. Зърната ѝ бяха твърди като камъчета, но всичко останало беше меко, топло и влажно.

Той просто стоеше и я гледаше.

— Не ти ли омръзва да гледаш? — попита го тя, тъй като не беше твърде уверена в себе си и ѝ се искаше да измъкне някакъв комплимент от него.

— Не.

Отговорът му не беше многословен, но от начина, по който се променяше мъжествеността му, Кристъл разбра, че гледката му харесваше. Пръстите му разплетоха косата ѝ. Тя си помисли, че така изглежда глупаво, но Конър я харесваше със спуснатата коса. Щом му харесваше, тя нямаше нищо против.

Тя повдигна гърди и му ги предложи. Конър се нахвърли върху нея, свали останалите ѝ дрехи, повали я на тревата, коленичи между краката ѝ и свали долните си гащи толкова, колкото да има достатъчно свобода на движенията.

Тревата я гъделичкаше и Кристъл се разсмя.

— Мислиш, че съм смешен ли? — той потърка мъжествеността си в краката ѝ.

Смехът ѝ секна.

— Мисля, че си красив.

— Досега никой не ми е казал, че съм красив — сините му очи сякаш уловиха слънцето. — Звучи почти женствено.

— О, Конър — каза тя, докато се притискаше към него, — женствеността е последното нещо, което имах предвид.

Тя обвини крака около него и той я облада бързо, но Кристъл не беше в настроение да се опитва да го кара да бъде по-бавен. Той я караше да се чувства толкова добре, че ѝ се искаше да се разкрещи от радост. И тя го направи.

Кобилата и жребчето избягаха.

— Ще трябва да ги намерим отново — каза той.

— Съжалявам — каза Кристъл, която внезапно се почувства неловко. — Не можах да се въздържа.

— Нито пък аз — каза Конър, целуна я и прокара пръсти през косата ѝ. Той имаше способността да я докосва по начин, който поне за известно време я караше да забрави съмненията си.

Ръцете му започнаха да опипват тялото ѝ.

— Студено ли ти е — попита той, когато Кристъл започна да трепери.

— Не.

Той стисна задника ѝ.

— Искаш ли да полежиш тук известно време.

— Моля те.

— Навън сме.

— Така ли? Не бях забелязала.

Той се разсмя. Кристъл се сгуши в него и положи глава в сгъвката на рамото му. Всичко беше толкова прекрасно, толкова вълнуващо, толкова възбуждащо. Тя щеше да бъде абсолютна глупачка, ако не изпитваше доволство.

Въпреки това не беше доволна. Колкото и приятно да беше, любенето скришом ѝ се струваше някак грешно, сякаш не бяха женени. Когато Конър бе започнал да сваля панталона си, тя бе пропъдила първоначалните си съмнения. Истината беше, че тогава изобщо не беше мислила. Сега обаче мислеше.

Той я беше обладал както се сношаваха конете — внезапно и диво. Дали би направил подобно нещо с жена, която наистина обичаше и уважаваше?

Още по-лошо беше, че тя не беше сигурна дали в целия окръг има друга жена, която би се държала толкова безсрамно. И тя беше също толкова лоша и дива като него. Кристъл не можеше да си представи добрата вдовица Джени Уедърс да предлага гърдите си, сякаш бяха чаша с мляко. Бузите ѝ пламнаха при спомена, но тя

знаеше, че щеше да го направи отново в подобна ситуация. Ако Конър се отнасяше с нея по-скоро като с любовница, отколкото със съпруга, то тя трябваше да бъде доволна, че той изобщо имаше някакво отношение към нея.

Може би ако я обичаше, тя щеше да гледа по различен начин на всичко това. Сега обаче Кристъл не можеше да престане да мисли, че същият този мъж, който не бе искал да легне с нея, преди да са женени сега я обладаваше на пода и в гората.

Ръцете му спряха да се движат по тялото ѝ, дишането му се успокои и след малко тя чу познатия звук на тихо хъркане. Звукът беше успокояващ, когато двамата бяха в леглото, но сега я притесняваше. Въпреки че Конър беше толкова близо до нея, ѝ се струваше, че е някъде далеч. Тя се опита да си каже, че хъркането му показваше, че край нея той се чувстваше удобно.

Кристъл се измъкна от прегръдките му, облече се, сплете косата си и сложи шапката си на тила си. Конър изсумтя веднъж, но продължи да спи.

Той изглеждаше толкова безпомощен. За първи път забеляза тъмните кръгове под очите му и изпита срам, че не ги беше забелязала досега. Той работеше много, спеше малко и предизвикваше възможностите си, сякаш го пришпорваха демони.

Ако беше почтена жена, Кристъл трябваше да му каже, че повече нямаше да се любят, докато не си почине. Само че тя не беше такава.

Най-доброто, което можеше да направи, бе да го остави да поспи сега, а по-късно, когато се приготвеха да си легнат, да се престори, че е твърде уморена.

Тя му прати една въздушна целувка. „Обичам те“ — прошепна, след което го остави и тръгна да търси кобилата и жребчето.

На следващия ден Конър наблюдаваше как Кристъл оглежда за първи път новите коне.

— Първокласни са — каза тя с усмивка, когато се приближи до него в края на пасището. Бузите ѝ бяха зачервени от усилието. Изглеждаше толкова добре. Всъщност тя винаги изглеждаше добре.

Освен това яздеше по-добре от всяка друга жена, която Конър познаваше. На всичкото отгоре разбираше и от коне. За Конър оценката ѝ не беше просто празно хвалебствие.

Той си спомни за предишния следобед. Защо не можеше да стои настрана от нея. Съмнително беше дали начинът, по който Кристъл яздеше, имаше нещо общо с желанието му. Единственият отговор, който можа да измисли, беше, че в тази земя, в която се бе проявил като похотливо хлапе, сега се беше превърнал в похотлив мъж.

А и тя представляваше изкушение, каквото никога не беше срещал.

Конър се загледа в пасящите коне.

— Все още не мога да намеря подходящ за състезания.

— Това ли търсиш в действителност?

— Надбягванията с коне са вълнуващо преживяване, Кристъл. Това е нещо, от което разбирам.

— След няколко месеца, когато лятната жегата отmine, край Кервил ще бъдат организирани обичайните надбягвания.

— При това доста добри, ако не ме лъже паметта. Поне така казва Сток.

— Не знам. Татко не ми позволяваше да ходя там.

Той долови нотката в гласа ѝ. Колкото и да му се искаше да забрави за семейството ѝ, не можеше да не се пита дали то не ѝ липсваше. Доколкото му беше известно, тя нямаше новини от тях след посещението на Джъдж преди седмица. Дали и тя страдеше от същото болезнено чувство на загуба, което упорито отказваше да го напусне?

Имаше моменти, когато той искаше да говори с нея за тези чувства, например, когато след вечеря седеше пред камината. Проблемът беше, че между тях разговорите никога не бяха лесни, ако не ставаше дума за коне или за секс.

Затова той насочи разговора към конете, като обясняваше какво беше намислил да прави с всеки един от тях и се вслушваше в забележките ѝ.

Когато на един от хълмовете се появи някакъв ездач, Конър спря да говори и двамата се загледаха в приближаващия мъж. Не му беше нужно много време, за да го разпознае.

— Хамилтън Гейтс — каза Конър и се ухили широко, когато старият му приятел спря пред тях.

Хам се ухили в отговор.

— Предположих, че ще те намеря тук — когато погледна към Кристъл, усмивката му изчезна. — Но смятах, че ще бъдеш сам.

Конър забеляза болката в очите на жена си.

— Хам, това е съпругата ми.

Хам докосна ръба на шапката си.

— Здравейте, госпожо.

— Моля ви, наричайте ме Кристъл. Конър ми е говорил за вас.

— И на мен ми е говорил за вас. Госпожо.

Това не беше открита обида, но се доближаваше до такава. Колкото и много Конър да харесваше стария си приятел, искаше му се Хам да не беше човекът, който му беше казал истината в Сан Антонио.

Той все още мислеше как да се справи с тази деликатна ситуация, когато Кристъл заговори.

— Трябва да се прибера да приготвя обяда. Нали ще останете за обяд, господин Гейтс. Аз не съм много добра готвачка, но Сток е така любезен да поправя грешките ми.

Учтива, пряма. Хам измърмори, че е съгласен, и тя се отдалечи. Конър остана загледан след нея, докато тя не се скри зад хребета на един хълм. Когато погледна отново към Хам, забеляза въпросителния поглед на приятеля си. Конър обаче не можеше да даде отговорите, които Хам искаше, тъй като отношенията с жена му не бяха работа на Хам. По-важното беше, че той дори не знаеше какво да каже.

— Мислех, че си тръгнал за Мексико — каза Конър.

— Опитах.

— Няма и месец, откакто замина. Едва ли си опитвал твърде усилено.

— Стигнах до границата на Територията и веднага видях, че там не е Тексас. Просто не беше същото.

— Чувал съм, че там живеели много добри хора.

— Е, имаш ли намерение скоро да си събереш багажа и да тръгнеш към Територията — попита Хам.

— Не.

— През изминалия месец и аз реших, че не искам това. Не разполагам с пари като тебе, но тук също има много добри хора — той замълча за малко. — Добри и лоши.

Хам погледна към къщата и Конър се досети какво имаше предвид приятелят му.

— Освен това тук има повече трева — каза Конър, насочвайки разговора към пасищата. Той започна да говори за новите коне, които

беше купил, и за плановете си и не след дълго предложи работа на стария си приятел.

— Тук има твърде много работа за мен и Сток. Ти винаги си се справял добре с конете.

— Това е истински комплимент.

Двамата обсъдиха подробностите, като Хам се закле, че нямам нищо против да спи под звездите, и каза, че парите, които му предлагаше Конър, били повече, отколкото очаквал и дори повече, отколкото печелел преди войната. Не след дълго двамата започнаха да оглеждат конете отблизо и забравиха за случката в Сан Антонио.

През следващите няколко дни Конър ясно забеляза, че Хам не беше забравил как беше започнало всичко с Кристъл. Новият му каубой се държеше учтиво, но не говореше много в нейно присъствие. В резултат тя се държеше настрана, престана да язди по пасищата и започна да си намира работа в къщата, както бе правила през първите дни след нанасянето си тук.

Конър също беше много зает, и то не само с конете си. Той възнамеряваше да разшири двойно къщата. Чрез Сток успя да намери работници, чийто късмет им бе изневерил и които си търсеха някаква работа; те трябваше да започнат строителството още на следващата седмица.

Първоначално Сток възрази.

— Нямам нищо против да спя в обора. Да ти кажа правичката, харесва ми да съм близо до старата ми кобилка.

— Тогава ще построя стая и за теб. Това е твоят имот, Сток. Теб това може да не те притеснява, но мен ме притеснява.

Сток сви рамене, но не каза нищо повече и Конър направи малка промяна в строителните си планове.

Въпреки че беше много зает и обмисляше хилядите идеи, които му идваха наум, всяка вечер Конър си лягаше готов за жена си. Тя идваше при него с желание, каквото той не помнеше, твърде напрегната, за да говори, но изпълнена с дива изобретателност, която го подлудяваше.

Веднъж той я видя пред камината и се опита да я обладее на пода.

— Не — каза тя. — Не е прилично.

— Прилично — никога не я беше чувал да използва тази дума досега.

— Точно това казах.

— И преди сме го правили. Не си спомням приличието да ни е пречило.

— Сега обаче пречи.

Тя го улови за ръка и го отведе в леглото, след което му показа, че въпреки че не искаше да се забавлява пред камината, беше готова да изпълни всичките му желания в леглото — от това да го остави да има пълен контрол над нея до това да завърже ръцете му за таблата на леглото и да го подлуди с устни.

По-късно, когато двамата се бяха успокоили, Конър се опита да ѝ разкаже за някои от нещата, които му харесваха особено много, като глупаво си мислеше, че тя искаше да чуе похвалите му.

Кристъл го накара да млъкне.

— Отнесох се — каза тя с такъв тон, че той се отказа от комплиментите.

На следващата сутрин стана преди него. Той я откри в кухнята, облечена в една от най-скромните си рокли, със сплетена на плитка коса, да пече бисквити. По това време Конър все още ходеше малко неуверено, но ако се изключеха сенките под очите ѝ, Кристъл изглеждаше силна както всякога.

Той се приближи към нея с намерението да я целуне по врата, но тя го отблъсна и му показа изцапаните си с брашно ръце. Изглежда, че домакинската работа се отразяваше на стила ѝ. Конър изпита чувството, че двамата никога повече нямаше да се любят до потока.

Можеше да му се наложи и да се откаже напълно от идеята да бъде връзван за леглото.

На вечерта на четвъртия ден от пристигането на Хам, след една особено напрегната вечеря, по време на която Кристъл се извини и излезе да седне на верандата, докато мъжете се хранеха, Конър реши, че не можеше да търпи повече.

Когато Кристъл влезе в кухнята, за да почисти, той отиде да потърси Хам и го намери в обора да се грижи за коня си.

— Искаш да си тръгна — каза Хам, без да поглежда към него.

— Не, не искам, поне не завинаги. Ти сам трябва да решиш. Но има някои неща, които трябва да се променят.

— По отношение на Кристъл Брейдън.

— Кристъл е моя съпруга.

— Защо? Да не би да си забравил как тя ти отне ранчото?

— Не съм забравил. Но съм дал клетва. Двамата с нея се помирихме.

Това не беше самата истина, но се доближаваше достатъчно до нея, за да не бъде лъжа.

— Ти не й дължиш нищо, Конър. Знам какво означаваше ранчото за теб. Знам колко тежко ти беше когато реши да заминеш оттук.

— Времето променя хората. Аз вече не съм онзи сантиментален мъж, когото ти познаваш.

— Не си, друг път. Сигурно не беше и когато те видях в онзи бар да си пиеш питието, за да отпразнуваш събитието.

— Виж, Хам, чувствам се неудобно, когато говорим за Кристъл.

— И няма как иначе. Аз бях с теб, когато разбра истината. Лично ти я казах, както сигурно си спомняш, въпреки че предпочитах да си изтръгна езика, вместо да говоря. Тогава бях готов да се закълна, че ще се качиш горе и ще я убиеш.

Конър искаше да възрази, но знаеше, че Хам беше прав. Онази нощ беше най-мъчителната в живота му.

С Кристъл той беше загубил нещо, което никога не можеше да си върне. И това не беше само ранчото.

Въпреки това двамата бяха намерили покой, колкото и неспокоен и непълен да беше той. Конър вече не можеше да си представи живота без нея.

Ако понякога му се искаше да се разплаче — а той не бе плакал от малък, не бе плакал дори когато майка му бе починала — решаваше, че това се дължеше на твърде многото работа през деня и през нощта.

— Не отричам, че много неща се случиха. Но аз научих, че в живота няма лесни решения — каза Конър. Това беше най-доброто обяснение, което можеше да даде на Хам и на себе си.

Хам остави четката на една полица.

— Винаги съм смятал, че ти си най-умният от нас, но Сторми Уедърс се справи по-добре в избора си на жена.

— Имаш предвид Джени.

— Точно така. Джен. — Хам изрече името с тон, който накара Конър да се зачуди дали приятелят му не я бе искал за себе си.

— За това не мога да споря с теб. Вдовицата е добра жена. Тя е една от малкото хора, които говориха с мен, когато отидох в града.

Джени Уедърс беше красива и любезна. Конър обаче не можеше да си я представи да се люби край потока.

Това беше сравнение, което той не беше готов да направи, поне не на глас.

Затова той направи онова, което винаги правеше, когато разговорът му с Хам опреше до Кристъл — промени темата.

— Има нещо, което искам да направиш. Стига да нямаш нищо против да пътуваш.

— Нямам, стига да не трябва да ходя в Ню Мексико.

— Какво ще кажеш за Ню Йорк?

Хам изруга.

— Там имам един кон, който трябва да бъде докаран в Тексас. Уредил съм всичко, но ми трябва доверен човек, който да придружава коня по пътя.

Конър продължи да обяснява какво точно беше намислил, а Хам само слушаше, кимаше и от време на време задаваше по някой въпрос.

Кристъл се отдръпна от вратата на обора. Майка ѝ винаги бе казвала, че нищо хубаво не можеше да бъде чуто чрез подслушване. Права беше.

Кристъл не бе имала намерение да подслушва. Тя бе тръгнала към потока да се изкъпе, но гласовете в обора я бяха привлекли, както кокал привлича куче. Тя бе разбрала, че мъжете говорят за нея.

„Тя ти отне ранчото“ — бе казал Хам.

„Не съм забравил“ — бе отвърнал Конър.

„Бих се заклел, че щеше да се качиш горе и да я убиеш.“

Конър не беше възразил. Вместо това беше изслушал хвалебствията за Джени Уедърс. Беше я нарекъл „добра жена“, което беше повече, отколкото бе казал за собствената си съпруга.

Кристъл се опита да пропъди студа, който беше сковал вътрешностите ѝ. Конър не я беше убил през онази нощ, но почти го беше направил през тази пролетна вечер. Ироничното беше, че днес се навършваше точно един месец от сватбата им.

Той я бе наранил, без да вдига ръка срещу нея. Беше го направил с думи.

Значи бе научил, че в живота нямало лесни решения, така ли? Кристъл бе знаела това през целия си живот.

Тя тръгна бързо към къщата. От сенките излезе една тъмна фигура и я стресна. Човекът се показва на лунната светлина. Кристъл разпозна Сток. Значи и той беше чул.

Тя видя съжалението, изписано на лицето му. Може пък да не беше съжаление, а съчувствие. И в двата случая тя не можеше да го понесе.

Затова му махна с ръка, сякаш всичко беше наред, и влезе в къщата, за да се справи с последната обида. По нейно мнение тя успя да се справи доста добре. С изключение на любенето, което бе прекратено със започването на месечното ѝ течение, животът продължи както преди.

Спокойствието не трая дълго. Няколко дни по-късно, когато Конър беше в Сан Антонио с Хам, за да уреждат пътуването до Ню Йорк, някой нападна конете и открадна една дузина от най-хубавите. Сток беше на легло с треска и Кристъл не му каза какво се бе случило. Крадецът обаче беше оставил след себе си улика — златен масонски пръстен, който татко Стюарт бе подарил на първия си внук при раждането му.

Ройс така и не бе станал масон, но беше задържал пръстена и сега го беше изпуснал нарочно, за да ѝ покаже кой беше извършителят.

Кристъл знаеше къде брат ѝ бе отвел конете. Ето че сега ѝ се удаваше възможност да направи за Конър нещо много важно. Можеше да намери конете и да ги върне на собственика им.

ГЛАВА 15

Рано на следващата сутрин, докато Сток спеше неспокойно, Кристъл му приготви закуска и му остави малко кафе, след което тръгна да намери откраднатите коне.

В продължение на почти час тя язди към мястото, на което предполагаше, че са — в един тесен варовиков каньон на границата на ранчото „Дъсчения лагер“, далеч от потока. Това беше най-доброто скривалище, което ѝ беше известно. Ройс я намираще там винаги когато тя беше в настроение да остане насаме със себе си.

Той никога не я оставяше сама за дълго. Изглежда, това не се беше променило.

Кристъл го забеляза веднага. Ройс седеше под сянката на един дъб в началото на каньона, облегал на лакти, задъвквал някакъв плевел. Беше се загледал към каньона, където конете се движеха неспокойно, и дори не се обърна, когато Кристъл се приближи.

Тя не можа да прикрие изненадата си. Бяха изминали седмици, откакто Конър го беше ударил, но около очите му все още имаше синини. Носът му, винаги толкова прав и горд, се беше превърнал в безформен куп.

Истината беше, че според нея това му придаваше мъжественост, каквато му беше липсвала преди. Острият му поглед обаче ѝ показва, че той не беше съгласен с нея.

Ройс се подпря на ствола на дъба и я огледа внимателно.

— Имаш ли някакви скрити синини? Счупил ли е нещо в красивото ти тяло?

— Това ли е начинът да ме поздравяш и да ме попиташ дали съм добре? Е, добре съм. Конър се държи добре с мен.

Той потърка носа си.

— В такъв случай сигурно не си го ядосала.

— И двамата знаем, че това не е вярно — тя погледна към конете на съпруга си. — Защо ги открадна?

— Трябваше да поговорим. Насаме.

Кристъл поклати глава с отвращение.

— И аз така си помислих. Обикновено не си толкова невнимателен — тя подхвърли масонския пръстен на земята до него. Ройс го вдигна и го сложи на дясната си ръка.

— Е, започвай — подкани го Кристъл.

— Знаеш ли за мама и Джъдж?

Сърцето ѝ се сви.

— Какво за тях?

— Тц, тц. Мислех, че ти си тази, която проявява най-голяма загриженост за семейството, а ето, че си неосведомена. Изглежда, че си намерила по-земен вид обич, ако разбираш намека ми.

— Какво за тях? — повтори тя. — Доста си се потрудил, за да ми кажеш, така че престани да увърташ и го направи.

Ройс се ухили. Счупеният нос караше устата му да изглежда изкривена, отнемаше чара на усмивката и я правеше злобна.

— Преместиха се в „Бушуак“. Идеята не беше тяхна.

Необходимо ѝ беше известно време, за да осъзнае какво ѝ казваше брат ѝ.

— Но татко обеща...

— Да, обеща, нали? Ама че мръсник.

— Защо се е отметнал от думата си?

— Ти май си малко изостанала, а, сестричке? Ти си го обидила в града. Ти и онова копеле съпругът ти.

— Той обиди нас — каза тя, повишавайки тон във възражение, за което прекрасно знаеше, че беше безполезно. — С Конър си говорехме, когато той се появи с оръжие в ръка. — Кристъл потръпна, когато си спомни сцената. — Каза ни такива ужасни неща. Мислех, че ще стреля.

Ройс отново погали счупения си нос.

— Едгар е защитавал единствения си син и любимо дете, търсел е възмездие за стореното му.

— Той има двама синове, Ройс. Ти не си единствен.

— Трябваше да кажа: единственият син, за когото е сигурен, че е от него.

Този спор не беше от вчера, но никога не беше повдиган при такива ужасни обстоятелства. Кристъл се отпусна назад в седлото и се опита да се пребори с чувствата си.

— Как е могъл татко да... — тя не довърши. Истинският въпрос беше как тя беше повярвала, че той може да постъпи другояче.

Ройс и Едгар бяха толкова различни и същевременно толкова еднакви. Те изглеждаха... зли. Кристъл не искаше да използва такава сурова дума, но нищо друго не можеше да опише начина, по който караха останалите членове на семейството си да страдат.

— Той знае ли, че си дошъл да ми кажеш какво става?

— Не, по дяволите. Когато не язди наоколо, правейки се на господар на имението, си седи в онази стая, която нарича библиотека, въпреки че не знам защо. Не е прочел нито една книга през живота си.

— Значи кражбата на конете е твоя идея? Защо? Какво искаш?

Той сви невинно рамене.

— Казвам ти как стоят нещата.

Кристъл поклати глава.

— Това не е достатъчно. Познавам те твърде добре. Или поне започвам да те опознавам.

— Прекалено си подозрителна. Мислех, че искаш да чуеш какво става със скъпата ти майка и безценния ти Джъдж и може би, ако все още те е грижа за тях, да промениш положението им. Амбициозният ни баща не улеснява живота им. Всяка вечер им нарежда да се явят на вечеря и докато се хранят, не престава да се оплаква.

— Винаги го е правил.

— Не по начина, по който го прави сега. Сякаш нищо не го задоволява. Аз лично мисля, че да бъде собственик на „Бушуак“, се оказва не толкова прекрасно, колкото е смятал.

Ройс поклати глава, сякаш му беше мъчно.

— Джъдж приема това, но не знам колко ще издържи. Ние определено имаме нужда от теб, сестричке. Трябва да се върнеш там, където ти е мястото.

Нежността в тона му я завари неподготвена и тя почти повярва в искреността му. След това обаче забеляза пресметливия поглед, с който той изчакваше реакцията ѝ.

— Престани с тези простотии, Ройс.

— Леле, колко вулгарна си станала, откакто напусна дома си.

— Не съм напускала дома си, а го намерих — тя седеше с изправен гръб в седлото и говореше от сърце. — Бракът с Конър О'Браян е най-доброто нещо, което някога ми се е случвало.

Ройс за малко щеше да скочи от мястото си. Кристъл забеляза яростта на лицето му. Ръцете му се разтрепериха, сякаш искаше да нарани някого или нещо, след което, също така внезапно, той се отпусна в предишната си спокойна поза.

В Ройс сякаш живееха двама души. Единият — спокоен, а другият — извън контрол. И двамата я плашеха ужасно.

— Напусни го — каза той. — Направи го на глупак. Нека всички да научат, че той не е достатъчно добър за теб. Едгар толкова ще се зарадва, че вероятно ще реши да спази даденото обещание и ще остави мама да живее, където поиска.

— Никога — отговорът ѝ беше бърз, инстинктивен и от сърце.

Ройс се ухили.

— Никога е дълго време — каза провлачено той.

— Той няма да ми позволи да го напусна — тя наистина смяташе, че това, което казваше, беше самата истина. Ако си тръгнеш, Конър щеше да тръгне да я търси не защото я обичаше, а защото не можеше да остави Брейдън да победят.

Ако двамата със съпруга ѝ някога се разделяха, а такава възможност винаги съществуваше, изборът щеше да бъде негов, а не на Кристъл.

— Ами ако нещо се случи с него? — попита Ройс.

Сърцето на Кристъл спря да бие.

— Какво искаш да кажеш?

— Просто питам какво ще стане, ако му се случи нещо? Да речем, че той тръгва след теб, става малко груб и твоето любящо семейство ти се притича на помощ, като го застрелва.

Кристъл потръпна. Тя също можеше да си го представи.

Ройс не се отказваше.

— Ти ще наследиш цялата му собственост, нали? Едгар ще получи контрол над имуществото му, като се има предвид, че ти си разстроена му овдовяла дъщеря. Това ще го направи истински щастлив. Също толкова щастлив, колкото и от придобиването на „Бушуак“.

— Ако посмееш да му направиш нещо, ще те убия.

— Ще вдигнеш ръка срещу собствения си брат? Леле, сестричке, това звучи почти като библейска история.

— Не се шегувам.

— А аз само ти зададох един въпрос. Много неща могат да се объркат. Индианци, например. Наоколо има червенокожи. Чух, че изгорили някаква ферма в съседния окръг. Команчи отцепници. Те са от най-лошите.

Той щракна с пръсти, сякаш току-що му бе хрумнало нещо.

— О'Браян не е ли на път в момента? Жалко ще бъде, ако се натъкне на тях. Няма да има никакъв шанс. И аз ще съм невинен. Това трябва да е очевидно дори за теб.

Той се изправи и извика коня си с подсвирване. Кристъл остана да гледа как брат ѝ изтупва праха от панталона си и се качва на седлото. Тя обаче не забелязваше подробностите, защото беше обзета от страх, който ѝ пречеше да мисли ясно.

Присъствието на друг кон накара Светкавица да се раздвижи неспокойно.

— Истината ли ми казваш за индианците? — попита тя.

— Кълна се в гроба на баба ни. Помисли си върху това, което ти казах. Ако искаш да защитиш О'Браян, трябва да го напуснеш. Може би той няма да тръгне след теб. Може би няма да се наложи да го застреляме.

Гняв и отчаяние се бореха в нея, а някъде под тях се криеше чувство на безпомощност. Кристъл се чувстваше, сякаш кръвта ѝ беше източена, а с нея и последните ѝ сили.

— Как можеш да постъпваш така с мен?

— Аз го правя за теб, сестричке. Променила си се. В миналото можех да те накарам да погледнеш разумно на нещата. Сега вече не мога.

Той пришпори коня си и я остави сред облак прах. Кристъл стоеше заслушана в звука на отдалечаващия се конски тропот. За първи път през живота си изобщо не можеше да мисли. В тишината, която настъпи след заминаването на Ройс, тя остана да седи на седлото, опитвайки се да осмисли казаното от брат ѝ.

С всеки спомен сърцето ѝ се свиваше все повече и повече. Ройс наистина беше зъл човек. Това сигурно беше семейна черта.

Денят беше горещ и предвещаваше горещо лято. Два ястреба се виеха над стените на каньона. Кристъл свали шапката си и изтри чело с ръкав.

Мама, Джъдж, Конър — Кристъл носеше отговорност за всеки от тях. Бременето беше твърде тежко. Тя беше само един човек, при това не беше много умна.

Най-накрая се насили да тръгне, върза конете в колона по един и ги подкара обратно към ранчото. Когато се прибра, вече приближаваше пладне. Сток се мяташе неспокойно в леглото си. Треската му се беше засилила. Е, той поне беше проблем, с който Кристъл беше в състояние да се справи.

След много възражения той й позволи да избърше челото му със студена кърпа и да смени мокрите от пот чаршафи. Кристъл обаче не можа да го накара да облече бельо. Докато тя оправяше леглото, той стоеше гол в ъгъла, след като тя му бе обещала да не го гледа.

— Някоя жена, освен майка ми, не ме е виждала гол, а и това беше през осемстотин и седма — думите му прозвучаха, сякаш се гордееше с това постижение.

Обърната с гръб към него, Кристъл го изчака да легне на чистите чаршафи.

— Ще се справиш ли сам за известно време? — попита го тя, докато му подаваше чаша вода.

Той се задави, но успя да преглътне.

— Върши си работата. Нямам нужда от бавачка.

Кристъл го остави и отиде в обора да вземе отпочинал кон. Мъжете, които Конър беше наел, вече бяха започнали да работят по спалните помещения за Хам и за още двама каубои, които Конър възнамеряваше да наеме. Когато свършеха, щяха да започнат работата по разширяването на къщата.

— Отивам в града да потърся лекар. Някой от вас ще може ли да хвърля по един поглед на Сток от време на време?

— Мислите ли, че е безопасно да яздите сама? — попита един от работниците. — Чух да се говори, че наоколо имало индианци.

— Те обикновено не идват в тази част на окръга. Ще се оправя.

Тя измина бързо разстоянието до града, като си мислеше, че ако наистина й се случи нещо, проблемите на Конър щяха да бъдат решени. За негово нещастие обаче тя все още не беше готова да си тегли куршума, тъй като все още трябваше да мисли за мама и Джъдж.

Кристъл намери лекаря в кабинета му в близост до банката. След като му описа симптомите на Сток, той й предписа отвара, която

можеше да се купи в универсалния магазин.

— Ако състоянието му не се подобри, обадете ми се и ще дойда да го видя.

— Да сте чули нещо за команчи отцепници в околността? — попита го тя, докато се приготвяше да си тръгне.

— Изгорили са някакво семейство в окръг Кендал преди няколко дни.

Кристъл потръпна. Кендал се намиреше по средата между Кервил и Сан Антонио, по пътя, по който трябваше да мине Конър, за да се прибере у дома. Ройс не я беше излъгал. Команчите наистина бяха наблизо.

— Може би и вие трябва да вземете малко от отварата, госпожо — каза лекарят. — Не ми изглеждате много добре.

Тя му плати и тръгна към универсалния магазин, където по някаква лоша случайност налетя на Дженифър Уедърс и свекърва ѝ, които тъкмо влизаха. Джени изглеждаше, сякаш току-що беше излязла от ваната, с колосана чиста черна рокля, бяла дантелена яка и боне, което подчертаваше изящните ѝ черти.

Кристъл не само че не изглеждаше много добре, но и дрехите ѝ бяха покрити с дебел слой прах от пътуването, а оръфаната ѝ филцова шапка изглеждаше по-подходяща за главата на впрегатно муле.

Тя обаче не беше в настроение да се притеснява за вида си или да мисли за приличието. Подмина двете жени, като им кимна едва забележимо, купи отварата и излезе, за да тръгне назад към ранчото на Сток.

— Виж ти, никога не бих... — чу тя Дора Уедърс зад себе си.

Двете жени стояха до вратата и я наблюдаваха как се приближава към коня си, като я съдеха и заклеймяваха. Защо? Защото не беше добре облечена ли? Защото беше подмамила съпруга си в един катастрофален брак? Заради това кой беше съпругът ѝ ли?

Всичко това нямаше значение. Внезапно Кристъл осъзна абсурдността на положението. Конър беше на път, където го очакваше опасност от страна на брат ѝ; мама и Джъдж бяха принудени да водят нещастен живот. Проблемите бяха ужасни, немислими, нерешими. Въпреки това грубостта на Дора Уедърс, която Кристъл бе изпитала неведнъж, я ядоса. Искаше ѝ се едновременно да се разсмее, да се

разкрещи и да започне да хвърля разни неща. Но най-вече ѝ се искаше да седне на земята и да се разплаче.

Имаше нужда от приятел.

Дженифър Уедърс я приближи изотзад.

— Добре ли сте? Мога ли да ви помогна?

Кристъл нямаше нужда от утеха от жената, на която съпругът ѝ се възхищаваше. Особено след като тази жена беше толкова красива и достъпна.

Тя поклати глава и тогава забеляза една позната фигура на улицата. Кристъл премигна веднъж, два пъти, след това отново. Това беше невъзможно, но беше факт.

Тя прибра отварата в дисагите на седлото, потупа коня и тръгна надолу по улицата.

Жената я забеляза, спря и ѝ се усмихна.

Кристъл усещаше, че всички около нея я гледаха. И те като Дора Уедърс не бяха доволни. Това, което Кристъл правеше, беше непристойно и никоя почтена жена дори не би си помислила да го направи.

Кристъл не я беше грижа.

— Госпожо Трухарт — каза тя, като почти се хвърли в прегръдките на другата жена. — Не знам какво ви е довело тук, но вие сте най-хубавото нещо, което виждам, откакто напуснах Сан Антонио.

Конър се прибра късно вечерта и намери Сток седнал в леглото да се оплаква, че нямал тютюн.

— Предполагам, че си се разболял — каза Конър.

— Вече ми няма нищо. Кажи на онази твърдоглава жена, за която си се оженил, да остави на хората малко спокойствие. Тя не престава да се мотае около мен и да ме тъпче с отрова.

Конър забеляза шишенцето на масата до леглото и опипа челото на Сток.

— Струваш ми се малко топъл.

— Тя ли те накара да го кажеш?

— Не съм я виждал. Влязох през предната врата, за да я изненадам.

Сток се подсмихна.

— И виж кого намери в леглото си — той се опита да се изсмее, но се закашля. Конър му даде да пие малко вода и го остави да се оплаква на стените, тъй като Кристъл вече беше направила необходимото за Сток.

Старият му приятел изглеждаше добре и сигурно щеше да се оправя.

Конър чу Кристъл да дрънчи с тенджерите и тиганите в кухнята. Пригответянето на вечерята, изглежда, не ѝ се удаваше. Той отиде на пръсти до вратата, която разделяше кухнята от дневната, въпреки че едва ли трябваше да внимава толкова да не вдига шум. Кристъл вдигаше толкова силен шум в кухнята, че едва ли би чула и изстрел.

Тя беше облякла една зелена рокля, а измитата ѝ наскоро руса коса се спускаше свободно по раменете и гърба ѝ. След четирите дни, прекарани далеч от нея, той остана вцепенен от ефекта, който предизвика тя у него. Конър рядко успяваше да я изненада. Стройните ѝ ръце и малкият ѝ кръст, начинът, по който непрестанно се опитваше да издуха една къдрица от челото си, грациозните ѝ движения, докато вървеше между печката и масата — Конър можеше да я гледа с часове.

Тя не беше особено доволна от това, което вършеше, но работеше усилено. Той усети как го изпълват топли чувства — чувства, които включваха нещо повече от желание да я съблече и да я обладае на масата. Въпреки че и това му мина през ума.

Най-много му се искаше да ѝ каже, че не трябва да се старее толкова много да му доставя удоволствие. Той беше доволен дори само от близостта ѝ. Никога не ѝ беше казал нещо нежно, освен когато се любеха, а и тогава ѝ казваше най-вече колко му харесва начинът, по който тя го караше да се чувства, и колко му харесва да прави същото с нея.

За бога, трябваше да изяде един бой. Може би тя трябваше да опита и това.

Преди Конър да успее да отвори уста, Кристъл взе една кърпа и извади тава пресен хляб от печката. Тя се обърна към масата, забеляза Конър, извика и изпусна хляба. Тавата издрънча на пода.

— Конър — каза Кристъл, сякаш той беше последният човек, когото беше очаквала да види.

Тя стоеше неподвижно и го гледаше втренчено. Той взе кърпата от ръката ѝ и вдигна тавата. Хлябът, потъна в нея на малки вълнички,

сякаш беше жив, въздъхна и остана неподвижен и кафяв, променяйки се от нещо, което би могло да се яде, в твърда като камък маса, която можеше да счупи зъб.

— Съжалявам — каза Конър, докато оставяше тавата на масата.

— Върнал си се.

Тя вдигна ръка, сякаш искаше да го докосне, за да се увери, че наистина беше той. Вместо това обаче се отдръпна от него. Конър бе сигурен, че забеляза сълзи в очите ѝ.

Той се приближи до нея и я улови за раменете. Тя го отблъсна и се отдръпна.

— Би трябвало да се радваш, че ме виждаш — каза той.

— Имах тежък ден.

— И аз.

Той можеше да ѝ разкаже с подробности как беше тръгнал късно вчера, как бе яздил по-бързо от всякога, как не бе спрял цяла нощ, подтикван от чувството, че нещо у дома не беше наред и само той можеше да го оправи. Тя би казала, че вероятно е усетил, че Сток е болен, но Конър знаеше, че не беше това. Тревожил се беше за Кристъл.

— Вечерята ще закъснее малко — каза тя, като стоеше с гръб към него.

— Това не ме притеснява.

— Просто исках да знаеш.

— Какво има, Кристъл? Нещо те измъчва.

— Изпуснах хляба.

— Забрави за хляба. Нещо е различно. Нещо се е променило.

— Не знам за какво говориш, освен че Сток е в леглото, където му е мястото.

— По дяволите, не това имах предвид. Да не мислиш, че всеки път, когато те видя, започвам да си мисля за секс?

Тя се обърна и го изгледа. Погледът ѝ не се хареса на Конър.

— Може и така да е — каза той и сви рамене, — но аз не мисля само за това.

Той веднага разбра, че не бе трябвало да го казва. Тя сигурно щеше да си спомни за обстоятелствата, свързани със сватбата им, и щеше да реши, че и той мисли за същото. Само че той нямаше предвид това. Конър изруга под мустак. Тези обстоятелства щяха да останат

между тях завинаги — като стена, която никой от тях не можеше да събори. Начинът, по който Кристъл стоеше далеч от него и го задържаше само с предупредителния блясък в очите си, накара Конър да помисли, че сега тази стена беше станала по-висока и по-дебела отпреди.

Очевидно беше, че Кристъл бе разтревожена от нещо, но, изглежда, нямаше никакво желание да му каже от какво.

Тя отвърна поглед.

— Дай ми малко време и със Сток ще можете да се нахраните.

— Какво се е случило, докато ме нямаше?

— Мъжете започнаха да работят по обора.

— Нямах това предвид.

— Ходих в града за лекарството на Сток.

— Там да се е случило нещо?

Тя се поколеба.

— Срецнах един стар приятел.

— Може да го познавам. Как се казва?

Конър долови ревността в гласа си, но Кристъл сякаш не забеляза това.

— Не беше мъж. И „стар“ не е точната дума. Е, какво пък, мога да ти кажа. И без това сам ще научиш скоро. Госпожа Трухарт се е преместила в Кервил.

Конър едва се въздържа да не се разсмее от облекчение.

— Проклет да съм.

— Купила си е къща в края на града. Тя така каза „къща“, но и двамата знаем какво точно представлява. Останах с впечатлението, че е имала проблеми в Сан Антонио и е решила да се премести — тя вдигна глава и го погледна право в очите. — Говорих с нея на улицата. Дори я прегърнах. Всички ни гледаха. Знаеш ги какви са.

— И си решила, че това може да ме притесни?

— Тя се притесни. Каза ми, че не трябва да правя подобно нещо, но аз... е, бях в настроение да видя приятелско лице.

На Конър още повече му се прииска да я прегърне, но предупредителният блясък в погледа ѝ не беше изчезнал.

— Не ти е лесно, нали? Имам предвид, когато ходиш в града. Омъжила си се за предател. Какъв беше онзи израз: с каквито се събереш, такъв ставаш.

— Те ще ти простят по-бързо, отколкото ще простят на мен. Всички знаят, че с измама те накарах да се ожениш за мен. Всички, с изключение на госпожа Трухарт. Или ако знае, това не я притеснява. Предполагам, че е виждала и по-лоши...

— Кристъл, престани.

— Какво да престана?

— Престани да се самонаказваш. Случилото се между нас е в миналото.

— Никога не може да бъде в миналото.

Той прокара ръка през косата си.

— От всички жени, които познавам, ти имаш най-трудния характер.

— Искане ми се това да беше всичко — усмивката ѝ не можа да скрие отчаянието в гласа ѝ. — А сега бъди така добър и ме остави да приготвя нещо за ядене.

Конър изруга отново. Нямахше друг избор, освен да направи каквото искаше Кристъл. По-късно, когато се беше погрижил за коня си, когато кучетата, билетата и Сток бяха нахранени, а той бе привършил с вечерята, Конър я хвана за ръка и я изведе на задната веранда.

— Не яде много — каза Кристъл.

— Не бях гладен. Ела с мен до обора.

Тя се опита да се отдръпне, но той не я пусна.

— Там не е толкова зле — каза Конър. — Имаме одеяла и купчина слама на втория етаж. — Той прокара пръсти по дланта ѝ. — Никога не сме го правили върху слама.

За миг му се стори, че беше успял да я убеди, защото тя се наклони към него и прехапа долната си устна.

Кристъл обаче не беше жена, която можеше да бъде разбрана лесно.

— Не мога — каза тя почти шепнешком.

— Защо?

— Не е... ти не би отвел...

Гласът ѝ заглъхна и тя го остави сам да се досети.

— Ще трябва да бъдеш по-конкретна. В противен случай ще се наложи да те метна на рамо и да...

— Дженифър Уедърс!

— Какво?

— Нея не би отвел в обора.

— Разбира се, че не бих. Не искам да го правя. И изобщо какво общо има тя с това?

— Нищо. Забрави, че съм споменавала името ѝ.

Конър знаеше, че вървеше по тънък лед. Той нямаше никаква представа как беше попаднал в такова положение, но все пак беше просто един мъж и му липсваше лукавство.

— Виж — каза той, като стоеше с отпуснати ръце, — ако съм сбъркал някъде, защо просто не ме удариш в лицето. Преди се получи.

Кристъл сподави вика си.

— Не искам да те удрям.

— Тогава какво искаш да направиш? Да не би да си решила, че не ти харесва да спиш с мен?

— Не това е проблемът. Аз все още съм Брейдън. Защо би ме пожелал? — Тя говореше с отчаяние, каквото той не бе чувал досега.

Това го потресе и го ядоса.

— Това е най-голямата глупост, която някога съм чувал. — Той се успокои малко. — Нещо се е случило, нали?

— Имах време да помисля.

Конър поклати раздражено глава. Времето за мислене винаги криеше опасности, когато ставаше дума за жена. Кристъл обаче не беше като другите жени. Един от проблемите ѝ беше, че не знаеше колко много го радваше това.

Той се опита да ѝ каже, но тя не го слушаше.

— Ще спя на дивана, за да бъда наблизо, в случай че Сток има нужда от мен.

Извинението беше добро, но беше само извинение. Сток хъркаше толкова силно, че дървените колони на верандата се клатеха. Кристъл не отстъпи. Когато Конър отиде да си легне в обора без дори да получи целувка за лека нощ, вече беше напълно объркан. Това, че беше поздравила най-новата собственичка на публичен дом в града, едва ли можеше да разстрои Кристъл толкова много.

И какви бяха тези глупости за Дженифър Уедърс? Още по-лоши бяха думите ѝ за това, че била Брейдън — сякаш той се нуждаеше от напомняне. Щом Конър успяваше да не обръща внимание на този факт

— а това напоследък му се удаваше много лесно, — то и тя трябваше да направи същото.

През следващите два дни Кристъл дойде с него на пасището. Тя се държеше настрана, но не го изпускаше от погледа си, докато Конър не се прибереше да легне в обора. Кристъл настоя Сток да остане в спалнята. Сток се опита да възрази, но беше очевидно, че той осъзнаваше, че между Конър и Кристъл нещо не е наред, и затова направи каквото пожела тя.

През цялото време Конър усещаше как в него се натрупва раздразнение. Той не можеше да спи, не можеше да яде — дори когато Сток пое готвенето — и като цяло беше толкова напрегнат, че се страхуваше, че ако Кристъл го докоснеше, можеше да се изложи, преди да успее да се съблече.

Когато Нат Цинк, един от работниците, му съобщи за стадо мустанги, които уж обикаляли хълмовете на запад, Конър реши да отиде да провери. Нат беше стар ловец на мустанги и се беше бил срещу индианците. Той знаеше какво говореше.

— Не можеш да отидеш — възрази Кристъл.

Тя изглеждаше наистина уплашена за него. Конър я увери, че и преди си бе имал работа с диви коне.

— Не се тревожа за това.

Той зачака тя да продължи, но не се изненада, когато това не стана.

— Ти не искаш да съм тук и същевременно не искаш да ме няма. Би ли ми обяснила на какво се дължи това противоречие?

Кристъл поклати глава и рано на следващата сутрин Конър и Нат тръгнаха. Конър дори не се сбогува с Кристъл. Какъвто и да беше проблемът между тях, щеше да го реши, когато се върнеше.

Кристъл беше будна и ги чу да се отдалечават, въпреки че едва беше започнало да се разсъмва. Тя застана по нощница на задната веранда загледана след тях. Да се тревожи непрестанно за Конър, беше глупаво. Ройс нямаше да го проследи и да се опита да го застреля — не защото не искаше да го направи, а защото беше лош стрелец, щеше да пропусне и да си създаде неприятности.

Брат ѝ беше постигнал целта си. Беше я накарал да се замисли, бе внесъл безпокойство в и без това неспокойното семейство О'Браян.

Да, глупаво беше да се тревожи, но да желае съпруга си, не беше никак глупаво. Тя се беше опитала да му обясни защо не можеше да спи с него. Кристъл беше Брейдън и не заслужаваше щастието, което откриваше в прегръдките му. Той не бе останал твърде впечатлен от обяснението ѝ.

Трябвало бе да му каже как се чувства наистина. Беше родена в лошо семейство. След разговора си с Ройс разбираше това по-ясно от всякога. Всеки мъж, който имаше малко здрав разум, щеше да разбере, че тя не е подходяща за съпруга. Тя беше една разяждаща болест и бе трябвало да му каже това.

Думите обаче не бяха излезли от устата ѝ, а сега Конър го нямаше.

Трябваше да намери начин да се откъсне от него, а той трябваше да я пусне. Кристъл беше решила, че най-добрият начин да постигне тази цел беше да го накара да се почувства неспокоен, раздразнен и най-накрая отегчен. Планът ѝ не беше много умен, но тя беше длъжна да опита.

Как да помогне на мама и Джъдж. Беше друг проблем. Това беше невъзможно. Нечестно. Тя обаче трябваше да им помогне, въпреки че се съмняваше дали евентуалното ѝ завръщане при семейството ѝ щеше да донесе спокойствие за когото и да било.

Кристъл понечи да влезе през задната врата, когато усети, че някой се приближава зад нея. Кучетата се размърдаха неспокойно, след което се отпуснаха отново до люлеещия се стол. Безполезни хрътки.

— Сеньора О'Браян — гласът беше тих и настоятелен.

— Грациела?

— Si.

— Какво се е случило?

Жената не отговори. Кристъл ѝ даде знак да влезе в къщата.

Тя се загледа в жената, която влезе в кухнята бавно и предпазливо, без обичайната си грация.

— Какво се е случило? — повтори Кристъл.

Грациела свали шала, с която беше покрила главата си, и откри нараненото си лице. Устните ѝ бяха сцепени и подути, очите ѝ бяха насинени, а на места по врата ѝ имаше тъмни петна.

— О, боже! — извика Кристъл. — Толкова съжалявам. Ройс ли го направи? — Тя знаеше отговора още преди да беше видяла кимването на жената.

— Той си мисли, че това ми харесва — каза Грациела. — Escarcho — добави презрително тя. Усилието я накара да се намръщи и тя докосна устните си.

— Хлебарка?

— Той си мисли, че е някакво любовно име. Ама че глупак.

— Седни, ако обичаш — подкани я Кристъл и ѝ подаде един стол. Грациела се настани предпазливо на стола, което подсказа на Кристъл, че нараняванията по лицето ѝ не бяха единствените.

Кристъл ѝ наля чаша вода и взе една влажна кърпа.

— Нека да се погрижа за раните.

— Първо трябва да ви кажа нещо.

Кристъл застина на мястото си.

— Майка ви плаче, а момчето е подивяло. Германката се опита да помогне, но беше изпъдена — тя отпи малка глътка вода и погледна Кристъл в очите. — Баща ви пие. Превърнал се е в съвсем друг човек.

Грациела сякаш искаше да каже още нещо, но не го направи. Кристъл обаче бе чула достатъчно.

Ревността и алчността на баща ѝ бяха превърнали живота на цялото семейство в ад и нейното завръщане нямаше да промени нищо. За миг я обзе паника. Какво трябва да направи? Какво беше правилно и какво грешно. Някога лесно би могла да ги разграничи. Преди Конър. Сега нищо не беше просто, най-малкото пък начинът на действие, който тя беше избрала. Можеше ли наистина да се справи? Не. Беше твърде много.

Въпреки това тя не виждаше друг изход.

Ръцете ѝ трепереха, докато търсеше с какво да намаже раните на Грациела. Сток щеше да ѝ помогне. Трябваше да поговори с него, а след това, с божията помощ, щеше да направи необходимото.

Очите ѝ се насълзиха. Ако цената, която трябваше да плати за това, беше загубата на съпруга ѝ, нямаше да бъде твърде много, тъй като той никога не бе бил истински неин.

ГЛАВА 16

Когато Конър изкачи възвишението и погледна към зелената равнина от другата му страна, на лицето му се появи широка усмивка. Ирландският му късмет най-накрая се беше върнал.

— Красиво — каза Нат, докато спираше коня си до неговия.

От устата на Нат това беше голяма похвала, напълно заслужена. Най-накрая двамата мъже бяха открили манадата от диви мустанги, която бяха търсили. Вече четвърти ден вървяха по следите им, като през първите три дни бяха яздили бързо между хълмовете, знаейки, че са близо до плячката си, но не достатъчно. Вчера Нат бе надушил, че са на прав път, и двамата бяха спрели, за да построят ограда, в която да прибират заловените мустанги.

Сега пред тях се виждаха животните, които търсеха. Около стотина мустанга пасяха във високата трева, която растеше по бреговете на потока, прорязващ равнината. Конър не искаше да улови всичките, а само тези, които бяха най-подходящи за разплод, и около две дузини от останалите, които щеше да обучи за прекарване на добитък.

— Изглеждат ми сити и напоени — каза той.

— Да.

— И са се отпуснали — Конър усети нетърпение. — Да ги пипнем.

Нат вдигна ръка. Светлосините му очи се присвиха срещу слънцето и той задържа мустака си, голям като конска опашка. Ако се изключеха няколкото сиви косъма в косата му, той беше тъмнокафяв от главата до петите, дребен и набит, ловец на мустанги през целия си живот.

Той беше научил занаята от воините техано, което означаваше, че бе имал най-добрите учители. Конър определяше възрастта му между трийсет и пет и шейсет, като беше склонен да приближи повече към горната граница.

— Не е достатъчно горещо — каза Нат.

Десет часът сутринта през месец май се струваше достатъчно горещо на Конър, но той прие думите на спътника си, без да възразява. След четири дни усилена езда и четири нощи, прекарани край лагерния огън, все щяха да издържат още няколко часа.

Те направиха точно това, като уплътниха времето си с разузнаване на околността. Мустангите се намираха на добро място за целите им. От другата страна на потока имаше високо варовиково образование, което не позволяваше на дивите коне да се измъкнат натам. На север, на около една миля по пътя им, беше разположен каньон без изход; на юг беше оградата, която двамата бяха построили в края на една кедрова горичка. Това оставяше на конете възможност за бягство само на изток, където ги очакваха Нат и Конър.

Когато слънцето достигна зенита си и започна да засипва равнината с палеците си лъчи, двамата тръгнаха бавно по каменистия склон, срещу вятъра, който не позволяваше на мустангите да надушат миризмата им. Сърцето на О'Конър биеше учестено. Конете не бяха красиви според стандарта на Саратога, защото бяха малки, жилави и кльощави, но бяха бързи и издръжливи и притежаваха достойнство, което се дължеше на способността им да оцеляват.

Водачът им беше един великолепен черен жребец. Той забеляза двамата ездачи и вдигна глава. Тъмните му очи се спряха върху Конър. Двамата сякаш си казаха нещо.

„Ще взема кобилите ти и няколко от жребците, но теб ще те оставя“ — искаше да му каже Конър.

„Няма начин да хванеш, когото и да било от нас.“ Това би му казал жребецът, ако мустангите можеха да говорят.

Жребецът сигурно познаваше околността много по-добре от Конър и Нат. Мустангите бяха териториални животни. В една година и най-дивите от тях можеха да не напуснат район от трийсет и пет квадратни километра, ако в него имаше достатъчно трева и вода.

Това беше един от фактите, които Конър беше научил от спътника си по време на вечерите, които бяха прекарвали край лагерния огън.

Те бяха обсъдили как двама души могат да заловят цяло стадо мустанги. Докато бяха чакали да стане достатъчно горещо, Нат, който не беше много приказлив, бе направил разумно предложение.

— Ще ги изморим.

Конър осъзнаваше колко мъдро беше това решение, въпреки че лично той предпочиташе да подгони стадото към ограденото място и да вкара колкото се можеше повече животни зад оградата. Бяха изминали четири дни и той вече беше готов да се върне в ранчото и да разбере какво става с жена му.

Последния път, когато я беше видял, тя бе отказала да спи с него в обора и някак си беше успяла да намеси Дженифър Уедърс и останалите Брейдън в извинението си. Но Кристъл беше страстна жена. Възможно беше тя да се окажеше тази, която щеше да го замъкне на втория етаж на обора, вместо той да направи това с нея.

Това поне беше една успокоителна мисъл, с която можеше да се залъгва по време на дългите безлунни нощи.

За да изморят конете, идеше да им бъде необходима поне още една седмица, но ако Нат смяташе, че това беше най-доброто решение, Конър беше съгласен с него. Те взеха товарния кон, който бяха вързали откъм далечната страна на хълма, и тръгнаха на север зад стадото, като бавно, но сигурно изтласкваха мустангите от равнината. Жребецът пое водачеството, но от време на време обръщаше глава и поглеждаше гордо Конър.

Първоначално мъжете останаха срещу вятъра, но постепенно се приближиха толкова, че когато настъпеше подходящият момент, щяха да имат възможност да се смесят с пляквата си. И двамата не се бяха къпали, откакто бяха заминали и сигурно нямаше да се изкъпят, докато не се върнеха, тъй като не искаха конете да надушат миризми, които можеха да ги подплашат.

Ако Конър искаше Кристъл отново да се доближи до него, щеше да му се наложи да се търка здраво със сапун.

Двамата продължиха да разхождат мустангите през нощта, а на следващия ден ги натикаха във входа на каньона, след което се отправиха обратно към равнината и ограденото място.

Едно от нещата, които Конър беше научил от Нат, бе, че мустангите имаха нужда от сън. Мъжете не им позволиха да се наспят. Нат и Конър също не можаха да спят, ако се изключеха периодичните дремки върху седлото. Когато пристигнаха до построения набързо корал, шест дни след като бяха забелязали дивите коне, мустангите последваха мъжете вътре, както бяха правили всяка нощ. Когато вратата се затвори след тях, единствено черният жребец вдигна глава.

Мъже и коне спаха под светлината на полумесеца, а на сутринта Конър започна да подбира конете, които искаше да задържи. Първото нещо, което направи, бе да удържи думата си и да пусне жребеца. В стадото имаше и други мустанги, които щяха да послужат за целите му, както и няколко добри кобили.

Между кобилите имаше три, които скоро щяха да раждат. Той подозираше, че родът на жребеца щеше да бъде продължен поне от една от тях.

В крайна сметка Конър задържа трийсет от първоначалните сто животни. Залавянето им беше минало без произшествия, но за сметка на това двамата мъже бяха напълно изтощени.

Те останаха да починат един ден, като се смесиха с конете, за да спечелят доверието им, и ги отведоха до потока, за да ги нахранят и напоят. Вечер ги спъваха, а през деня ги оставяха да се разхождат свободно из корала.

Вечерта, преди да тръгнат обратно към ранчото, двамата се съблякоха и скочиха в потока, след което церемониално изгориха дрехите си. Нат каза, че това си е чисто прахосничество, но Конър настоя, че е необходимо.

На един ден път от ранчото двамата се натъкнаха на група ездачи, съставена от десет ранчероси от окръга и още двама от каубоите им. Конър разпозна повечето от ранчеросите като приятели на баща си и някогашни негови приятели. Каубоите бяха млади и той не ги познаваше.

Начело на групата яздеше Далуърт Уедърс, бащата на Сторми.

Дори в тази пустош Конър очакваше, че Уедърс ще го подмине или щеше да започне да се оглежда за достатъчно високо дърво, на което да го обеси; вместо това Далуърт даде знак на останалите да спрат и да изчакат Конър да се приближи. Нат остана по-назад с мустангите, оставяйки Конър сам срещу групата ездачи. Мъжете си кимнаха за поздрав, а неколцина дори повдигнаха леко шапките си и измърмориха някакъв поздрав.

Конър назова неколцина по име. Те изглеждаха, сякаш им бе неудобно, че си спомняше имената им.

Уедърс слезе от седлото и остави коня си да пасе; останалите последваха примера му. Каубоите останаха отзад да пазят конете им.

Уедърс измъкна лула от джоба си и я напълни с тютюн. Конър му предложи кибрит. Той се поколеба, но прие и запали лулата си. Конър оглеждаше ранчеросите. Всички те си приличаха — едри, калени, на средна възраст, с малки коремчета, но силни и корави.

— Тръгнали сме след команчите — каза Уедърс най-накрая.

— Ние идваме от север. Не съм забелязал индианци.

Уедърс го изгледа с присвити очи, което се дължеше на твърде дългото стоене срещу слънцето.

— Може би си забравил за какво да гледаш.

— Има някои неща, които един мъж никога не може да забрави.

Уедърс изсумтя и дръпна от лулата си.

На Конър му се искаше да му каже колко много съжаляваше за Сторми, но не смяташе, че думите му щяха да бъдат приети добре.

— Да не би да търсите онези команчи, които са изгорили семейството в Кендал?

— Не сме сигурни. Аз търся онези, които нападнаха моя имот преди три нощи — той вдигна ръка. — И недей да гледаш, сякаш си готов да отлетиш. Поразпитахме наоколо и доколкото успяхме да разберем, „Двойното Д“ е единственото ранчо, което е било нападнато. Имотът на Сток е в безопасност.

— Семейството ти добре ли е?

Уедърс кимна, без да казва нищо. Конър знаеше, че той мислеше за сина си.

— За първи път от дълго време имаше луна. Те се промъкваха, готови да отмъкнат цялата ремуда, а аз си спях кротко като абсолютен глупак. Тогава започна стрелбата. Не бяха моите момчета. Някой друг ги подплаши. Може да не е бил само един. Стреляше се отвсякъде. Конете ми се разбягаха, но когато ги прибрахме, липсваха само два.

— Имал си късмет.

Уедърс се втренчи мрачно в него и на Конър отново му се прииска да повдигне въпроса за Сторми, но отново си замълча. Уедърс беше загубил единствения си син по време на война, която се беше водила далеч от Тексас, и едва ли се мислеше за късметлия.

Горчивият опит беше научил Конър, че когато с някой мъж се случеше нещо ужасно, той никога не успяваше да го забрави.

Ранчерото всмукна от лулата си.

— Наоколо се мотаят и лоши хора. Ако разговаряш с някого за нас — Конър знаеше, че Уедърс имаше предвид Дора и снаха си, — кажи им, че сме тръгнали към Саут Форк на река Гуадалупе.

Конър помнеше това място от младежките си години. То представляваше пуста, планинска местност, в която имаше множество пещери, трева, вода и дивеч. Индианци и престъпници можеха да се крият там дълго време. В миналото команчите не бяха създавали толкова много неприятности, но тези бяха команчи отцепници, отделени от братята си в резерватите, и това ги правеше непредвидими.

— Ще се погрижа всички заинтересовани да научат — каза Конър с кимване. — Аз също ще се оглеждам за индианци.

Той се обърна, за да се качи на коня си.

— О'Браян.

Конър се обърна и видя Уил Бюкенън, един от ранчеросите, да му подава ръка. Той я пое и я стисна, но Бюкенън избягваше да го гледа в очите.

— Искях да ти благодаря, че купи онези коне от мен. Плати ми повече, отколкото исках.

— Стоката беше добра, господин Бюкенън. Продадох повечето от тях с печалба.

— Обзалагам се, че не си спечелил много. Можеше да ги имаш и за по-малко. Не един от нас ти е задължен.

Неколцина от ранчеросите измърмориха съгласието си, но Дал Уедърс не беше между тях.

— Как разбрахте, че купувачът съм аз?

— Никой тук няма откъде да намери пари.

— Не се извинявам.

— И не би трябвало. Ти се връщаш в окръга й купуваш парцели от хората, които са се отчаяли и искат да се махнат. Не виждам как можеш да изкараш печалба от всичко.

— Аз знам какво правиш — заговори един друг мъж на име Джеф Куинлан. Той не изглеждаше толкова приятелски настроен към Конър, колкото беше Уил. — Изкупуваш всичко около „Бушуак“. Ограждаш Едгар Брейдън.

— Не го правя нарочно. Просто така се получи.

Куинлан изплю част от тютюна, който дъвчеше.

— Чухме как си загубил ранчото...

— Вижте — каза Конър, — онова, което сте чули, вероятно е преувеличение на истината. Аз се върнах и това ме радва. Женен съм и със съпругата ми живеем при един стар приятел. Тексас е моят дом. Каквото правя, го правя за щата и населението му, но също и за себе си и семейството си.

Той погледна Дал Уедърс право в очите.

— „Бушуак“ беше една мечта, но понякога мечтите не се сбъдват. Има много неща, за които съжалявам, но това, че заминах и след това се върнах, не е между тях. Искан ми се само да не бях чакал толкова дълго, преди да се прибера.

Същата вечер двамата с Нат завързаха конете и легнаха да поспят. Конър обаче беше неспокоен. Имаше твърде много неща, за които да мисли.

Приятелското отношение на Уил Бюкенън му беше дошло добре. Останалите, включително и Джеф Куинлан, се бяха държали почти любезно, бяха забравили за различията помежду им и бяха решили да гледат в бъдещето.

С изключение на Дал Уедърс. Лошото беше, че мнението на Уедърс се ценеше най-високо от другите, защото той беше изгубил най-много по време на войната.

Мислите му някак си прескочиха от ранчерото към Кристъл, което не го изненада. Той мислеше за нея през по-голямата част от времето. Наистина беше загубил много, но не всичко, въпреки че в продължение на няколко седмици бе смятал противното. Земята си беше земя, а хората си бяха хора. Той беше напуснал земята, защото не бе искал да гледа как хората на нея страдат заради една безсмислена война.

Хората бяха означавали най-много за него преди десет години. Това не се беше променило и досега.

И по-точно един човек. Той не беше забравил как бе постъпила Кристъл с него, но гневът му започваше да се размива.

Преди много години майка му бе пожелала и двамата ѝ синове да си намерят съпруги, които да им носят радост и щастие. Тя бе казала, че това не означава, че трябва да им носят и спокойствие, защото мъжете започвали да си въобразяват разни неща, когато нямало кой да

им се противопостави. Конър бе бил твърде малък, за да оцени пожеланията ѝ, но сега започваше да ги оценява. Кристъл му носеше радост, но спокойствието все му се изплъзваше.

Тя го беше обвинила, че не би отвел Джени Уедърс в обора, което беше възможно най-странното обвинение, което можеше да отправи една жена. Жени. Преди да срещне Кристъл, той бе смятал, че ги познава също толкова добре, колкото познаваше конете.

Конър се размърда върху твърдата земя. Утре вечер щеше да спи върху мека слама, гол, а не облечен, и ако не беше изгубил способността си да убеждава, нямаше да спи сам.

В края на краищата, той беше ирландец и все още притежаваше пословичното красноречие на сънародниците си. А и жена му неведнъж го бе хвалила за начина, по който използваше ръцете си.

Той си представи Кристъл сгушена в него, разпиляната ѝ върху сламата коса и вече беше готов да заспи, когато конете се раздвижиха. Конър застана нащрек. Едва ли имаше причина да се тревожи; вероятно някое животно ги беше подплашило. Шумът не беше събудил Нат, който спеше спокойно. Конър обаче не можеше да се успокои. Животните можеха да представляват опасност. Той обу ботушите си, закопча кобура си и отиде да провери какво става.

Конър обиколи оградата, но не забеляза нищо нередно. Дори на лунната светлина кедрите наоколо приличаха на непробиваема стена и той не забеляза никакъв признак на живот. Конър тръгна бързо към лагера, след което импулсивно продължи по-нататък, надолу по малкия поток, който използваша, за да напояват стадото. Конър коленичи и загреба една шепа вода.

Той усети, че някой го наблюдаваше от отсрещния бряг. С опънати до краен предел нерви, Конър погледна бавно нагоре и видя чифт ботуши, дългата ивица на панталон, празен кобур и револвер, насочен към него.

Той се изправи бавно, като държеше ръката си далеч от револвера. Мъжът на другия бряг беше висок и строен и беше облечен в дрехи на бял, но чертите на лицето му бяха по-остри отколкото на белите, а косата му беше дълга, права и черна.

Черни бяха и очите, които го гледаха втренчено. Дори на лунната светлина те му напомняха за дивия жребец, който бе пуснал на свобода.

Конър не можеше да бъде сигурен дали мъжът беше индианец или бял, нито пък дали беше сам, въпреки че по всичко личеше, че няма други.

Единственото сигурно нещо беше насоченият към него револвер.

— Ти си разтревожил ремудата — наруши тишината Конър, докато се питаше дали мъжът щеше да го разбере.

— Обикновено не вдигам толкова шум. А и ти имаш добър слух.

Той не само че говореше английски, но и го говореше като образован човек. Гласът му беше дълбок и плътен и той произнасяше ясно всяка дума. Предвид обстоятелствата, при които се срещаха, Конър не можеше да не се изненада.

— Значи си бял — каза Конър.

— Има ли значение? Аз пък си мислех, че щеше да ме питаш за оръжието.

— Тук имаш право. Без значение кой стреля, мъртвецът си е мъртвец.

— Не изглеждаш уплашен.

— Раздразнен съм от това, че се оставих да бъда изненадан. Баща ми, мир на праха му, сигурно се обръща в гроба си.

— Раздразнен? — Конър беше готов да се закълне, че на лунната светлина забеляза лека усмивка върху устните на непознатия. — От теб се очаква да изцапаш гащите.

— Не съм чувал този израз, откакто напуснах Ню Йорк. Ти си доста необичаен крадец.

— Аз не исках да открадна стадото ви, господин О'Браян. Ако исках, вече щях да съм го направил.

— Откъде знаеш името ми?

— Обикалям, наблюдавам, ослушвам се.

— Имате предимство пред мен, господин...

— Велика Британия Желязна Ръка. Както подозираше, аз не съм съвсем бял. Майка ми беше команч, а баща ми... е, предполагам, че можеш да се досетиш.

— Велика Британия Желязна Ръка, така ли?

— В. Б. Ж. Ръка. В училище така беше по-просто. Онези, които смятам за приятели, ме наричат Брит, но те не са много.

Конър се зачуди дали не сънуваше, но блясъкът на метала в ръката на мъжа изглеждаше съвсем реален.

— Значи си едновременно англичанин и индианец? Това ни прави двойни врагове. Аз съм ирландец и бял.

— Врагове по рождение.

— Тогава защо не ме застреляш?

— Ти си имаш достатъчно проблеми, за да добавям към тях и куршум в сърцето ти. Но имаш жена, която трябва да бъде обичана, независимо от предателството ѝ.

— Струва ми се, че виждаш и чуваш твърде много.

— И други са ми казвали същото. Имам да ти кажа само две неща, след което ще си тръгна. Пази се от Ройс Брейдън. Той е полудял от омраза и гняв.

— Никога не е бил нормален. Защо ме предупреждаваш?

— Бялата ми кръв се срамува от него. В края на войната и след това той продаваше оръжие и муниции на команчите, докато същевременно се преструваше, че служи като войник на границата. От тази търговия спечели пари, които подели с баща си. Това не го направи добър син, а опозори и двама им.

— Сток подозираше нещо такова.

— Второто нещо, което искам да ти кажа, е, че команчите напуснаха окръга. Питаш се откъде знам ли? Аз също съм индианец.

— Предполагам, че ти имаш нещо общо с тяхното заминаване. Ти ли ги прогони от „Двойното Д“.

Конър можеше със същия успех да говори на дърветата. В. Б. Ж. Ръка беше изчезнал, преди да бе свършил да говори, и сякаш се изпари между сенките на дърветата — също толкова внезапно, колкото се бе появил.

Конър остана да стои загледан в тъмнината. През своя трийсет и пет годишен живот бе видял доста странни неща, но случилото се тази вечер определено заемаше първото място. Образован метис с револвер в ръка, а на всичкото отгоре прокълнат да носи най-странното име, което Конър някога бе чувал.

Когато Конър се върна при лагера, Нат беше седнал на земята с готова за стрелба пушка.

— Той си замина — каза Конър и когато видя въпросителния поглед на Нат, добави: — беше метис, който дойде да ни каже, че команчите са напуснали окръга.

— Трябвало е да го застреляш.

— Той не ме заплашваше. Освен това не той, а аз бях на прицел.

Конър щеше да му разкаже повече, но реши, че вече бе казал достатъчно. Брит Желязна Ръка го беше предупредил за Ройс и бе похвалил Кристъл. Конър изпита нарастващо нетърпение да се прибере у дома и да я прегърне.

Конър и Нат тръгнаха на път рано на следващата сутрин и късно следобед стигнаха в ранчото. Нат и работниците помогнаха на Конър да вкара мустангите в корала и се погрижиха за конете на двамата ездачи. След това Конър отиде да огледа свършената по време на отсъствието му работа.

Той поклати глава с удивление. За малко повече от седмица работниците бяха издигнали основите, стените и покрива. Спалното помещение беше готово. Те дори бяха добавили една отделна стая зад обора, точно до яслата, в която Сток държеше кобилата си.

До къщата беше наредена камара дървени трупи, които щяха да бъдат добавени към вече поставените основи на новите стаи. Удивително. Сигурно им плащаше повече, отколкото осъзнаваше.

В момента никой не работеше; всички се бяха пръснали, след като му бяха помогнали да прибере конете. Никой не излезе от къщата, за да го посрещне с гореща прегръдка.

Конър забеляза един от мъжете да наднича от вратата на обора.

— Къде са всички? — попита го Конър.

— Сток отиде на лов — работникът поклати глава. — Напоследък не се мярка много често. — Без повече обяснения, той се скри в сенките, оставяйки Конър замислен.

Тук ставаше нещо, което нямаше да разбере, докато не целунеше жена си. Той всъщност нямаше намерение да се задоволи само с една целувка. Толкова силно я желаше, че му беше трудно дори да върви. Значи оборът не ѝ харесвал, а? Щом като Сток го нямаше, леглото щеше да бъде свободно.

Той тръгна към задната веранда. Кучетата, които по това време на деня обикновено лежаха до люлеещия се стол, ги нямаше. Сигурно Сток ги бе взел със себе си.

Липсата им не беше единствената разлика отпреди. Прозорецът, който гледаше назад, блестеше от чистота.

Кристъл беше трудолюбива, но никога не беше мила прозорците. Той някак си не можеше да повярва, че тя започваше да се превръща

все повече и повече в домакия, та било то и за да убие времето, докато него го нямаше. По-скоро очакваше да я види на кон в пасището.

Тя се появи на вратата. Косата ѝ беше разпусната, мека и златиста, каквато я помнеше. Беше облякла синята си рокля. Представляваше най-красивата гледка, която Конър бе виждал през живота си.

Той тръгна към нея, като му се прииска да имаше търпение първо да се измие.

Кристъл вдигна ръка.

— Конър.

Тя изрече името му тихо, но не направи нито крачка към него.

— Поне си спомняш кой съм.

— Не съм забравила — гласът ѝ приличаше на шепот.

Това му дойде твърде много и той тръгна отново към нея.

— Почакай — каза тя.

— Какво да чакам? — попита той.

Преди Кристъл да успее да му отговори, един кон се появи иззад ъгъла на къщата и едва не събори Конър, докато минаваше край него и изчезваше в гората.

Конър се загледа след слабата фигура, която се беше привела над гривата на коня.

— Това Джъдж ли беше?

Кристъл кимна.

— Какво търси той тук? И защо язди толкова бързо, по дяволите?

Тя започна да кърши ръце.

— Ядосан си.

Конър свали шапката си и избърса чело с ръкава.

— Не искам да се ядосвам. Ако слезеш да ме поздравиш както трябва, много бързо ще ми мине.

— О, Конър — каза тя и гласът ѝ отново прозвуча задъхано, а погледът ѝ сякаш му даваше всички обещания, които можеше да поиска от нея.

Тя беше стигнала до стъпалата, когато задната врата се отвори. Една жена на средна възраст, облечена в черно и с прошарена коса, излезе навън. Конър разпозна в нея майката на Кристъл. Беше я

виждал само веднъж, на масата в някогашната трапезария на семейство О'Браян.

Зад нея беше застанала Хелга Вернер, която си беше все така висока, забележителна и намръщена, каквато я помнеше. Те му заприличаха на фаланга, която му препречваше пътя към къщата.

Конър погледна Кристъл в очакване на обяснение, но нещо му подсказваше какво щеше да чуе.

— Конър, те се нанесоха тук малко след твоето заминаване — тя се опита да се усмихне. — Нямах друг избор, освен да ги доведа тук. Ако искаш, ще си тръгнем.

ГЛАВА 17

Сърцето на Кристъл спря да бие. Конър се бе върнал у дома, изморен от пътуването и прекрасен, но също така и подозрителен, при това с право.

Трябвало бе да му каже насаме какво бе направила, да му поднесе новината постепенно, но не бе имала такава възможност. Ако съдбата, в която Конър вярваше толкова силно, наистина съществуваше, то тази съдба беше решила да разруши щастието ѝ.

„Ще си тръгнем“ — бе казал тя. Не беше добавила обаче, че ако го направеха, щеше да умре.

За изненада на Кристъл майка ѝ заговори първа.

— Господин О'Браян, ние не искаме да ви бъдем в тежест. Семейството ми и без това ви причини достатъчно злини.

„Млъкни, мамо“ — помисли си Кристъл. Разбира се, че семейство Брейдън бяха бреме за Конър и това нямаше да се промени до смъртта му.

Конър продължи да ги гледа известно време, след което погледът му се спря върху Кристъл. Изражението му беше непроницаемо. Той ѝ посочи потока и тя го последва натам, като си мислеше, че би отишла с него до края на света.

Конър я заведе до брега и ги отдалечи още повече от обора и къщата. Слънцето стопляше гърбовете им. Косата му беше пораснала и той изглеждаше по-слаб отколкото преди, но гърбът му бе все така изправен, а крачките му — все така широки. Кристъл трябваше да подтичва, за да не изостане от него.

Той не спря, докато не навлязоха дълбоко между дърветата, които растяха по брега на потока. Двамата стояха върху килим от трева и единствено водата и вятърът можеха да чуят разговора им.

На това място потокът беше широк и водата течеше бавно; Кристъл се загледа във вълничките, които набраздяваха повърхността. Конър стоеше толкова близо до нея, че тя чуваше дишането му, усещаше топлината му и погледа му върху себе си. Трябваше само да

протегне ръка, за да го докосне. Той трябваше само да протегне ръка, за да я докосне.

Никой от тях не протегна ръка.

— За какво е всичко това, Кристъл? — попита той точно когато на нея започна да ѝ се струва, че всеки момент ще закрепси. — Наистина ли искаш да си тръгнеш? Започна да ме подготвяш за това доста преди заминаването ми.

Сърцето ѝ се сви. Искаше ѝ се да извика, че не искаше да си тръгва, но не можеше да се довери на гласа си и само поклати глава.

— Това не е отговор.

Той беше прав. Конър заслужаваше повече. Тя се насили да погледне към него, към мрачното му изражение и пронизателните му очи и чертите на лицето му, които се бяха запечатали завинаги в сърцето ѝ. Любов и съжаление се надигнаха като буря в душата ѝ. Кристъл заби нокти в дланите си и му разказа за посещението на Грациела. Бруталността на брат ѝ, жестокостта на баща ѝ — тя не премълча нищо. Конър дори не трепна по време на разказа ѝ; той стоеше неподвижно, сякаш беше изваян от камък.

— Заведох я при госпожа Трухарт в града. След това говорих със Сток и той каза... — тя премигна, за да пропъди напирещите сълзи. — Той е добър човек. Това е причината те да са тук.

— И ако аз не съм толкова добър, ти ще си тръгнеш?

Гласът му беше груб и рязък.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Нямах точно това предвид.

Той сякаш не я чу.

— И Брейдън ги остави да си тръгнат с теб просто така?

— Него го нямаше, когато отидох да ги взема.

— Не си ли мислила, че ще тръгне след тях?

— Трябваше да поема този риск. Той не е толкова силен, колкото беше едно време.

— На мен ми се струва, че е достатъчно силен.

„Той живее на земята на ОБраян.“ Кристъл почти можеше да чуе Конър да изрича тези думи.

— О, Конър — каза тя, почти на ръба на пречупването, — всичко, което правя, те наранява.

Те останаха загледани един в друг. Времето сякаш спря.

— Не всичко — той я сграбчи за ръцете и я дръпна към себе си.
— Не и това.

Конър я целуна. Не нежно, не с обич, а по-скоро като наказание, сякаш искаше само да подчертае мисълта си.

Започна да я прегръща и точно когато тя си помисли, че вече можеше да се сгуши в него и да се вкопчи в тялото му, той я отблъсна.

Кристъл се олюля. Съзнанието ѝ беше замъглено, а дишането ѝ — затруднено.

— Защо винаги чувствам, че между нас има разстояние? — попита той. — Дори когато сме в леглото.

Това беше истината, самата болезнена истина. Кристъл понечи да отвори уста.

— Не ми разправяй онези глупости, че си Брейдън. Светът е пълен с такива като Брейдън. Говоря ти за теб и мен.

Кристъл се разплака.

— Не знам. Аз не искам да бъде така. Може би това е, защото никога не си говорим.

— Говори тогава — думите бяха изречени като предизвикателство.

„Обичам те.“ Той щеше да си помисли, че така тя се опитваше да спечели време за семейството си. Конър имаше право да мисли само за най-лошото.

Тя го обичаше със страст, която я плашеше. Той също я плашеше, повече от всякога, повече дори в сравнение с онзи ужасен миг в хотела в Сан Антонио, когато бе научил за лъжите ѝ. Плашеше я, защото много лесно можеше да го загуби — не само за една седмица, а завинаги.

Той изглеждаше толкова суров, докато стоеше срещу нея. Всичко в него излъчваше сила и твърдост. Все още не се беше преоблякъл. Кристъл се питаше дали и сърцето му бе толкова твърдо, колкото погледът му.

Искаше ѝ се да докосне гърдите му и да усети туптенето на сърцето му. Дали и то биеше толкова силно, колкото нейното? Не, това беше невъзможно. Той не я обичаше.

Точно това я плашеше най-много. Дори ако останеха заедно, той никога нямаше да почувства към нея онова, което тя изпитваше към него.

Значи той искаше да говори? Е, тя не можеше да му каже нищо от онова, което той искаше да чуе.

— Прав си, Конър. Нищо няма да се получи. Ще си тръгнем.

— Не ставай глупава. И къде ще отидете?

— Госпожа Трухарт...

— Ще заведеш майка си в публичен дом.

— След баща ми госпожа Трухарт ще ѝ се стори като светица.

— Ами Хелга? А брат ти?

Тя поклати безпомощно глава.

— Ние сме цяла армия, нали?

— Така поне ми се стори на мен.

— Не се почувства добре дошъл у дома си.

— Не бях посрещнат, както ми се искаше.

За миг погледът му се смекчи и на лицето му се изписа онова изражение, което караше коленете ѝ да се огъват.

— Не ме гледай така — каза той. — Освен ако не си ни нагласила легло, за което да не знам.

Де да беше така.

Тя видя, че Конър се беше загледал в тревата пред себе си. Беше му казала, че никога повече няма да го направят навън, защото такава любене било неприлично. Беше истинска глупачка.

Той не ѝ даде възможност да му каже това.

— Разбира се, че можете да останете — Конър сви рамене и обещанието за страст между тях изчезна.

— О, Конър — каза Кристъл. Искаше ѝ се да се хвърли в прегръдките му, но той щеше да си помисли, че тя го прави само от благодарност, докато истината беше, че на нея ѝ се искаше да го прегръща, докато не забравят за останалия свят.

Двамата тръгнаха назад към къщата. Когато той спомена, че искал да отиде да провери как върви строежът на спалното помещение, на нея ѝ се прииска да му каже, че могат да заключат вратата и...

Разделиха се без дори да докоснат ръце. Докато вървеше сама към къщата, знаейки, че майка ѝ тръпне в очакване да чуе какво е казал Конър, Кристъл реши да направи нещо, което бе трябвало да направи много отдавна.

Трябваше да се изправи срещу най-възрастния Брейдън и да му каже, че нещата трябваше да се променят.

Кристъл замина рано на следващата сутрин с надеждата да намери баща си трезвен.

Предишната вечер Конър бе казал, че би искал да държи под око новата стока, и беше отишъл да спи неизвестно къде. Той все още не беше станал, когато Кристъл оседла Светкавица и се отдалечи бързо от къщата.

Майка ѝ не би искала тя да отиде при Едгар. Ако Джъдж разбереше за намеренията ѝ, щеше да тръгне с нея. Това обаче беше нещо, което Кристъл трябваше да свърши сама.

В „Бушуак“ цареше спокойствие. На утринната светлина дори къщата изглеждаше изоставена, с изключение на светлината в стаята, която Ройс бе казал, че баща им използва за библиотека... и в която Едгар се напиваше сам.

Кристъл откри баща си в убежището му, отпуснат пред камината, с измачкан костюм и изцапана яка. В краката му лежеше съборена една празна чаша. Той изглеждаше по-блед, по-слаб. Беше се състарил с десет години само за няколко седмици, които бяха изминали от срещата им в града.

Той изглеждаше... безпомощен. Искаше ѝ се да го обича, искаше ѝ се да го успокои, но през всичките двайсет и четири години на живота ѝ Едгар никога не ѝ беше позволил да покаже каквито и да било чувства към него и не бе показал такива към нея. Той отново и отново бе доказвал, че е неспособен да дава или да приема обич. Беше пропуснал най-хубавото в живота и тя съжаляваше, когато си помислеше какво би могло да бъде.

Кристъл отвърна поглед, защото не може да понесе болката от спомена. Всяка нощ се молеше Конър да забрави миналото. Тя самата трябваше да направи същото.

По време на краткия си престой в „Бушуак“, преди да се беше срещнала с Конър, не бе влизала в тази стая. Тя приличаше на манастир, с прашни полици за книги по стените и плътни тъмни завеси, които изолираха напълно дневната светлина. С изключение на едно бюро и два стола, мебелировката беше оскъдна. Въздухът беше застоен и вонеше на уиски. Тя мина покрай баща си и дръпна завесите, след което отвори един прозорец.

Баща ѝ се размърда и Кристъл се обърна с лице към него. Едгар премигна веднъж, след което изправи гръб и в погледа му се появи

старата враждебност и подозрителност.

— Какво търсиш тук? — изсумтя Едгар.

Тя очакваше подобен поздрав и изпита чувство на загуба. Конър беше прав. Едгар Брейдън все още бе силен.

Но Кристъл също бе силна. Беше наследила това качество от баща си. Тя свали шапката и ръкавиците си и ги захвърли на бюрото, след което приглади косата си.

— Тук е толкова тихо. Сам ли си?

— Мъжете са на работа. От двете страни на потока, ако изобщо ти влиза в работата. Около обора трябва да има хора.

— А в къщата?

— Ти успя да я изпразниш — той говореше с такова презрение, че Кристъл потръпна.

— А Ройс?

— Момчето си има собствени грижи.

— Той е мъж, татко. Или поне се предполага, че трябва да е мъж. Знаеш ли, че е пребил Грациела?

— Не ми разправяй лъжи. Тя сигурно си го е заслужила.

Кристъл бе готова да му отвърне по хиляда начина, но трябваше да се въздържа и да ги запази за неща, които бяха по-близки до сърцето ѝ от злобата на брат ѝ. Вече беше защитила Грациела и не можеше да направи нищо повече. Сега други се нуждаеха от нея.

— Трябва да поговорим, татко.

Преди няколко часа се беше опитала да поговори с Конър, но без особен успех. Сега трябваше да се справи по-добре.

— Защо наруши обещанието си? — попита тя.

— Затова ли си дошла тук? За да ми зададеш този въпрос?

— Ти се закле, че мама и Джъдж ще живеят в „Дъсчения лагер“, ако ти помогна да получиш „Бушуак“. Ти получи ранчото. Защо ги върна тук?

Той се надигна от стола, но след малко седна отново.

— Виж какво, момиче, не съм длъжен да отговарям пред теб.

— Налага се. Имахме споразумение. Да не искаш да кажеш, че думата ти не означава нищо?

Той се огледа и присви воднистосините си очи под тежките сиви вежди и за миг сякаш изчезна някъде другаде, далеч от нея. Промяната в него бе колкото внезапна, толкова и необяснима.

— Това място. То не е такова, за каквото го мислех.

— И какво очакваше?

Той премигна и тя отново долови уязвимостта, която сънят не бе успял да пропъди.

— Не знам. През целия си живот съм се борил за всичко, което съм искал. А сега... — гласът му заглъхна и той се вгълби в мислите си.

Това не беше мъжът, който ѝ се бе троснал само преди минута, а самотен, объркан човек, който се оглеждаше, сякаш нямаше представа, къде се намира. Той сякаш бе едновременно двама души — старият тиранин Едгар и някой много по-слаб, когото не познаваше.

Той я плашеше, но не по начина, по който я плашеше Конър; по-скоро Кристъл се страхуваше за него, а не от него.

Докосна ръката му.

— Татко — прошепна.

Той се дръпна рязко.

— Какво правиш, по дяволите? Защо си дошла тук? Онова копеле съпругът ти ли те изпрати?

Кристъл потръпна и се отказа. Това беше истинският Едгар Брейдън — подозрителен, осъдителен, студен, още по-лош отпреди и още по-непредвидим. Всеки знак на нежност, объркване или нужда от друго беше просто моментно отклонение. В крайна сметка той щеше да остане далеч, поне по отношение на семейството си.

Кристъл се беше надявала да намери решение тази сутрин, а вместо това само бе увеличила мъката си.

— Искан да те питам дали има някаква възможност да се държиш по-добре с мама. Тя и Джъдж трябва да бъдат тук, но не могат да се върнат, докато ти се държиш така с тях.

— Аз съм такъв, какъвто съм бил всякога.

Не, това не беше вярно, независимо колко изправен седеше в стола и колко уверено говореше. Някъде в далечината се чува изстрели. Кристъл се стресна.

— Какво беше това? — попита тя.

Едгар се заслуша за малко, след което се усмихна.

— Това сигурно е Ройс, който се упражнява в стрелба. Кажи на копелето Конър О'Браян да внимава. Моето момче ще го сложи на

мястото му — той се разсмя. — На два метра под земята. До онзи крадец на жени баща му.

Кристъл се почувства, сякаш в тялото ѝ се забиваха куршуми. Тя посегна с треперещи ръце към шапката и ръкавиците си.

— Измий се, татко. Преди да тръгна, ще ти направя закуска. И вземи някой да ти помага тук. Някой, който да чисти и готви.

— Нямам нужда от помощ. Започнах живота си, като се грижех сам за себе си, и смятам да го завърша по същия начин.

Изстрелите престанаха за около минути, след което се чуха отново.

— Тогава си бил беден, а сега имаш пари. Наеми някого. Най-добре ще бъде да е мъж, едър и силен, за да не го закача Ройс.

Тя го остави и отиде в кухнята. Когато приготви закуската, Едгар все още не се беше появил. Тя остави чинията му под една кърпа с бродирано на нея „Б“. Майка ѝ лично беше изработила бродерията, която беше изящна и красива като самата нея.

Кристъл се загледа в масата. Струваше ѝ се, че беше направила твърде малко за него, макар да знаеше, че той нямаше да приеме повече. Тя оправи кухнята, провери килера и си тръгна, като се чудеше каква ли болка щеше да изпита при следващата им среща и кога отново щеше да се види с баща си.

Когато Кристъл напусна ранчото, стрелбата беше престанала. Всичките ѝ мисли се насочиха към Конър.

Конър яздеше под лъчите на обедното слънце на път за дома си. Не беше виждал Кристъл от снощи и не беше оставал насаме с нея от разговора им до потока.

Беше гладен, изморен и мръсен и беше ядосан на всички, които познаваше. Дори и на Сток, който всяка вечер се беше оплаквал от „онази проклета германка“, докато Конър най-накрая не му беше казал: „Ти я пусна тук, ти можеш да я изгониш. Ти си собственикът.“

Сток обаче бе продължил да се оплаква, което създаде у Конър впечатлението, че на него може би просто му харесваше да ругае тази жена и потеклото ѝ. Затова Конър го остави на мира.

Сток беше последната му грижа, заедно с Ройс и Едгар Брейдън. И двамата бяха мръсници, в това нямаше никакво съмнение. Да ги сравни със скунксове, щеше да бъде обидно за животните. Да им се

сърди, беше все едно да се сърди на някое тексаско торнадо. Те разрушаваха всичко по пътя си, защото такава беше природата им.

Да обръща гнева си срещу Кристъл, беше също толкова безполезно. Нейната цел в живота сякаш беше спасяването на света. Тя имаше дълъг списък с конкретни имена, на които помагаше. Той знаеше чие име беше последно в списъка ѝ.

Неговото.

Затова в крайна сметка гневът му беше насочен към самия него. Вчера бе имал възможност да я обладае на тревата край потока. Беше видял това в очите ѝ, беше го почувствал в целувката ѝ. Трябвало бе да се възползва. Това би влошило отношенията им, но поне щеше да е прекарал една по-спокойна нощ.

Когато влезе в къщата през задната врата, Хелга му подаде една бележка.

„Спомни си за кобилата и жребчето.“ Бележката беше подписана с буквата К.

Конър опипа хартията. Много добре си спомняше случката. Какво беше намислила Кристъл сега? Каквото и да беше, кръвта му вече бе кипнала.

Той взе коня си, преди един от каубоите да го беше отвел в обора, и се понесе през гората, като с всяка измината минута се чувстваше все по-разгорещен. Сигурно се измъчваше без причина. Като се имаше предвид как вървеше животът му напоследък, нямаше да се изненада да намери църковен хор да репетира на мястото, което смяташе за запазено само за него и съпругата му.

Вместо това налетя на простряно върху тревата одеяло, кошница с храна и бутилка вино, която се охлаждаше в потока. Там го очакваше жена му.

Дрехите ѝ лежаха на брега, а тя беше във водата.

Косата ѝ беше мокра, а по гъстите ѝ мигли се виждаха капчици вода. Устните ѝ бяха разтворени, но не в усмивка. Тя сякаш очакваше реакцията му.

Ако успееше да го огледа достатъчно отблизо, щеше да види повече от достатъчно. Ботушите му полетяха на една страна, шапката му бе захвърлена на друга и той пусна колана с кобура си на земята.

— Някога носил ли си наколенници без панталони? — попита го тя.

— Не.

Погледът ѝ заблестя.

— Мисля, че ще бъдеш интересна картинка.

— Някои хора биха нарекли такава гледка неприлична.

— Вече не е.

Конър разкопча панталона си.

— Отвътре са малко грапави — каза той. — Може да протъркат.

Кристъл се изкашля и той си помисли, че тя сигурно беше по-нервна, отколкото изглеждаше.

— Като стана въпрос за търкане — каза тя, — имам един сърбеж, по който трябва да се поработи.

— Тогава ела тук и ще ти решим проблема.

— Ти ела тук.

Конър знаеше кога да отстъпи. Той захвърли дрехите си на брега и влезе във водата при Кристъл. Водата бе хладна, но достатъчно, за да охлади желанието му.

Той отметна косата от челото си.

— Искаш ли да ми покажеш къде те сърби?

Тя му се усмихна едва забележимо, но това беше достатъчно да предизвика появата на трапчинката на бузата ѝ. Той я виждаше толкова рядко, че беше забравил, че трапчинката беше само една.

Кристъл се опита да запази равновесие на покритото с кал и камъчета дъно.

— Някога имал ли си нужда да те почешат навсякъде?

— Само когато съм с теб.

— И с никоя друга?

— С никоя друга.

Топлината, която премина между тях, можеше да накара водата да заври.

Неговата съблазнителна водна нимфа погледна надолу, след което вдигна глава и го погледна отново, но без вече да се усмихва, без да го предизвиква.

— Конър, това не е никакво разкаяние или заплащане за онова, което направих.

— Не е необходимо да ми обясняваш.

— За теб може и да не е, но за мен е.

Внезапно Конър осъзна истината. Той все още я обичаше също толкова силно, колкото и в мига, когато я бе видял за първи път в бара. Не, обичаше я още повече. Тогава бе забелязал само красотата на повърхността, а сега я обичаше заради всичко, което беше.

Безпокойството, което го беше измъчвало през последните седмици, се изпари. Той я обичаше. Как можеше да не я обича?

— Кристъл... — започна, решен да ѝ го каже.

Тя сложи пръст на устните му.

— Не казвай нищо. Това, което ще се случи между нас, ще бъде, защото и двамата го искаме. Искам да направиш с мен всяко неприлично нещо, за което се сетиш, и аз ще направя същото с теб.

Тя се надигна над водата колкото да му покаже върховете на гърдите си.

— В случай, че се чудиш откъде да започнеш...

Конър обаче имаше други предпочитания. Той я целуна, уви ръце около хлъзгавото ѝ от водата тяло, прегърна я и я изнесе на брега.

Двамата застанаха един срещу друг и се целунаха отново. Ръцете ѝ се плъзнаха по гърдите му и в мократа му коса. Той започна да гали гърба ѝ и да опипва задника ѝ.

Желанието му го караше да се чувства едновременно слаб и силен. Двамата легнаха на одеялото и той я прегърна.

— Неприлично, така ли? — започна да целува очите ѝ, врата ѝ, връхчетата на гърдите ѝ, а след това отново се върна към устните ѝ. — Между съпруг и съпруга няма нищо неприлично.

Тя се ухили и той отново видя в нея нимфата, която го беше поканила във водата.

— Моля те, остави ме да вярвам каквото си искам. През целия си живот никога не съм търсила забранени удоволствия. Сега ги искам.

Той пхна бедрото си между краката ѝ и започна да го движи напред-назад.

— Това неприлично ли е? Намерих ли сърбеж, който трябва да бъде отстранен?

— О, да! — каза задъхана тя.

Конър продължи да гали тялото ѝ, докато кожата ѝ не стана гладка и суха като коприна. Устните му я засипваха с целувки навсякъде, а когато разтвори краката ѝ, тя му позволи да я целуне по най-интимния начин.

Телата им се сляха в едно и той вече не знаеше къде свършва тя и къде започва той. Любовта им беше толкова страдна, че когато светът се завъртя около тях, Конър се почувства, сякаш щеше да полудее.

Тя остана вкопчена в него дълго време. Той никога не се бе чувствал толкова добре. Неговата съпруга. Харесваше му как звучеше това.

Тя го правеше по-различен от обикновено. Правеше го възможно най-добър.

Конър си помисли, че може би беше намерил идеалната съпруга.

Само че Кристъл не му беше казала нищо и не искаше той да говори. Всеки път, когато Конър се опиташе да отвори уста, тя намираще начин да го спре.

Това ѝ се удаваше много лесно.

Двамата облякоха ризите си и започнаха да се хранят, но Конър прекара повече време да я гледа. Тя имаше хубави крака, дълги и стройни, силни от годините, прекарани на седлото. Хубави глезени, хубави прасци, хубави бедра, хубави...

Той се спря. Трябваше да се концентрира върху по-безопасна територия. Проблемът беше, че в Кристъл нямаше нищо безопасно.

Тя му предложи чаша вино и той направи същото за нея. На Конър обаче не му трябваше алкохол, за да му се замае главата; присъствието на Кристъл беше достатъчно.

Когато се нахраниха, двамата легнаха един до друг и се загледаха в облаците, които се движеха над главите им. Той беше готов да подремне известно време с нея, след което да се възползва от момента, в който тя нямаше да бъде толкова бдителна и да я попита дали го желаше или не, а след това да я люби страстно отново.

— Днес ходих в „Бушуак“.

Спокойствието изчезна. Все едно че го беше ударила с юмрук в стомаха. Той се отдръпна инстинктивно. Ето какво се криеше зад тази малка сценка, а той си бе мислил, че тя го желае толкова силно, че не може да се владее. Кристъл бе казал, че това не е разкаяние или проява на благодарност, но може би го беше излъгала. Може би беше излъгала и самата себе си.

— Опитях се да поговоря с татко за мама и Джъдж, но той не ме изслуша. Променил се е, Конър. В един момент си е същият като преди, а в следващия е съвсем различен. Плаши ме.

Треперещият ѝ глас разкъсваше сърцето му. Конър се почувства като мерзавец заради това, че гледаше на нейните проблеми през собствените си очи. Той я прегърна. Кристъл го целуна по гърдите и обви ръка около кръста му.

— Казах ти, че нямам нищо против, че те живеят с нас.

— Но това не е добре нито за тях, нито за теб и мен. Това не е истинско решение и двамата го знаем прекрасно.

Тя беше права. Ако ѝ кажеше, че не е така, щеше да излъже.

— Ройс не беше там, но го чух. Упражняваше се в стрелба някъде из хълмовете.

— Мислиш ли, че ще стане по-добър?

— Не знам. Възможно е...

— Веднъж го видях в действие. Той е страхливец. Това е нещо, което не може да бъде променено с упражнения по стрелба.

Кристъл се умълча и за миг му се стори, че може да е заспала. Дишането ѝ обаче не беше равномерно и той усещаше напрежението в тялото ѝ.

Спокойствието беше изчезнало, но не и любовта и желанието му към нея. Каквото и да изпитваше тя, той знаеше със сигурност, че ѝ харесваше да се люби с него.

— Веднъж ти ми каза, че си жена, която си държи на думата. Или нещо подобно.

Тя го погледна.

— Така е. Не съм лъгала, откакто... — тя прехапа устна. — Защо винаги оставям това да застава между нас?

— Защото си такава, каквато си. А сега да се върнем към обещанието ти...

Очите ѝ се разшириха от тревога.

— Какво обещание?

— Онова, че ще ме оставиш да направя каквото искам с теб и след това ти ще направиш същото с мен.

Тревогата изчезна и погледът ѝ заблестя.

— А, това обещание. Мислех, че си го забравил.

— Няма начин. Залавяй се за работа.

Тя седна до него и свали ризата си. Гърдите ѝ бяха едри и стегнати, а връхчетата им вече се бяха втвърдили.

— Съблечи се — нареди тя.

Той я послуша.

Кристъл го бутна по гръб върху одеялото и посегна към полупразната чаша с вино.

— Откраднах това от килера в „Бушуак“. Не знам дали принадлежи на твоето семейство, или на моето, но сега вече е наше.

Тя го поля от стомаха до бедрата с тъмната течност. Конър подскочи неволно, когато усети хлъзгавия хлад.

— Какво правиш? — попита той.

Кристъл сви рамене.

— Не знам. Видях чашата, погледнах към теб и си спомних за нещата, които направи с мен — тя премигна с престорена невинност. — Действам само по инстинкт. Кажете ми, ако направя нещо не както трябва.

Тя облиза виното под пъпа му, след което облиза устни.

— Не е зле.

— Съвсем не е зле — съгласи се Конър. Гласът му беше по-висок от нормалното. Тялото му се втвърди.

Кристъл доказа, че можеше да бъде също толкова развратна колкото и той.

ГЛАВА 18

През следващите две седмици двамата бяха толкова заети със задълженията си в ранчото, че нямаха повече възможности за неприлични удоволствия.

Въздържанието се превърна в ежедневието. Конър не беше много добър във въздържането и от погледите, които му хвърляше Кристъл, му ставаше ясно, че това важеше и за нея.

Най-лошото беше, че в ежедневието тя сякаш се отдалечаваше от него, сякаш си мислеше, че двамата споделяха нещо само когато бяха в леглото.

Ако беше така, а той изобщо не вярваше в това, просто щеше да им се наложи да се любят постоянно.

Хелга се оказа жена с многостранни заложиби и се зае с надзираването на строителните работи. Конър нямаше никаква представа, как тя бе станала архитект и надзирател, но едно беше сигурно — определено знаеше как да издава заповеди на английски и немски. Ако Хелга кажеше, че нещо трябваше да се преправи, то се преправяше. Построени бяха първо една спалня, след това още една, след тях отделна трапезария и коридор, веранда, която обграждаше цялата къща, сенник, три камини и голям склад.

Оставаше само да боядисат конструкцията с бяла боя и дори самият президент Грант щеше да се почувства у дома.

Анабел беше заела единственото легло, а Кристъл спеше на един импровизиран нар, поставен до прозореца на предната спалня. Още от самото начало Хелга се беше настанила да спи на дивана, а в редките случаи, в които Джъдж се задържаше наоколо, отиваше да спи в обора. Конър спеше заедно с работниците в препълненото спално помещение, а Сток се беше нанесъл в новата си стая в близост до яслата на кобилата Алис.

Конър не беше сигурен дали някой беше доволен от това положение.

А освен може би Сток.

Първоначално Конър не обръщаше много внимание на Джъдж и едва забелязваше присъствието на момчето, което и без това се появяваше само за вечеря. Един или два пъти го беше заварвал да говори със сестра си, но те винаги млъкваха, когато го видеха. Той знаеше, че спореха, но не знаеше за какво.

Освен това не му влизаше в работата да се намесва. Момчето беше също като останалите мъже, които Конър познаваше — то му нямаше доверие и не го харесваше.

Конър приемаше това и двамата не си пречеха.

Това положение се промени на сутринта, когато Джъдж повали Кристъл на земята.

Тя беше облечена в кожените си дрехи и беше тръгнала към обора да оседлае Неприятност. Конър беше на покрива на почти завършената пристройка и разглеждаше току-що поставените дъски. Преди всичко обаче гледаше жена си. Тя не подозираше, че той е наблизо, и вървеше бързо.

Конър тъкмо бе започнал да пресмята от колко дни не беше спал с нея, когато задната врата на къщата се затръшна и Джъдж излезе тичешком навън.

Тя го повика по име, но той мина покрай нея, без да спре. Кристъл го последва в обора. Конър ги чу да говорят на висок глас и след около минута братът и сестрата излязоха отново навън. Момчето водеше оседлания си кон, а Кристъл подтичваше зад него.

— Недей, Джъдж — каза тя. — Те не са намислили нищо добро.

— Не можеш да ми казваш какво да правя — тросна се той. — Не си ми майка.

Той сложи единия си крак в стремето. Кристъл го сграбчи за ризата и тогава Джъдж я блъсна. Тя се препъна и падна назад.

Джъдж тръгна към нея, сякаш искаше да ѝ помогне да стане, но се спря.

— Казах ти да не се опитваш да ме спреш, Кристъл. Остави ме на мира.

Той се метна на седлото и тръгна да заобикаля къщата. Конър се хвърли върху него, без да мисли, и изненада коня, момчето и самия себе си. Конят избяга, а Конър и Джъдж паднаха на земята. Кристъл се втурна към тях.

Тя отиде първо до Джъдж, което не зарадва особено съпруга й. Той се изправи и се изтупа, като си мислеше, че вече беше твърде стар за такива изпълнения.

Джъдж остана да лежи на земята и да го гледа ядосано. Кристъл се изправи и се загледа в Конър, сякаш не вярваше на очите си.

— Не мога да повярвам, че направи това.

— Аз също.

— Можеше да се нараниш.

Той не беше сигурен, че не се беше наранил. Определено беше добавил няколко синини по тялото си. Конър погледна момчето.

— Ако още веднъж я докоснеш, ще отговаряш пред мен.

— Не исках — измънка Джъдж. — По дяволите!

Джъдж Брейдън беше ядосан, намръщен и настроен войнствено. Конър не знаеше какво да прави с момчето, освен може би да го заведе в бараката и да му насини задника.

Само че това нямаше да свърши работа. Джъдж вече бе изпитал достатъчно насилие през краткия си живот.

Конър погледна Кристъл. Мъжете се бяха събрали до къщата зад нея и се опитваха да се преструват, че не гледат, но без да си дават много усилия.

— Той наистина не искаше да го направи — каза тя. — Не трябваше да се опитвам да го спра.

— Ти имаше пълно право. Той е още дете.

Джъдж скочи на крака.

— Достатъчно голям мъж съм, за да се грижа сам за себе си.

Той може би щеше да прилича повече на мъж, ако ръцете и краката му не бяха толкова дълги и слаби и ако панталоните му не стигаха едва до средата на ботушите му. Той беше пораснал твърде много, за да може да се нарече мъж, поне във физическия смисъл на думата. Конър не го познаваше достатъчно добре, за да определи дали по характер беше повече момче, отколкото мъж.

— И закъде се беше разбързал толкова?

Джъдж извъртя очи. Това беше навик, който много бързо можеше да омръзне на Конър.

— Събрал се е с някакви грубияни — каза Кристъл. — Не ги знам какво правят, но той прекарва часове с тях. Те могат да донесат само неприятности, Конър. Знам го.

— По дяво... — започна момчето, но се усети и млъкна. — Ама ние само яздим.

— Ти си добър ездач, нали? Виждал съм те да яздиш. Имаш природна дарба.

За миг момчето изправи гръб и в очите му блесна гордост.

— Аз съм най-добрият.

— Не съвсем.

Точно тогава на Конър му хрумна една идея.

— Но можеш да бъдеш. Някога участвал ли си в надбягвания?

— Не — побърза да отговори Кристъл, сякаш искаше да защити брат си от поредното нападение. — Твърде опасно е.

Момчето отново извъртя очи.

Ръцете на Конър го сърбяха да го улови за яката и да го разтърси силно, но това щеше да бъде също толкова неправилно, колкото и ако му насинеше задника.

Конър не беше сигурен дали иска да бъде баща, ако синът му се окажеше такъв. Той едва сега осъзнаваше, че на четиринайсет години децата не бяха много склонни да сътрудничат на родителите си.

Конър овладя раздражението си.

— Тя е права, Джъдж. Надбягванията може да бъдат опасни, ако човек не е подготвен.

Джъдж повдигна панталоните си.

— Трябва само да пуснеш коня да поеме водачеството и да го шибаш постоянно с камшика.

— Ако някога те видя да удряш с камшик някой от моите коне, ще бъде последният път, когато ще яздиш тук.

Джъдж понечи да отвърне нещо, но забеляза погледа на Конър и си замълча. Това беше първото умно нещо, което беше направил, откакто бе излязъл от къщата.

— Днес ще бъдеш с мен в корала.

Момчето отвори широко очи, сякаш се радваше, след това сви рамене.

— Имам си работа.

— Щом ядеш и спиш тук, значи ще работиш тук. Пък и на мен ми трябва още един каубой. Закусвал ли си?

Джъдж поклати глава.

— Върни се вътре и кажи на Хелга, че съм казал да те нахрани.

— Никой не може да казва на Хелга какво да прави.

— Върви — подкани го Конър с кимване.

— Конят ми...

— Той ще се върне, преди да си закусил. И не се бави. Имам един мустанг, с който искам да се заемеш. Малко е див.

Момчето се поколеба, сякаш не знаеше какво да направи, но след това успя да си придаде важен вид и тръгна към къщата.

Конър и Кристъл се спогледаха.

— Той ще се оправи — каза Конър.

За негова изненада Кристъл се хвърли в прегръдките му и го целуна дълго пред очите на всички каубои.

— Благодаря ти — прошепна тя в ухото му.

Бог му беше свидетел, че му беше много хубаво, когато я прегръщаше.

— Играете си с огъня, госпожо О'Браян.

— Обичам топлината.

— Може би ще ни трябва малко вино, за да угасим огъня.

— Следващия път ти ще ближеш виното от мен.

Тя шепнеше в ухото му. След това се измъкна от прегръдката му и го остави да стои възбуден на мястото си. Един от каубоите подсвирна. Конър сви рамене и се усмихна. Имаше неща, които беше безполезно да отрича. На първо място между тях се нареждаха чувствата към съпругата му.

Оказа се, че да бъде накаран Джъдж да се държи поцивилизовано не бе толкова лесно, колкото се беше надявал Конър. Хлапето беше прекалено нетърпеливо и дори малко диво. Джъдж искаше да язди бързо и често, но в обучаването на конете да вършат определена работа му беше трудно да свикне с повторенията и тренировките.

Сток обаче работеше с него, а след това го пое и Нат и постепенно вроденият усет на Джъдж към конете надделя и животните започнаха да го харесват. Той си говореше с тях на език, който никой не можеше да чуе. Конър бе виждал такова нещо и преди. Той самият понякога го правеше, а бе виждал и Кристъл да прави същото.

Когато едната кобила роди, Конър даде на Джъдж новороденото жребче, за което подозираше, че беше дете на черния жребец, когото беше оставил на свобода. Джъдж го кръсти Ликорис и въпреки че не

благодари на Конър, се зае с още по-голямо усърдие да изпълнява задълженията си и дори стигна дотам, че всяка вечер спеше пред яслата на жребчето.

Нат започна да го обучава на яздитните техники на команчите и само след една седмица всички, които имаха желание да гледат, бяха поканени на демонстрация на новооткрития талант на Джъдж. Анабел Брейдън отказа, но Кристъл отиде да гледа отдалеч как брат ѝ язди из тревистата равнина.

Джъдж завърши демонстрацията си сред облак прах и се ухили на Кристъл. Тя превъзмогна страха си за него и заръкопляска, а мъжете се развикаха одобрително.

Момчето скочи на земята, очевидно доволно от ефекта, който бе предизвикало.

— Конят — каза Нат и кимна към запотения мустанг.

Джъдж смигна на сестра си и отведе коня към потока.

— Бих се заклеял, че във вените на това момче има кръв на команч — каза Сток.

Блясъкът в погледа на Кристъл изчезна. Конър я отведе встрани.

— Какво има? — попита я той.

— Нищо — отвърна тя и поклати глава. — Просто се държа глупаво.

— Кристъл?

Тя го погледна.

— Казах ти, че няма нищо. Сток ми напомни как Едгар винаги е твърдял, че Джъдж не е негов син — тя се опита да се усмихне. — Едно нещо знам със сигурност. В него няма кръв на команч, защото се роди още когато живеехме във Вирджиния. Баща ми винаги обърква нещата.

„Невинаги — искаше да каже Конър. — Той е дал живот на теб.“

— Наел е прислуга за къщата — каза Конър. — Чух за това в града. Мъж и жена, които да се грижат за къщата и да готвят.

— Надявам се, че жената е на осемдесет и пет, а мъжът е едър и силен.

— Виж, това не знам. Чух да се говори, че Ройс се е забъркал с някаква банда. Когато Джъдж разбра за това, реши, че онези, с които е ходил да язди, вече няма какво да му предложат.

— Той не иска да прилича на баща си или на брат си — тя гледаше замислено земята. — Тъжно е, не мислиш ли?

— Не чак толкова. Това показва, че е умен. Чу ли, че Ройс се опитал да влезе в заведението на госпожа Трухарт, а тя го изхвърлила?

Конър бе искал да развесели Кристъл с тази случка. Вместо това тя му обърна гръб.

— По-добре ще е да се върна в къщата. Мама иска да говори с мен за необходимите мебели за новите стаи. Опитах се да ѝ кажа, че тази къща не е моя, но тя не искаше да ме чуе.

— Къщата е също толкова твоя, колкото и моя, Кристъл.

Тя го погледна през рамо.

— Така ли?

Кристъл подсвирна на Светкавица, качи се на седлото и се отдалечи. Конър остана загледан след нея, докато тя не се скри зад хълма.

На следващия ден Хам се върна с Оро, чистокръвния жребец шампион, който Конър бе оставил в Саратога. Конят беше тъмнокафяв, със златиста грива и опашка, откъдето идваше и името му, което на испански означаваше „злато“. Когато Хам доведе Оро до къщата, всички прекратиха работата си, за да огледат великолепното животно. Сток, Нат, останалите мъже, Хелга и дори Анабел Брейдън излязоха навън, за да гледат как Хам подава юздите на Конър.

Кристъл стоеше встрани.

Конър погали Оро по врата, но погледът му беше насочен към жена му.

— Какво мислиш?

Лицето ѝ се озари от светлина, каквато не бе виждал, откакто беше взела онази чаша с вино, а това се бе случило преди почти един месец.

— Мисля, че това е най-прекрасното животно, което някога съм виждала.

— Почакай само да го видиш как се движи. След един месец в окръга ще има надбягвания. Той ще участва.

— Не си въобразявай, че ще успееш да убедиш мнозина да се състезават срещу него — подметна Сток.

— Ще му сложа хандикап. Освен това не възнамерявам да го крия. Всеки, който се интересува от надбягвания с коне, може да дойде

да го види.

Сток изсумтя.

— Тук всички се интересуват от надбягвания с коне.

— Не — намеси се Хелга. — Не всички.

— Готов съм още сега да се обзаложа, че докато стане време за надбягването, и ти ще започнеш да се интересуваш от състезанията с коне. Ако си достатъчно почтена, за да признаеш истината.

Гърдите на Хелга се надигнаха възмутено. Тя беше с една глава по-висока от Сток и с петдесет килограма по-тежка от него. Хелга не беше жена, която човек можеше да предизвика, без да си навлече неприятности.

— Аз съм честна жена, хер Прайс. Пет долара.

Сток не отстъпи.

— Става — той се обърна към Конър. — Как смяташ да сложиш хандикап на такъв красавец?

— С допълнителни тежести. Освен това не трябва да забравяш и жокея.

Той погледна към ъгъла на къщата, където беше застанал Джъдж.

— Ти ще участваш в надбягването, Джъдж.

Момчето пристъпи напред.

— За какво говориш?

— Казвам само, че ще бъдеш на седлото, когато Оро пресече линията на финала. Първи, разбира се.

— Не! — възразиха в един глас Кристъл и майка й.

Конър не им обърна внимание.

— Ще ти се наложи да се потрудиш доста.

— Аз и сега се трудя много.

— Ще трябва да работиш повече.

Джъдж тръгна бавно към коня. Оро го наблюдаваше с големите си очи.

— Разбира се, първо конят ще трябва да те приеме.

— А ако аз не го приема?

Въпреки предизвикателния отговор на момчето, Конър разбра от начина, по който Оро и Джъдж стояха и се гледаха, че в крайна сметка между тях щеше да възникне взаимно уважение.

Дали Джъдж действително можеше да спечели състезанието с Оро, зависеше от твърде много фактори. Джъдж беше доказал, че може

да се оправя с мустангите, но Оро беше голямо изпитание дори за опитен ездач. Момчето трябваше да повярва в собствените си сили, ако искаше да спечели. В противен случай можеше да се нарани сериозно.

Вярата беше нещо, което не се срещаше в големи количества в семейство Брейдън. Конър хвърли един поглед на Кристъл, която гледаше брат си. Тя изглеждаше изгубена в лабиринта на семейството си и Конър се зачуди дали някога щеше да се освободи.

ГЛАВА 19

— Това са най-хубавите гърди, които...

Изражението на Сток накара Конър да млъкне.

— Казах нещо неприлично, нали?

— Не е моя работа да имам мнение за такива неща.

Конър се замисли за малко.

— Хубаво животно — добави той, след като измърмори раздражено нещо под носа си.

Сток се опита да прикрие усмивката си.

— Да. Най-доброто, което някога съм виждал. Двамата язدهа на пасището. Кристъл се намираще малко встрани от тях, а Оро пасеше кротко зад нея.

Изглеждаше прекрасно със златистата си грива, която отразяваше слънчевите лъчи. Кристъл също изглеждаше прекрасно. Точно в това беше проблемът. Августовската жега я беше накарала да свали елека си и потната ѝ риза беше прилепнала по всички онези места, които Конър искаше да докосне. Всички места, които...

Господи, ама че се беше разгонил. Сток му беше казвал това неведнъж, а дори Нат бе подръпнал раздражено мустак. Този жест изразяваше много.

Бяха изминали шест седмици, откакто двамата с Кристъл се бяха срещнали край потока. Шест месеца, през които Конър бе копнял по нея, без да може да я има. Той се чувстваше, сякаш цялото му тяло беше нахапано от мравки, а не можеше да се доближи до единствената жена, която знаеше къде да го почеше.

На всичкото отгоре и състезанието беше отложено за средата на септември. Конър не би трябвало да се оплаква. Допълнителното време можеше да бъде оползотворено за обучението на Джъдж. От думите на Кристъл и тревогата в погледа ѝ Конър знаеше, че тя не вярваше, че момчето можеше да се справи със задачата си. Анабел се бе разболяла, но бързо се беше оправила и сега често изразяваше на висок глас страха си, че Джъдж може да се нарани. Хам също не беше

много доволен от решението на Конър, но той пък не гледаше с добро око на никой, който носеше фамилията Брейдън.

Приятелят му беше изказал толкова много язвителни забележки, че Конър му даде няколко свободни дни в знак на благодарност за това, че беше довел Оро в новия му дом. Хам прие с готовност; през последните две седмици не бе успял да види кой знае колко.

Конър оставаше единственият защитник на Джъдж и този факт го изненадваше също толкова, колкото и останалите. Не можеше да не признае, че момчето проявяваше воля и не се оплакваше от ежедневните тренировки, които правеше с Оро.

В далечината се чу трясък на гръмотевица. Настъпващата буря в природата напълно отговаряше на настроението му.

Сток измънка, че трябвало да провери стоката, и се отдалечи, а Конър се приближи до жена си.

— Идва буря — каза той.

— Хмм.

Тя свали шапката си и избърса чело с ръкава си. Влажни къдрици обрамчваха лицето и тила ѝ. Косата ѝ беше сплетена в дебела плитка, която падаше върху потния ѝ гръб.

— Можем да се съблечем и да оставим дъжда да ни охлади — предложи ѝ той.

— Хмм — каза Кристъл и му хвърли един бърз поглед. — Какво каза?

— Просто исках да се уверя, че ме слушаш.

— За момент ми се стори, че предложението ти е сериозно. Едва ли обаче е било.

Тя сви рамене, сякаш това нямаше значение. Гърдите ѝ се раздвижиха под блузата. Конър се изкашля.

— Кристъл, аз винаги говоря сериозно, когато става дума за теб.

Тя понечи да каже нещо, но само погледна встрани от него към Оро.

— Трябва да мислиш за състезанието.

— Няма какво повече да бъде направено.

Тя въздъхна.

— Знам, но състезанието предизвика твърде голям интерес и не мога да престана да мисля за него. Вчера някакви мъже от Форт Уърт дойдоха да видят Оро, докато ти беше в града. Казаха, че срещу него

щели да се състезават доста бързи коне. Сигурен ли си, че постъпваш правилно?

Конър я слушаше с половин ухо и наблюдаваше бръчките между веждите ѝ. Готов беше да се откаже от коня, който яздеше, срещу възможността да ги изглади с език.

— Сигурен съм само в това, че искам и двамата да се съблечем и да се овъргаламе в калта. На Изток има луксозни заведения, където се предлагат така наречените кални бани. Струва цяло състояние. Аз съм готов да ти предложа една безплатно.

Съблазнителните устни се извиха в усмивка.

— Ти си щедър човек.

— Не, аз съм човек, който скоро ще се взриви.

Тя бутна шапката си на тила и се вгледа в него изпод периферията.

— Ще ти кажа истината, Конър О'Браян. Ти не си единственият.

Конър тъкмо доближи коня си до нейния, когато внезапно задуха силен вятър. Гръмотевици и светкавици прорязаха небето и разтърсиха земята. Оро се стрелна напред. Конър изруга и се впусна след него, последван от Кристъл.

През следващите няколко седмици Конър продължи да помага на Джъдж да се подготви за състезанието. Два дни преди това Конър взе почти всички в ранчото, с изключение на Хелга и няколко от мъжете, и ги отведе в града. Напоследък Конър не бе чувал нищо за Ройс Брейдън и не очакваше проблеми, но това не означаваше, че не трябваше да бъде предпазлив.

Заради хората, които прииждаха в Кервил от Централен Тексас, Хюстън, Форт Уърт и дори Ню Орлийнс, в града нямаше свободни легла. Кристъл и майка ѝ делеяха единствената стая, която Конър успя да намери. Той и останалите мъже, включително Джъдж и Сток, щяха да лагеруват край река Гуадалупе.

Напливът на хора не изненада Конър. Тексасците обичаха надбягванията с коне, хазарта и забавленията. По време на войната те не бяха имали възможност да се забавляват много заради обеднялата икономика, но сега нещата бяха започнали да се оправят и хората искаха да се отпуснат.

Първите състезания трябваше да започнат скоро, но Оро нямаше да вземе участие в тях. Той беше бегач на дълги разстояния, а не спринтьор. Голямото надбягване щеше да се проведе на три километрова писта, разположена източно от града, и той щеше да участва в него.

Залозите бяха високи. Конър още не беше заложил, но възнамеряваше да го направи.

Първият ден в града премина без инциденти, но на втория, когато до надбягването оставаха едва двацет и четири часа, Джъдж изчезна. Когато късно вечерта момчето се върна в лагера, Конър го остави на спокойствие.

Той си каза, че Джъдж просто беше нервен. Самият Конър беше нервен. Когато му предадоха, че Едгар Брейдън иска да се види с него зад хотела, нервите му се опънаха още повече.

Въпреки това отиде на срещата, пренебрегвайки предупрежденията на Сток, че това може да е капан.

Срещнаха се на слабата светлина на залязващото слънце. Едгар беше облечен в черен костюм и бяла риза, която висеше на тялото му, някога така здраво и силно. Беше гладко избръснат, сивата му коса — прибрана назад, бузите и очите му — хлътнали.

Той приличаше на онзи Едгар Брейдън, който Конър бе виждал преди, но беше и някак си по-различен, сякаш бе изгубил голяма част от теглото си. Очите му обаче блестяха с типичния за него огън.

Брейдън започна направо, без любезности и увъртания.

— Чувам да се говори много за коня ти. Бил силен и бърз.

— Правилно си чул.

— Сигурно доста си се оръсил за него.

— Струваше си всеки цент.

Брейдън присви очи.

— Предполагам, че той означава за теб повече от всичко, може би, с изключение на „Бушуак“.

— Това включва ли и дъщеря ти?

— Не я замесвай в тази работа.

Конър погледна нагоре към двуетажния хотел и се зачуди дали тя имаше представа, колко наблизо беше баща ѝ. Надяваше се да няма. Независимо какво беше намислил Едгар, то щеше да ѝ донесе само болка.

Тогава Конър си спомни, че трябваше да се срещне с нея на барбекюто при залез-слънце. По дяволите, беше забравил. Дължеше й едно извинение. Дължеше й много повече.

Той изгледа изпитателно Едгар.

— Какво искаш, Брейдън?

— Искам да заложа.

— Срещу мен ли?

— Точно така. Собствеността върху „Бушуак“ срещу коня ти.

Конър не беше сигурен дали беше чул добре.

— Нека да си изясня нещо. Ако Оро спечели, аз получавам ранчото. Ако загуби, ти получаваш коня и задържаш ранчото.

Брейдън кимна.

— Защо рискуваш толкова много, за да се сдобиеш с кон, който е загубил?

— Той няма да губи повече, когато стане мой. Възнамерявам да му сложа добър ездач.

— Нямах доверие на сина си?

— Той не ми е... — Брейдън се спря. — Джъджмънт е един мързелив неудачник, а ти си глупак, щом разчиташ на него.

— Вие Брейдън май не вярвате един в друг, а?

Докато двамата се гледаха, Конър осъзна истината.

Желанието на Брейдън да има Оро нямаше нищо общо със стойността на коня или с това, че можеше да спечели пари с него. Той искаше коня по същата причина, поради която бе искал ранчото — защото беше собственост на един О'Браян.

И всичко това само защото смяташе, че жена му му бе изневерила. Брейдън беше луд, но не беше глупав.

— Аз ще спечеля — заяви Конър. — Твоето момче ще победи.

Брейдън му отвърна със самодоволна усмивка.

— Така да бъде. — Конър му подаде ръка и Едгар я стисна.

— Искам споразумението ни да бъде сключено пред свидетели.

— Думата ми е достатъчна.

— Не и за мен.

Вместо да спори с него, Конър го отведе в кабинета на Хуго Ридли, където двамата извадиха документите за собствеността върху ранчото и коня. Ридли не каза нищо, освен че обеща да ги пази и да ги предаде на спечелилия облога. След това Брейдън си тръгна.

На Конър щеше да му се наложи да се присъедини към Кристъл по-късно. Преди това трябваше да отиде до лагера и да провери дали всичко беше наред. Не беше направил и две крачки, когато Дженифър Уедърс го спря да му пожелае успех.

— Защо не сте на танците? — попита го тя.

— А вие?

— Там отивам. С мама Уедърс сме отседнали при приятели в града и тя вече е с тях. Аз обаче ви видях и исках да ви кажа, че съм заложила на вашия кон. Татко Уедърс направи същото.

— Той е заложил за победа на Оро?

— Той заложи на вас, не само на коня. При това сумата не беше малка. Мама Уедърс не знае колко точно е заложил, но и той не знае, че тя също е заложила на вас. Целият град ви подкрепя. Мисля, че това е техният начин да ви пожелаят добре дошъл у дома и да ви благодарят за всичко, което сте направили, откакто се върнахте.

Конър просто не знаеше какво да каже.

— Само гледайте да не загубите — каза Джени.

— Нямам намерение да губя.

Конър обаче прекрасно знаеше, че най-добрите намерения водеха право в ада.

Конър тръгна към лагера и намери Джъдж да седи встрани от останалите, далеч от светлината на огъня. Той се приближи изотзад, но момчето беше потънало в мислите си и не показа, че е усетило приближаването му.

— Видя ли се с баща си днес следобед?

Джъдж скочи и се обърна с лице към него. Конър повтори въпроса си.

Момчето пребледня.

— Не знам за какво говориш.

— Не ме лъжи. Нямахте те дълго време. Видя ли се с него?

Джъдж се опита да го погледне право в очите, но не успя.

— И какво ако е така?

— Сключи ли сделка с него?

Хлапето извъртя очи. Отдавна не беше правило така.

— Не.

Конър разбра, че Джъдж лъжеше. Сърцето му се сви.

— Баща ти току-що заложи „Бушуак“ срещу мен и Оро. Беше сигурен, че ще загубиш.

За миг Джъдж изглеждаше изненадан, но успя да се овладее.

— Какво друго си очаквал? Той няма много високо мнение за мен.

— Смята, че ти ще направиш всичко, което поиска от теб. Защо? Заплаши ли те? Предложи ли ти нещо? Земя? Пари?

Конър видя, че беше улучил поне в едно от предположенията си. Възможно беше всичките да бяха верни.

И Джъдж като Кристъл беше податлив на заплахи, отправени срещу майка му или срещу Кристъл. Въпреки че презираше баща си, момчето може би желаше Едгар да го признае за свой син.

Въпреки това да продаде надбягването не беше правилно, независимо какви бяха подбудите му. Конър трябваше да се довери на момчето и да се надява, че то щеше да види нещата така, както ги виждаше той. Това беше тежко бреме дори за мъж, а сега трябваше да бъде понесено от едно момче.

— Джъдж, ако загубиш утре, загуби честно. Забрави за разочарованието, което ще причиниш на мен, на Кристъл и всички останали. Ние ще го преживеем. Но ако загубиш нарочно, има един човек, който ще страда повече от всички останали. И този човек си ти.

— За какво са се обзаложили?

Кристъл беше притиснала Ридли до бюрото му.

— За това, което ви казах, госпожо О'Браян. Конят срещу ранчото.

Тя вдигна ръце. Когато Конър не се беше появил на барбекюто, тя се беше разтревожила, че се е случило нещо лошо, и понеже не се чувстваше удобно сред всички тези хора, които не познаваше, си бе тръгнала рано.

Първо беше отишла в хотела. Майка ѝ се беше опитала да я успокои, но не бе успяла да прикрие тревогата в треперещия си глас.

Когато Кристъл бе забелязала Конър да стои с баща ѝ пред кантората на Ридли, тя бе разбрала, че нещо не беше наред. Тъкмо бе имала намерението да отиде при тях, когато баща ѝ си бе тръгнал и се бе появила Дженифър Уедърс, красива и спретната както винаги. Дженифър и Конър бяха провели кратък разговор и Кристъл беше

готова да даде кожените си дрехи, за да узнае за какво си бяха говорили. Тя бе изчакала Дженифър да си тръгне, обмисляйки дали да отиде при съпруга си или при адвоката. Ридли ѝ се бе сторил побезопасният избор. Да наблюдава Конър отдалеч, беше твърде болезнено.

В кантората на адвоката тя беше научила само лоши новини. Баща ѝ беше намислил нещо, в противен случай никога не би рискувал да загуби „Бушуак“. Той беше уредил Оро да загуби състезанието. От него можеше да се очаква всичко.

Тя излезе, оставяйки адвоката да гледа объркано след нея. Конър трябваше да научи за това. Той вече знаеше, че го очакваха проблеми. Разбира се, че знаеше. Беше го разбрал от самия облог.

Кристъл не беше съвсем сигурна къде се намираше лагерът на О'Браян и тръгна към реката и светлините на лагерните огънове. Те бяха разпръснати по двата бряга, на които някога бяха расли кипариси. Кристъл подмина няколко души и нито един от тях не ѝ се стори познат. Тя вървеше по ръба на една ивица от храсти, когато една тъмна, висока фигура излезе пред нея.

Кристъл подскочи и сподави вика си.

— Не исках да ви уплаша, госпожо О'Браян. Няма да ви нараня.

Лунната светлина ѝ позволи да огледа човека, който стоеше пред нея. Той беше по-висок и по-слаб от Конър. Косата му беше права и черна като нощта, също като очите му, които я гледаха напрегнато.

Лицето му имаше острите черти на индианец, но ако се изключеше дългата до раменете му коса, всичко в него беше бяло. Тя реши, че мъжът беше метис. Във вените му течеше кръв на команч. Ако имаше поне малко здрав разум, трябваше да се почувства застрашена. Но кога ли бе проявявала здрав разум?

— Кой сте вие? — попита го тя.

— Ако ви кажа, няма да ми повярвате. Наричайте ме Брит. Това е достатъчно.

Той говореше доста странно за метис.

— Какво искате? Какво търсите тук?

— Пазя жребеца. Съпругът ви не подозира за моето присъствие.

— Но защо...

— Имате по-голям брат, на когото нямам доверие.

— Защо не съм ви виждала досега?

— Защото избрах да не ме виждате.

— Но вие познавате Конър.

— Срецнахме се за кратко преди месеци.

— Не разбирам. Защо си правите труда да помагате на някого, когото едва познавате?

— Защото вие със съпруга ви сте единствените хора, чиито проблеми са по-сложни от моите. Пазете се. И не се приближавайте до по-малкия си брат. Тази вечер той трябва да обмисли много неща, а това се прави най-добре в усамотение.

Нито за миг не й хрумна да се усъмни в думите му, въпреки че не можеше да обясни защо.

— Това е свързано със състезанието, нали? И с облога, който баща ми е сключил с Конър.

— Съпругът ви е много щастлив, че се е оженил за вас.

— Кажете му го.

Усмивката на Брит смекчи чертите му.

— Той го знае.

Това беше единственото казано от него нещо, в което Кристъл не повярва. Той просто не беше запознат чак толкова добре с положението.

След това мъжът изчезна. Тя остана загледана в мястото, на което беше стоял допреди малко, и внимателно си припомни всичко, което й беше казал и за което беше намекнал. Джъдж се тревожеше за надбягването, но не защото се чувстваше неуверен. Той не знаеше дали трябва да спечели, или да загуби.

Баща й беше уредил Оро да загуби. Беше успял някак си да накара сина си да му сътрудничи.

На Кристъл й стана студено. Конър щеше да разбере истината. Брейдън отново искаха да го измамят.

Тя се опита да прошепне името му, но то заседна в гърлото й. Всеки път, когато потърсеше изход от положението, откриваше само високи, дебели стени.

Какво можеше да направи за Конър?

Можеше да му даде единственото нещо, което той искаше от нея.

Можеше да му даде секс.

За това обаче им трябваше легло, а всички легла в града бяха заети.

Хрумна ѝ една мисъл. Хотелът не беше единственото място в града, където имаше легла. Дали смееше да направи това. Смееше, разбира се.

В края на краищата, тя все още беше онази жена, която беше уловила с ласо бъдещия си съпруг, когато се беше уплашила, че той може да ѝ избяга.

Кристъл буквално изтича разстоянието до града и отиде до една двуетажна сграда, която се издигаше сама в края на тясна уличка. Ярко осветените прозорци сякаш я приветстваха с добре дошла.

Тя почука силно на вратата.

— Госпожо Трухарт — каза Кристъл, когато вратата се отвори, — трябва да поговорим.

ГЛАВА 20

— Изпратили сте да ме повикат.

Гласът на Конър се разнесе в заведението на госпожа Трухарт и достигна до леко отворената врата на втория етаж.

— Точно така.

— Вижте, госпожо Трухарт, знам какво става тук. Станала е грешка. Напоследък бях в лошо настроение и заради надбягванията утре някои от хората ми сигурно са решили да си направят малка шега.

— Така ли смятате? Това би било проява на голяма щедрост. Моите цени са високи, особено след като в града има толкова много комарджии.

— С удоволствие ще ви платя колкото...

— Това не е необходимо. Просто се качете горе и отворете първата врата, до която стигнете.

— Не искам да бъда груб...

— Не сте груб. И преди сте ми отказвали, в Сан Антонио, помните ли? Просто направете каквото ви казвам. Погледнете жената, която ви очаква. Ако не искате да останете с нея, обяснете й положението. Може и да ви разбере. Тя е от разумните.

— Нали не е Грациела? Онази, която работеше за баща ми. Съпругата ми каза, че я доведе тук.

— Грациела Гомес се върна при семейството си в Мексико. Моля, качете се горе.

Настъпи тишина, след което се чу изскърцването на стълбите. Вратата се отвори. На леглото лежеше Кристъл.

Тя беше нервна и се чувстваше като истинска глупачка. Защо поне не беше задържала роклята си? Вместо това бе видяла черните чорапи и червените жартиери до леглото, които госпожа Трухарт й беше оставила с усмивка, и се беше пъхнала под завивките облечена само с тях и еднометрова лента от пера, които гъделичкаха гърдите й.

— Боже милостиви — прошепна Конър.

Кристъл се надяваше, че господ не ги гледаше отгоре, въпреки че в това, което правеха, нямаше нищо лошо. В крайна сметка двамата бяха съпруг и съпруга, които бяха принудени на водят целомъдрен живот в продължение на повече от два месеца.

— Ще ме откажеш ли? — попита тя.

Той се облегна на рамката на вратата. Беше нахлупил черната си шапка ниско над очите, а погледът му я приковаваше към леглото. Черната му риза беше разкопчана на врата.

Конър беше съблазнителен мъж.

— Да те откажа ли? След като ме докара чак до тук?

Той я оглежда дълго от главата до петите.

— Не, не изглеждаш глупаво.

Тези негови думи я притесниха още повече. Тя преглътна.

— Не можах да те намеря на барбекюто. Предполагам, че не си бил гладен. — „А може би баща ми е убил апетита ти.“ Не трябваше да мисли за това. Сега трябваше да мисли само за Конър.

— Гладен съм, и още как — всъщност умирам от глад.

Кристъл изпусна дъха, който бе задържала.

— В такъв случай ще трябва да направим нещо по въпроса.

Той затвори вратата с ритник, приближи се и хвърли шапката си на леглото.

— Да, трябва — каза той, като я гледаше. Седна на леглото и откачи единия жартиер. — Доста време мина.

Тръпки полазиха по цялото й тяло и се спряха в едно място недалеч от ръката му.

— Твърде дълго — каза Кристъл.

— Имам обаче един проблем.

Сърцето й се сви.

— И какъв е той?

— Не трябва да бързам. Не мисля, че ще успея да се справя с това.

— Понякога да не бързаш е добре. Но невинаги.

Тя коленичи на леглото и уви ръце около врата му.

След това целуна ъгълчетата на устата му.

Конър взе ръцете й между дланите си и отвърна на целувката й. На Кристъл й се стори, че ще умре.

— Искам това да продължи много, Кристъл.

Тя прокара език по гърлото му. Вкусът му беше солен и сладък едновременно, като амброзия смесена с орехи.

— Можем да го направим много пъти — прошепна тя в ухото му.

Още не беше завършила изречението си, когато той започна да разкопчава панталона си.

Кристъл си каза, че след като беше определил темпа, сега тя трябваше само да го спазва. Конър седна в края на леглото само по риза и тя праметна единия си крак през скута му и се отпусна върху ерекцията му.

Той си пое шумно дъх. Кристъл прокара език по устните му. Той изстена и тя го направи отново.

Изобщо не се чувстваше засрамена. Всъщност ѝ беше много хубаво.

— Знаеш ли какво? Радвам се, че тази вечер не съм яла. Ти си по-вкусен от което и да било барбекю.

Той махна лентата с перата от гърдите ѝ.

— Да не се опитваш да ме замаеш с думи?

Тя разкопча ризата му и отърка зърната си в гърдите му. През цялото време се наслаждаваше на допира на тялото му между бедрата си, точно там, където го искаше.

— Казвам ти истината — успя да каже тя, въпреки че думите ѝ не прозвучаха твърде разбираемо.

След това усещанията ги накараха да загубят контрол и двамата забравиха за разговорите. Те се движеха в синхрон, сякаш дълго бяха репетирали точно този момент. Пружините на леглото скърцаха, стаята се въртеше около тях, а лампата ги къпеше в златиста светлина. Конър затаи дъх, притисна я силно и избухна в нея и Кристъл направи същото.

Тя се възхищаваше на сладостта и силата на усещането. Беше се вкопчила в него, сякаш се страхуваше, че той щеше да си тръгне и никога повече нямаше да го види.

Двамата оставиха тръпките да отминат, като тя леко го хапеше по врата, а той я притискаше плътно към себе си.

Кристъл не можеше да се реши да го пусне. Не беше доволна, не се чувстваше цяла. Двамата просто бяха задоволили една жажда, бяха си припомнили колко силно беше виното на секса.

Сега беше време питието да подейства и да създаде по-дълбоки усещания.

Тя се надигна и легна по гръб в леглото. Беше влажна от доказателството за неговото задоволяване и гореща от желанието, което отново започваше да се надига в нея.

Кристъл се изтегна като доволна котка.

— Можем да задържим леглото цяла нощ.

— Интересно — той плъзна единия жартиер по крака ѝ и започна да навива бавно чорапа. Това беше толкова обикновено действие, но на нея ѝ се стори невероятно еротично.

— Как успя да уредиш всичко това? — попита Конър.

— Наех стаята — тя едва успя да изрече думите, толкова се бе концентрирала върху действията му и се наслаждаваше на допира на ръцете му.

Той започна да сваля и другия ѝ чорап.

— Наела си я?

Кристъл преглътна.

— Аз настоях. Госпожа Трухарт ми я предложи безплатно, но вече беше помогнала на Грациела и това ми беше достатъчно. Най-накрая тя се съгласи, че съм права — тя потръпна, когато Конър свали чорапа ѝ и започна да гали крака ѝ.

— Струваше ли си — попита той, докато захвърляше чорапа встрани.

— Да.

Той съблече ризата си, легна до нея и започна да дразни едното ѝ зърно с палец.

— Знаеше, че имах нужда от това.

Тя прокара ръка по гърдите му и усети отново очертанията и силата им.

— Знаех, че аз имам нужда от това.

— Кристъл...

Той я погледна така, че кръвта ѝ направо закипя.

— Чувствах се толкова глупаво, че те желях по този начин — каза тя — Страхувах се, че ще ми се присмееш.

Той целуна върха на едната ѝ гърд, а след това и на другата.

— Познаваш ме твърде добре, за да си мислиш такива неща.

— Има ли човек, който да познава другия толкова добре, че да знае какво мисли.

— Може би не. Тази вечер ти ме изненада.

— Не ми се случва за първи път да изненадам някого — каза тя.

— Права си. Спомням за онзи път до потока...

— Знаеш, че не говоря за това.

— Знам, че това е единствената изненада, за която искам да мисля сега.

Тя забеляза тревогата в погледа му и видя как той се мъчи да я потисне. И тя трябваше да направи същото. Тази нощ не трябваше да мислят за проблеми, а за удоволствие.

— Добре — каза Кристъл и сложи ръка над сърцето му. — Ние сме единствените хора на света.

— Щом така казваш.

— Така казвам.

Той ѝ се ухили.

— Започваш да командваш много.

— Е, такава съм си.

— Освен това си и безсрамна.

— Трябваше ми малко време, за да се науча да бъда такава, но най-накрая успях.

Конър се наведе и целуна връхчетата на гърдите ѝ. Кристъл изви тяло към устните му.

— Люби ме, Конър. Бавно.

Той я прегърна и облиза врата ѝ.

— Ще се постарая.

Конър се постара дори повече, отколкото можеше да очаква една жена. Дали това се дължеше на обстановката или на Конър, който я изпълваше с чувственост?

Отново и отново той правеше всичко, което тя искаше от него. Накара времето да спре и за двама им.

Въпреки възраженията на Кристъл Конър я върна в хотелската ѝ стая преди разсъмване. Тя се кълнеше, че нямала нищо против да бъде видяна да излиза от публичен дом, но той настоя. Конър обаче се тревожеше не толкова за собствената си репутация, колкото за нейната.

Ако из града се разчуеше какво беше направила, всички мъже щяха да поискат същото, а жените им никога нямаше да ѝ го простят.

Конър излезе от хотела и се върна бързо в лагера, като не преставаше да мисли за състезанието. В лагера всичко бе спокойно. Дори Джъдж, изглежда, спеше дълбоко, въпреки че устните му се движеха, сякаш участваше в някакъв спор на сън.

Конър легна върху одеялото си, но сънят не идваше. Двамата с Кристъл едва ли бяха спали повече от час. Трябваше да се чувства изтощен, а вместо това се чувстваше прекрасно.

Какво беше най-лошото, което можеше да се случи днес? Оро щеше да загуби, Брейдън щеше да получи жребца, а Джъдж щеше да научи каква беше цената на предателството.

Но Кристъл все още щеше да бъде госпожа О'Браян, ранчото на Сток щеше да процъфтява, а някои ранчероси щяха да научат, че никога не трябва да залагат повече, отколкото могат да си позволят да загубят.

А какво беше най-хубавото, което можеше да се случи?

Оро щеше да спечели и Конър щеше да си върне „Бушуак“.

И Кристъл все още щеше да бъде негова жена. В списъка на най-важните за Конър неща тя заемаше първото място.

Не знаеше това, въпреки че той се бе опитал да ѝ каже, че всичко щеше да се оправи. Независимо какво щеше да се случи днес, той щеше да я отведе в дома им и двамата щяха да започнат живота си отначало.

С разсъмването времето за размисъл свърши. Надбягванията щяха да започнат, преди да стане твърде горещо.

Нат и Джъдж се грижеха за Оро, а Сток ги наблюдаваше отблизо. Те останаха изненадани от внезапната поява на Хелга, която дойде откъм града. Тя пхна една банкнота в ръката на Сток.

— Загубих облога — каза тя, но изражението ѝ не показваше, че съжалява за това. — Дойдох да гледам състезанието.

Сток извади парче тютюн от джоба си и отхапа малко.

— Очаквах те, Хелга.

Конър беше готов да се закълне, че тя почти се усмихна.

— Заради тези думи довечера ти ще приготвиш бисквитите.

— За мен ще бъде удоволствие и всички ще останат много доволни.

Хелга не реагира. Тя стисна ръката на Сток и тръгна обратно към града. Конър погледна Нат. Двамата свиха рамене. Тук ставаше нещо. Светът наистина беше странно място.

На Конър му се искаше да поговори с жокея си, но не трябваше да го безпокои точно преди състезанието. Той тръгна след Хелга към мястото, където се правеха залозите. Когато стигна там, оставаше само един час, преди Оро да стане шампион.

Кристъл я нямаше, но това не го изненада. Тя му бе казала, че ще остане с майка си до началото на състезанието. Анабел искаше да избегне евентуална среща със съпруга си. Тя едва ли знаеше, че Едгар е в града.

Конър забеляза сред тълпата семейство Уедърс и с изненада видя, че Хам бе застанал близо до Дженифър. Двамата, изглежда, се чувстваха съвсем удобно в компанията си и дори Далуърт Уедърс и жена му се бяха хванали ръка за ръка.

Пистата за състезания представляваше овал с дължина осемстотин метра, разположен в голямо поле в края на града. Границите ѝ бяха маркирани с дървена ограда. В състезанието, в което трябваше да участва Оро, конете щяха да направят четири пълни обиколки.

Когато започна второто надбягване, Конър забеляза Едгар Брейдън да говори с Ройс. Двамата стояха встрани от тълпата и, изглежда, спореха за нещо.

Ройс погледна встрани от баща си и погледът му срещна погледа на Конър. Дори от двайсетте метра, които ги разделяха, Конър почувства омразата на младежа към него.

Конър се обърна и когато след малко погледна отново натам, двамата Брейдън бяха изчезнали. По време на второто надбягване и в почивката преди следващото той се опита да се покаже като добър гражданин, като приемаше поздравленията на ранчеросите и гражданите, повечето от които познаваше по име.

Когато Нат и Сток изведоха Оро при останалите коне на пистата, Конър вече беше направил залога си. Кристъл и майка ѝ стояха до семейство Уедърс, а малко зад тях се виждаше Хелга. Те му махнаха за поздрав, когато Конър прескочи оградата и отиде при мъжете.

Той вървеше спокойно, но когато попита „Къде е Джъджж?“ гласът му не изразяваше никакво спокойствие.

— Хванаха го нервите — каза Сток. — Ще дойде.

Конър хвърли един поглед на Нат, който само кимна. Когато момчето се появи, Конър го дръпна настрана.

— Дай всичко от себе си. Само това искам от теб. За останалото ще се погрижи Оро.

Момчето го погледна в очите. Дори успя да се усмихне.

— Ще го направя.

В този миг, когато слънцето се появи измежду облаците и целият свят затаи дъх в очакване, Конър разбра, че всичко щеше да се нареди добре.

Оказа се, че не беше сгрешил. Оро спечели с шест дължини и дори онези, които бяха заложили против него, се кълняха, че това било най-доброто надбягване, което някога са гледали.

Конър посрещна коня и ездача на финалната линия. Джъдж стоеше гордо на седлото с изписана на лицето широка усмивка.

Когато погледна към Конър, погледът му сякаш казваше „нали ти казах“ и той прие поздравленията, сякаш ги получаваше всеки ден.

Двамата скоро бяха заобиколени от хора, които ги поздравяваха, викаха радостно и ги тупаха по гърбовете. Сред тази бъркотия Конър прибра печалбата си, целуна жена си, а когато Хуго Ридли дойде при тях, взе и документите за собственост върху „Бушуак“ и Оро.

Едгар Брейдън не се появи да го поздрави, но Конър и не беше очаквал. Ридли му каза, че го видял да напуска града след състезанието.

Конър не беше очаквал, че моментът ще бъде толкова вълнуващ. Той се отдръпна встрани за малко и се загледа в документите и особено в нотариалния акт за ранчото. С него той придобиваше може би най-ценното нещо — гробовете на двамата ирландци, които бяха преминали океана и със собствените си ръце и смели сърца бяха покорили дивата земя.

Първата му работа беше да посети гробовете им. Този път щеше да вземе и жена си със себе си.

Кристъл наблюдаваше мълчаливо съпруга си. Той се наслаждаваше на мига и не я забеляза. Тя приглади полата си и се усмихна на Ридли.

— Благодаря ви, че пазихте документите. Знаем, че Конър ви има голямо доверие.

— Възхищавах се от баща му и се възхищавам също толкова и от него — той продължи да говори още няколко минути, на Кристъл не чуваше думите му. Мислите ѝ бяха насочени само към Конър и към значението на този ден. Той си бе върнал семейния дом. Най-важната му мечта се беше сбъднала.

Тя се молеше баща ѝ да напусне с мир ранчото, но нямаше как да бъде сигурна, че ще го направи.

Кристъл хвана майка си под ръка и отиде да намери Джъдж и да се заеме с уреждането на пътуването към къщи. Хелга беше дошла в града на кон, но се съгласи да се качи в каруцата при Анабел, докато мъжете яздеха край тях.

Когато Джъдж успя да се отърве от обожателите си, между които имаше и една дузина млади момичета, той каза, че ще се прибере с Нат и Оро. Докато говореше, той не можеше да се отърси от глуповатата си усмивка, но днес си беше заслужил правото да се усмихва така.

Кристъл отиде в хотела да облече кожените си дрехи. Щеше да язди коня на Хелга. Когато тръгна да търси съпруга си, той се оказа в единствения бар в града, заобиколен от хора, които го поздравяваха и искаха да го черпят.

Тя застана на вратата и го гледа известно време. И той като Джъдж се смееше. И той като Джъдж си беше заслужил това право.

Кристъл излезе, без той да я забележи, и се отправи към ранчото, като яздеше бавно и си мислеше за изминалата нощ и за днешния ден, като не преставаше да се пита какво означаваше всичко това за нея.

Тя не се върна направо в къщата. Нещо я накара да тръгне към „Дъсчения лагер“, а след това и към „Бушуак“. И на двете места ѝ казаха, че не са виждали нито баща ѝ, нито Ройс.

Какво ли преживяваше сега баща ѝ? Той беше заложил честта си, за да получи „Бушуак“, а го беше загубил.

Тъжното беше, че честта му не можеше да бъде върната.

Тя не каза на каубоите, че „Бушуак“ беше върнат на законния си собственик. Това трябваше да им бъде съобщено лично от Конър.

Още когато се приближи до къщата в ранчото на Сток, Кристъл усети, че нещо не беше наред. Няколко от каубоите стояха на задната веранда и я наблюдаваха мълчаливо, докато слизаше от коня. Каруцата беше спряна наблизко, но конете не бяха разпрегнати.

Мъжете се разотидоха. Кристъл изтича към верандата точно когато Сток излезе навън. Той изглеждаше леко замаян, което не беше типично за него.

— Какво се е случило — попита тя. — Нещо с Конър ли?

— Не с Конър — той поклати глава. — Адски неприятно нещо. Съжалявам, Кристъл.

Хелга я посрещна на вратата на дневната.

— Mem liebes Kind...

Сърцето ѝ се сви и тя мина край германката, след което пред очите ѝ се разкри сцена, която никога нямаше да забрави: майка ѝ беше коленичила пред камината и държеше баща ѝ в ръцете си.

Едгар Брейдън беше неподвижен, тялото му бе отпуснато и Кристъл веднага разбра, че баща ѝ бе мъртъв.

Анабел я погледна с насълзени очи.

— Той си отиде — гласът ѝ беше почти шепот. — Аз щях да се върна при него, независимо дали ме искаше, но него вече го няма.

— Мамо! — Кристъл коленичи до нея. Баща ѝ беше по риза, а сакото му се намираше на пода. Белият плат на гърдите му беше почервенял от кръвта. Ръцете на майка ѝ също бяха окървавени. Кристъл се опита да я дръпне настрана, но тя не искаше да пусне Едгар.

— Казах му истината — каза тя. — Той ме чу и ме разбра.

— Истината.

— За Джъдж и Ройс.

— Мамо, не трябва да казваш нищо точно сега.

— О, напротив, трябва. Разбираш ли, Ройс е виновен за това. Той е убил баща си, за да му попречи да пропилее цялото му наследство. Едгар ми каза, преди да... — тя млъкна, пое си дълбоко дъх и продължи — Ройс му казал, че смятал да изкара Конър виновен, но това, разбира се, е глупаво. Само големият ми син може да измисли такъв пъклен план.

Кристъл уви ръка около раменете на майка си.

— Ройс не беше негов син.

Признанието дойде от дъното на душата ѝ и Кристъл можеше само да седи вцепенена и да се опитва да проумее какво ѝ казваше майка ѝ.

— Имаше един мъж, който пътуваше много. Красив и очарователен. Всеки ден го виждах. Аз пък бях млада, глупава и много влюбена. Когато научи, че съм бременна, той замина. Баща ти обаче беше до мен, работеше усърдно да подобри положението си, обичаше ме, или поне така казваше, а аз му вярвах. Той ми предложи името си и аз приех. Никога не казах за Ройс на когото и да било, защото се страхувах. Цял живот съм била страхливка.

— Не, мамо, ти си останала с него и си се опитала да създадеш възможно най-добър живот. Трябвало е да го направиш заради децата и родителите си. Ти си дала всичко от себе си.

— Опитах се да го обичам и донякъде наистина успях, но ревността му беше прекалено силна. Невинаги съм се чувствала толкова зле, колкото казвах, но това ни разделяше и поне не ми се налагаше да слушам обвиненията му.

Тя погледна надолу и погали лицето на Едгар.

— И двамата бяхме толкова глупави. Аз го обичах, защото ми спести позора, въпреки че нямаше представа за това. Не можех обаче да го обичам по начина, по който искаше той. По начина, по който ти обичаш Конър.

Кристъл целуна майка си по бузата.

— Има най-различни видове любов. Аз те обичам, мамо. Не си го казваме твърде често.

— И аз те обичам, скъпа. Също толкова, колкото обичам и Джъдж, въпреки че се съмнявам дали си го осъзнавала. Джъдж е единственият истински син на Едгар. Казах му малко преди да... умре, че никога след сватбата ни не съм му изневерявала. Това сякаш му донесе покой.

Някаква сянка се появи над тях.

— Хер О'Браян се върна — каза Хелга.

Кристъл се отдръпна неохотно от майка си и Хелга зае мястото ѝ. Ръцете ѝ се бяха изцапали с кръвта на баща ѝ и тя се загледа в тъмните петна, докато вървеше км верандата.

Конър я посрещна на стъпалата.

— Мъжете ми казаха.

Кристъл понечи да каже нещо, но думите не идваха. Тя изхълца и се хвърли в прегръдките му.

ГЛАВА 21

Конър изпрати един от каубоите да повика шерифа, но не успя да овладее нетърпението си и реши сам да тръгне да преследва убиеца на Едгар Брейдън. Той тъкмо оседлаваше един отпочинал кон, когато Кристъл влезе в обора.

Под очите ѝ се виждаха тъмни сенки и тя изглеждаше, сякаш всеки момент щеше да се строполи на земята.

— Добре ли си — попита я той.

— Добре съм. Къде отиваш?

Той се поколеба, преди да ѝ отговори.

— В „Бушуак“ освен ако тук няма нещо, което да се налага да свърша лично.

Кристъл си пое дълбоко дъх и го изпусна бавно.

— Не, нищо, освен да седиш и да се тревожиш.

Той затегна колана на седлото, спусна стремето и се обърна към нея.

— Трябва да си починеш. Снощи не можа да спиш.

На лицето ѝ се появи едва забележима усмивка.

— Нито пък ти — усмивката изчезна. — Отиваш да го търсиш, нали?

Нямаше нужда да пояснява кого имаше предвид.

— Мислиш ли, че е в ранчото? — попита Конър.

— Не.

Отговорът ѝ беше толкова категоричен, че той я изгледа подозрително.

— Знаеш ли къде е? Да не е казал на майка ти нещо, за което аз не знам?

Тя отметна една къдрица от челото си. Беше измила кръвта на баща си от ръцете си, но не бе успяла да се отърси от измъчения си поглед.

— Казах ти всичко, което ми каза тя. Само че познавам брат си. Полубрат си — побърза да се поправи. — Ще ми трябва време да

свикна с този факт.

— Къде е той? Трябва да бъде заловен.

— Само предполагам къде може да е, но имам доста добра представа. Изобщо недей да ме питаш къде е, защото няма да ти кажа.

— Ако се опитваш да го защитиш...

— О, не, не, нищо подобно. И не ме разбра. Няма да ти кажа, а ще ти покажа.

Тя го подмина и тръгна да оседлае Светкавица. Конър поклати глава, сякаш не вярваше на очите си.

— Трябваше да се досетя какво си намислила. Няма да те взема със себе си, Кристъл. По-скоро ще го оставя да избяга в Мексико.

Тя му хвърли един поглед през рамо.

— Значи сме в задънена улица.

— Което означава, че ти оставаш, а аз тръгвам — Конър говореше твърдо, но начинът, по който го гледаше жена му, му показваше, че тя нямаше намерение да го послуша.

— Няма да те лъжа. Когато заминеш, аз сама ще тръгна след тебе. Нашето семейство вече ти причини достатъчно проблеми.

Конър нямаше намерение да започва отново този спор.

— Майка ти има нужда от теб тук.

— Тя приема всичко много по-добре, отколкото си мислиш. Освен това аз никога не съм ѝ предлагала голяма утеха. Знаем, че ме обича и може би нещата между нас ще се променят, но това няма да стане днес.

— Прекалено опасно е.

— Аз съм добър стрелец.

— Ти си още по-добра цел. Може да ми попречиш.

— Могат да се случат много неща, включително и това ти да тръгнеш сега, а аз да те последвам по-късно — тя се приближи до него и го погледна с очи, които можеха да стопят камък. — Трябва да направя това, Конър. Трябва!

— Мога да те вържа.

— Ако бяхме в леглото, щях да ти позволя да го направиш.

— По-силен съм от теб.

— Знаем. Освен това си и по-умен. Ако се замислиш, ще разбереш, че нямам друг избор.

Тя имаше способността да хвърля собствените му камъни по него. Значи бил по-умен, така ли? Ето, тук тя грешеше.

— Ти си жена, която умее да ме дразни.

— Имам си и добри страни.

Тя стоеше толкова близо до него, че Конър можеше да забележи блясъка в очите ѝ и напрежението в ъгълчетата на устата ѝ. Изглеждаше упорита и горда, но същевременно толкова уязвима и сладка, че го плашеше.

— Да, така е, наистина имаш и хубави страни.

Той не се опита да я спира повече. Трябваше да намери някакъв начин да отвлече вниманието ѝ по-късно. По-скоро потокът в ранчото щеше да замръзне по средата на лятото, отколкото Конър да позволи нещо да се случи с Кристъл.

Когато изведоха конете си навън, двамата забелязаха Анабел Брейдън да слиза по стъпалата на верандата. Тя изглеждаше по-силна отколкото Конър я бе виждал някога. Понякога по време на трагедии хората се държаха по-смело.

— Тръгват след него — каза тя. — Къде?

Кристъл хвърли един бегъл поглед на Конър.

— Каньонът...

— Онзи, в който ти обичаше да се криеш — каза Анабел и застана пред тях.

— Знаела си за него?

— Радвах се, че имаш такова място. Понякога ми се искаше да дойда там при теб.

— Трябвало е да го направиш.

— Има много неща, които трябваше да направя — Анабел погледна Конър. — Знам, че синът ми е извършил ужасни неща, и не те моля да запазиш живота му, но за Ройс, да бъде вкаран в затвора, ще бъде по-лошо от смъртта.

— Мамо — каза Кристъл, — не можем да знаем какво ще се случи.

— Знам, но това не ми пречи да се надявам — тя погледна Конър. — Върни ми я цяла. Искам това от теб.

— Ще го направя — отвърна той.

Анабел кимна и се върна в къщата при Сток и Хелга, а Кристъл и Конър пришпориха конете си. Те продължиха да яздят бързо до потока

и навлязоха в територията на ранчото „Дъсчения лагер“. Конър бе смятал, че познава всяка педя от тази част на окръга, но не бе знаел за пътя, по който Кристъл го поведе сега.

Стигнаха до група дървета на брега на един от потоците. Кристъл спря коня си между дърветата и посочи към варовиковия каньон, който се издигаше на стотина метра по-нататък.

— Той е там — каза тя.

— Изглежда, си убедена в това.

— Не забравяй, че той не знае, че е бил издаден. Тръгнал е, като е мислел, че татко е мъртъв. Сега се крие само от предпазливост. Един път, когато те нямаше, той открадна няколко коня от ранчото и ги доведе тук. Аз ги намерих и ги върнах обратно.

Тя изрече това спокойно, сякаш му казваше, че докато го бе нямало бе пекла бисквити. Трябваше да я улови за косата и да я заключи някъде, за да не се излага повече на такива опасности.

— Предполагам, че е малко късно да ти казвам каква глупост си направила.

— Станалото — станало.

— Въпреки това ти го казвам.

— Знаех, че ще реагираш така, и затова не ти казах по-рано.

— Кристъл, по дяволите...

Светкавица повдигна глава и Кристъл побърза да го погали по гривата, за да го успокои.

— Конър, аз не искам да ти се противопоставям. Знаем, че не правя това, което искаш от мен, и не се държа както подобава на една съпруга, но нещата постоянно се объркват.

Гласът ѝ потрепери и той си помисли, че тя щеше да се пречупи. В друг случай сигурно щеше да я смъкне от седлото и да я прегърне, да ѝ позволи да почувства силата и любовта между тях. Сега обаче моментът не беше подходящ.

Конър изруга мислено алчността и лудостта, които ги бяха довели до тук. Той се загледа във входа на каньона и смени темата.

— Има ли изход от това място?

Кристъл поклати глава.

— Каньонът е тесен и не е много дълбок, но стените му са твърде стръмни и не могат да бъдат изкачени.

Конър погледна към небето. Слънцето беше увиснало ниско над далечния край на каньона. След малко повече от час щеше да започне да се здрачава и тогава всичко можеше да се обърка.

— Ако не е тук, губим ценно време.

— Тук е.

— Много си самоуверена.

Тя се усмихна.

— Знаеш, че не съм. Просто Ройс е човек на навика. Той не е склонен към приключения и не е много умен. Няма да избяга. Просто няма да знае къде да отиде. Освен това си мисли, че вече е собственик на „Дъсчения лагер“. Утре ще отиде в ранчото, където за смъртта на баща си ще започне да обвинява теб. Ако някой се сети да го попита къде е бил, той ще отговори, че е бил с жена или е спял, след като е прекалил с уискито. Поне така смята да направи той. Никой няма дори да си помисли, че е убил собствения си баща.

— Толкова добре ли го познаваш?

— Иска ми се да не го познавах. Трябваше да предвидя това...

— Престани, Кристъл. Ти не си виновна.

Само че мракът в очите ѝ не изчезна и Конър осъзна, че тя обвиняваше себе си.

Двамата слязоха от конете, спънаха ги до потока, застанаха в края на горичката и се загледаха към каньона.

— Настани се удобно — каза Конър. — Ще поема първия пост, за да се уверя, че той няма да излезе. Когато се стъмни малко, ще се приближа и ще се опитам да видя дали е там. Ти можеш да стоиш на пост тук.

— Забрави за това. Идвам с теб.

— Не. Не и този път. Ако имам нужда от теб, ще те повикам.

— Мога да му отвлека вниманието.

— Сигурно можеш, само че няма да е неговото, а моето. Трябва да се концентрирам върху Ройс.

Двамата се спогледаха, но никой не беше готов да отстъпи.

— Прав си — каза тя след малко. — Ще остана тук. Но ако чуя изстрели, смятай всички обещания за невалидни.

Той я докосна по бузата и зае поста си. Времето минаваше бавно. Ако се изключеха ястребите, които понякога прелитаха над главите им, наоколо нямаше жива душа.

Конър реши, че се е стъмнило достатъчно, и отиде да вземе коня си.

— Ще яздя бавно на зигзаг.

— Той все пак ще има възможност да те застреля.

— Светлината е слаба, а и той не е добър стрелец.

— Може да извади късмет.

— Не, Кристъл, късметът го напусна.

Той провери карабината и револвера си и се качи на седлото. Конър тъкмо щеше да тръгне напред, когато забеляза някакъв ездач по средата на равнината, и се спря. Ездачът се появи изневиделица, но беше очевидно накъде се е запътил — към входа на каньона.

Преди да успее да се обърне към жена си, тя вече се беше метнала на коня си.

— Можеш ли да различиш кой е това — попита я Конър.

— Определено не е Ройс. Той седи по-изправен в седлото, а и... — тя зяпна от удивление. — Мисля, че е мама. Но това е невъзможно. Тя не се е качвала на кон от години.

Миг по-късно Кристъл се понесе напред и на Конър не му оставаше нищо друго, освен да я последва. Анабел обаче имаше твърде голяма преднина и изчезна във входа на каньона, преди да успеят да я настигнат.

Кристъл не можеше да бъде спряна, но Конър успя да я изпревари. Дватаматая спряха пред един дъб малко след входа на каньона. Посрещна ги неземна тишина. Тук беше по-тъмно, сякаш нощта вече бе паднала, и те тръгнаха бавно, оставяйки конете сами да намерят пътя.

Някъде пред тях се появи мъждукаща светлина.

— Лагерен огън — прошепна Конър и Кристъл кимна.

Когато стигнаха до огъня, видяха Ройс. Анабел беше застанала пред него. Беше облечена в черна рокля за езда и стоеше отпуснала ръце до тялото си, с вдигната глава и изправен гръб.

Някога красивото лице на Ройс изглеждаше гротескно на светлината на огъня. Той беше насочил двуцевка в сърцето на майка си.

Ройс хвърли бегъл поглед към новодошлите.

— О-хо, събиране на семейство Брейдън и семейство О'Браян. Да не сте дошли да злорадствате за състезанието?

— Знаеш защо сме тук — каза Конър. — Свали оръжието.

— Не мога да го направя — отвърна Ройс. — Дори аз не бих пропуснал толкова отблизо. Пък и само така мога да ти попреча да ме застреляш.

Конър слезе от коня и вдигна ръце, за да покаже, че не беше въоръжен. Кристъл последва примера му.

— Не би стрелял по мама — каза тя.

— Така ли? Вече съм обвинен за убийството на татко, или поне мисля, че тя бе започнала да ми казва точно това, когато вие ни прекъснахте. Реших, че е откачила напълно, но сега виждам и малката си сестричка предателка, готова да ме обвини в същото абсурдно нещо.

— Ти си го извършил, Ройс — каза Кристъл. — Не знам как си могъл, но си го извършил ти.

— Тогава защо да не я застрелям? Защо да не застрелям и теб? Нямам какво да губя.

Кристъл се опита да го разубеди.

— Откажи се, моля те. Ако не го направиш, никога няма да имаш спокойствие. Може би татко те е заплашил. Може да е станало при самозащита. Разкажи ни какво стана.

Умна жена, печелеше време. Конър се помоли усилията ѝ да се увенчаят с успех. Ройс се изсмя остро.

— Не бях заплашен от онзи глупак. Ще ти кажа какво каза той, когато го намерих. Каза, че нямал намерение да загуби всичко от един О'Браян. Беше тръгнал за жена си. И за Джъдж. Искаше да накаже Джъдж за това, че спечели състезанието. Намекна, че може да продаде ранчото и да се махне оттук. А за мен какво щеше да остане?

Той присви злобно очи и погледна Конър.

— Е, какво пък, може да ви кажа всичко — в гласа му се долавяше доволство. — Аз убих и Даниъл О'Браян.

Конър понечи да се нахвърли върху него, но викът на Кристъл го спря.

— Света Богородице! — прошепна Анабел.

Ройс продължи да говори монотонно, сякаш беше съвсем сам.

— Копелето упорито отказваше да умре, а ти беше тръгнал насам — той се ухили. — Дори татко не знаеше, или поне не беше сигурен.

Анабел пристъпи към него. Ройс повдигна малко дулото на пушката и тя се спря.

— Не мисля, че ще стреляш по мен. Аз съм твоя плът и кръв, докато Даниъл и Едгар не бяха.

— За какво говориш, по дяволите? Никога не съм те разбирал.

— Знам много добре какво говоря — тя си пое дълбоко дъх и Конър се зачуди колко ли ѝ струваше това признание. — Едгар Брейдън не беше твой баща. Ти не познаваш баща си. Когато се омъжих за Едгар, вече бях бременна, а мъжът, който беше виновен затова, избяга.

Ройс скочи на крака.

— Лъжеш!

Той размаха пушката и вниманието му бе отвлечено за миг. Кристъл и Конър видяха едновременно възможността, която им се откриваше. Кристъл се хвърли върху майка си и я събори на земята. Конър измъкна револвера си и натисна спусъка. Куршумът улучи Ройс в гърдите и го отхвърли назад като парцалена кукла. Пушката отлетя встрани. Ехото от изстрела отекна между стените на каньона.

Няколко секунди никой не помръдна. След това Кристъл помогна на майка си да се изправи, а Конър се приближи към Ройс, но един поглед му беше достатъчен да установи, че той никога вече нямаше да може да нарани някого.

Конър се обърна да каже това на жените, но разбра по погледите им, че те вече знаеха.

Чу се конски тропот и шерифът се появи от мрака заедно със заместника си и двама от каубоите на Конър. Зад тях яздеха Джъдж и Сток.

Шерифът се приближи до огъня.

— Мъртъв ли е?

— Ако не е, ще го застрелям отново.

— Чухме изстрели и дойдохме колкото бързо можахме. Момчето ни показва пътя.

Кристъл отиде до Конър и го хвана за ръка.

— Ройс искаше да убие майка ни. Съпругът ми направи каквото трябваше — тя погледна Джъдж. — Мама е добре. Конър ѝ спаси живота.

Анабел вдигна бавно очи от трупа на сина си и погледна Кристъл. Лицето ѝ беше пребледняло, а устните ѝ трепереха, но тя успяваше да се задържи права без чужда подкрепа.

— Омъжила си се за добър човек. Никога не го забравяй — след това се обърна към Джъдж. — Ела тук, момчето ми, и прегърни майка си. Днес изгубих двама от мъжете в живота си и имам нужда от малко обич.

Кристъл си помисли, че и тя също имаше нужда от обич, но остана сама в сенките, встрани от останалите, докато Конър разказваше на шерифа какво точно бе станало. Той повтори всяка дума, изречена от Ройс, и тя долови болката и гнева в гласа му, особено когато разказваше за смъртта на баща си.

Убийството на Даниъл беше най-голямата жестокост, извършена от един Брейдън, но беше станало, преди Кристъл да срещне Конър. Дватама бяха обречени още от самото начало. Тя не можеше да гледа по различен начин на нещата.

Сток и каубоите увиха тялото на Ройс в одеяло и го вързаха за коня му. Кристъл слушаше майка си да обяснява на Джъдж как преди време яздеа често и тази вечер решила да опита отново.

— Изминах по-голямата част от пътя с каруца, а в „Дъсчения лагер“ помолих един каубой да ми оседлае кон.

— Това трябва да го е изненадало.

— Така беше. Тялото ми ще ме боли в продължение на седмици, но предполагам, че това ще бъде най-малката ми грижа.

Кристъл знаеше, че мама се опитваше да се пребори с отчаянието и че разговорът ѝ придаваше сили.

— Аз съм тук мамо — каза Джъдж. — Ще се погрижа за всичко.

Гласът му беше на момче, което вече бе възмъжало.

Кристъл се отдръпна още по-встрани и погледна към хилядите звезди на небето и пълната луна. Ветрецът караше листата на дърветата да шумолят. Светът изглеждаше спокоен, сякаш не осъзнаваше каква драма се бе разиграла тук. Кристъл не знаеше какво чувстваше... беше изтръпнала, тъжна, объркана и самотна, въпреки че само на няколко метра от нея имаше толкова много хора.

Може би така щеше да се чувства до края на живота си.

Тя се отдалечи още от лагерния огън; всичките ѝ сили и енергия бяха изсмукани. Беше изгубила толкова много — баща и брат, — но това бяха хора. Които никога не я бяха обичали истински и не я бяха смятали за част от своето семейство.

Това беше най-тъжното в цялата история. Пропилени възможности. Загубени безвъзвратно години.

Също като годините, които би могла да сподели със съпруга си, ако не му беше причинила толкова мъка. Заради нея той беше убил човек, при това в деня на победата си, в който си беше върнал семейните земи.

Конър не беше убиец. Кристъл си спомни как бе изглеждал той, когато го бе видяла за първи път — разтревожен за срещата с баща си и същевременно изпълнен с оптимизъм, че всичко щеше да се оправи.

Тя му бе отнела всичко това. Семейството ѝ се беше опитало да му отнеме всичко.

Една ръка докосна рамото ѝ и тя подскочи. Кристъл се обърна с разтуптяно сърце и се озова с лице срещу Конър.

— Добре ли си? — попита я той.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Добре съм.

— Лъжеш.

— Е, не съм чак толкова добре, но ще се оправя.

— Знам. Ти си силна. Това е едно от нещата, които обичам у теб.

Тя почти не го чу.

— Конър, трябва да ти кажа колко съжалявам — тя едва успя да се въздържи да не заплаче. — Той уби бащите и на двама ни. А аз...

Спря я с целувка. Кристъл не се опита да се освободи. Имаше нужда от него. Той остана да я притиска към себе си известно време, след което се отдръпна и я погледна сериозно в очите.

— Да, той наистина ги уби. Това е нещо, с което и двамата ще трябва да се научим да живеем.

— Не знам дали ще мога.

— Разбира се, че можеш. Вече ти казах, че си силна, любов моя.

Внезапно тя започна да чува всичко, което той казваше. Кристъл поклати глава.

— Как ме нарече?

— Любов моя.

Вцепенението ѝ отстъпи пред тръпка, която ѝ даваше нова надежда.

— Не си ме наричал така от...

— Можеш да го кажеш. От Сан Антонио. Това е, защото съм един твърдоглав ирландец. Тексаски ирландец, а те са от най-лошите. Отдавна трябваше да ти кажа, че те обичам. Никога не съм преставал да те обичам. И недей да започваш отново да ми говориш какво са направили Брейдън с мен. Аз сам си причиних част от неприятностите. Знай, че започвам да обиквам Джъдж, а тази вечер майка ти прояви истинска смелост и присъствие на духа. Ти обаче си единствената, която обичам.

— Не разбирам как е възможно това.

Той сви рамене и тя забеляза познатия блясък в погледа му, който накара сърцето ѝ да се разтупти по-силно.

— Съдба — каза Конър. — Не можем да се преборим с нея. Още когато те видях за първи път, си казах, че ти си жената на мечтите ми. И се оказах прав.

— О, Конър, толкова те обичам — когато изрече това, вече нямаше спиране. — Дълга ти вяност и живота си и се кълна, че ще се опитам да ти създавам възможно най-малко проблеми.

— Не обещавай повече, отколкото можеш да изпълниш.

Той говореше решително, но блясъкът в погледа му ставаше все по-силен — истинско чудо, като се имаше предвид какво бяха преживели.

— Съмняваш се в думите ми, така ли? Ще ти покажа какво мога.

Тя го целуна и продължи да го целува. А когато се върнаха при останалите и изминаха дългия път до ранчото на Сток, го целуна отново.

Кристъл знаеше, че с Конър до себе си щеше да успее да се справи с всички предизвикателства, които ѝ се изпречеха.

ЕПИЛОГ

*Ранчото „Бушуак“ 17
април 1871 година*

Кристъл огледа масата в трапезарията. Всичко беше на мястото си, от двата свещника до семейните сребърни и порцеланови прибори на О'Браян и ленената покривка и кърпи, избродирани с голямо „О“ в ъгъла.

Не всички букви бяха еднакви, но тя сама ги беше бродирала, следвайки съветите на мама и Хелга, и се гордееше с работата си.

Днес се навършваха две години от сватбата ѝ.

Сега Кристъл почти не се сецаше за онези първи месеци. Твърде много неща заемаха мислите ѝ. Кърпите бяха подаръкът ѝ за годишнината им. Конър знаеше, че тя не обичаше домакинската работа, и когато ги видеше, щеше да разбере колко много часове бе отделила, за да ги изработи.

А ако той не разбере, тя сама щеше да му каже, също както той ѝ казваше неща, които тя не разбираше. Сега това, което ги свързваше, бяха честността и откровеността. Бяха научили колко болезнено е да се държат по друг начин.

Тя излезе от трапезарията, спря се пред вратата на дневната и погледна отново подаръка на Конър за нея — портрет на Анабел, който щеше да бъде закачен до този на майка му Бриджит. Той се беше пошегувал, че ще ѝ купи диамантено колие, а тя му беше отвърнала, че нямало да подхожда на кожените ѝ дрехи, които все още носеше от време на време.

Беше се уплашила, че наистина може да ѝ купи нещо екстравагантно. Той обаче не го беше направил. Миналата вечер, когато ѝ беше дал портрета, ѝ беше казал, че това е първата от многото семейни реликви, които двамата щяха да съберат през годините.

Доволна усмивка озари лицето ѝ и тя тръгна към кухнята. Очакваха много гости. Хамилтън Гейтс и съпругата му Джени от

„Двойното Д“; мама и Джъдж от „Дъсчения лагер“; адвокатът Хуго Ридли; и, разбира се, Сток, който щеше да пристигне всеки момент.

Мама и Хелга вече бяха в кухнята. Хелга помагаше за приготвянето на вечерята, въпреки че не живееше тук. След като Кристъл и Конър се бяха преместили в „Бушуак“, а мама и Джъдж се бяха върнали в „Дъсчения лагер“, германката беше избрала да остане при Сток.

— Хер Прайс не може да се справя сам — бе заявила тя, когато Кристъл и майка ѝ я бяха помолили да се премести при тях. — Той има нужда от жена.

Двамата не се бяха оженили и Кристъл не беше съвсем сигурна кой къде спеше в къщата.

Сток и Хелга бяха странна двойка, но не по-странна от господин и госпожа О’Браян.

Животът бе странен, но по-важното беше, че беше добър, независимо от всичко, което се случваше.

Тя застана на вратата на кухнята, но там беше само икономката ѝ. Кристъл чу плач от втория етаж и се усмихна. Знаеше къде бяха отишли всички.

Тя се втурна по стълбите и влезе в голямата спалня, в която някога бяха живели Даниъл О’Браян и съпругата му и която сега беше превърната в детска стая за близнаците.

Мама държеше едно от бебетата — Джеймс Даниъл, а Хелга държеше другото — Бриджит Анабел. Конър ѝ се хилеше глуповато, застанал до една от люлките.

— Аз ги събудих.

— Направил си го нарочно.

— Да — потвърди Хелга, — така беше.

— Радвам се — намеси се Анабел. — И без това не можех да издържа дълго, без да ги видя.

Кристъл отмести очи от Конър и погледна бебетата. Те бяха на единайсет месеца и имаха сините очи и тъмната коса на баща си, който се кълнеше, че са наследили лукавството на майка си.

Джеймс беше по-силният и пръв беше проходил с малките си дебели крачета. Бриджит беше по-пъргава. Тя пълзеше по пода с необикновена бързина и можеше да се изкатери почти навсякъде.

И двамата вече можеха да казват „мама“ и „татко“, както и „птиче“ и „куче“, а помежду си разменяха хиляди думи, които никой от възрастните не разбираше.

Отиде до съпруга си и сложи ръка около кръста му. Той я целуна по носа.

— Честита годишнина.

— И на теб.

— Джъдж ще дойде след малко — каза Анабел. — Не мога да го накарам да зареже работата си.

— Мамо, той е мъж — каза Кристъл.

— Но той е само на седемнайсет.

— Бързо порасна.

За миг Анабел остана сериозна, след което се усмихна.

— Поне не порасна с горчицина в сърцето. За това трябва да благодарим на Конър.

Семейство Брейдън имаха много, за което да благодарят на Конър. И най-вече на Кристъл.

Тя го погледна. Трябваше ли да му каже, че очакваше още едно дете. Той искаше голямо семейство.

Тя беше напълно съгласна с него.

Семейство. Тази дума й звучеше толкова прекрасно сега. След двете погребения преди почти две години, тя се бе питала дали някога щеше да има истинско семейство.

Сега вече го имаше и възнамеряваше да го запази завинаги.

Отиде до отворения прозорец и се загледа в приближаващата каруца, зад която се виждаше Джъдж, възседнал Ликорис, черния мустанг, който Конър му бе подарил няколко седмици преди голямото състезание. Оттогава Джъдж не беше участвал в надбягвания, защото малцина бяха онези, които биха се осмелили да предизвикат прекрасния жребец. Оро се беше пенсионира и бе дал началото на потомство от състезателни коне, които някой ден щяха да се превърнат в легенди в Тексас.

Поне така казваше Конър и в окръга никой не се съмняваше в думите му.

— Гостите ни вече идват — обяви Кристъл.

Анабел и Хелга тръгнаха напред, а Кристъл и Конър ги последваха хванати за ръце, повели децата си към своя празник на

живота и любовта.

Издание:

Евелин Роджърс. Смелостта да обичаш

Редактор: Мая Арсенова

Коректор: Мариета Суванджијева

Технически редактор: Никола Христов

Оформление на корицата: „Камея“

ИК „Калпазанов“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.